Agatha Raisin és a vizes viszály

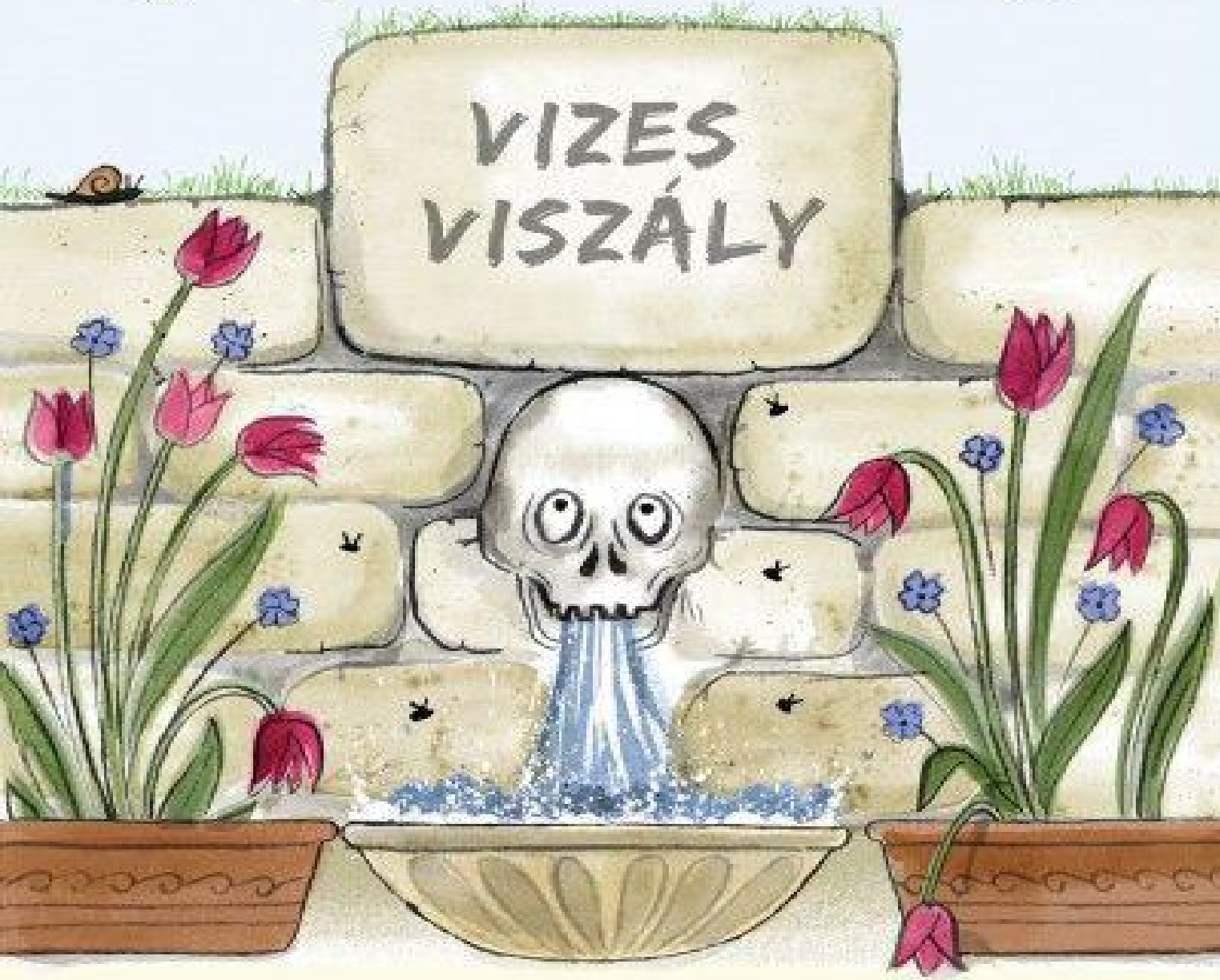

A vér nem válik palackos vízzé...

M.C. Beaton

NEW YORK TIMES BESTSELLER

LUPUS-HÁZ

Tartalomjegyzék

- EGY
- KETTŐ
- HÁROM
- NÉGY
- ÖT
- HAT
- HÉT
- NYOLC
- KILENC
- TÍZ

M. C. Beaton

Agatha Raisin és a vizes viszály

A fordítás alapjául szolgáló mű:
M. C. Beaton: *Agatha Raisin and the Wellspring of Death*

Copyright © 1998, 2010 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Borbély Judit Bernadett, 2012

© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2012

Felelős kiadó: Kepets András
Szerkesztette: Münz András
Felelős szerkesztő: Greskovits Endre

ISBN 978-963-254-713-8

EGY

AGATHA RAISIN UNOTT VOLT, és boldogtalan. A szomszédja, James Lacey hazatért végre az övé melletti házba a cotswoldi Carsely falvában. Agatha igyekezett meggyőzni magát, hogy már nem szerelmes a férfiba, s hogy nem bántja az a hűvös közöny, amellyel James viseltetik iránta.

Egyszer már majdnem hozzáment az ezredeshez, de a házassági ceremónián felbukkant az akkor még nagyon is élő férje, és James igazándiból soha nem bocsátotta meg Agathának, hogy becsapta.

Egy tavaszi este a nárcisz, az aranyeső, a magnólia és a krókusz virágdíszébe öltözött faluban Agatha a lelkészlak felé baktatott Carsely nőegyletének soros ülésére, és remélte, hogy hall majd valami pletykát, amely színt visz a napok egyhangúságába.

Ám amit hallott, érdektelen volt a számára, mert a szomszédos Ancombe falvában található forrással volt kapcsolatos.

Agatha tudott a forrásról. A tizennyolcadik században egy bizonyos Miss Jakes elvezette a forrás vizét a kertje végében emelkedő falban lévő csövön át, és kialakított egy nyilvános kutat. A víz egy koponya szájüregéből tört elő – e botor tréfa még a tizennyolcadik század zord napjaiban is szüntelen nemtetszésre adott okot –, és a talajba mélyesztett sekély kőmederbe folyt, majd a meder peremén túlcsordulva ráccsal fedett nyíláson keresztül futott

le az út alá. A túloldalon vékony kis csermely lett belőle, amely további kerteken átkígyózva az Ancombe folyóba torkollt.

A koponya fölé pár soros fűzfaverset véstek, mely magának Miss Jakesnek a fejéből pattant ki, és így szólt:

Megfáradt vándor, állj csak meg egy percre
S vesd tekinteted az itt csobogó vízre.
Napjaink biza örök küzdelemben telnek
Kortyolj hát nagyot e vízből, mi maga az élet.

KÉTSZÁZ ÉVVEL EZELŐTT úgy tartották, hogy a víz bűvös, életadó erővel bír, de mostanában már csak a kirándulók töltötték meg vele a kulacsaikat, és alkalmanként a helyiek, köztük Agatha is kihozott egy flaskát, hogy telitöltse, és odahaza teát készítsen vele, ugyanis a víz lágyabb volt annál, mint ami a csapból jött.

Az újonnan létrejött Ancombe-i Palackozó Vállalat nemrégiben azzal fordult az ancombe-i községtanácshoz, járuljanak hozzá ahhoz, hogy a vállalat gallononként egy pennyért napi rendszerességgel megcsapolja a forrást.

– Sokan szentségtörésről beszélnek – mondta Mrs. Bloxby, a lelkész neje. – Pedig a forrásnak soha nem volt vallásos jelentősége.

– Nem engedhetjük, hogy ez a kalmárszellem feldúlja nyugalmas vidéki életünket – tiltakozott a nőegylet egy újdonsült tagja, Mrs. Darry, aki csak nemrég költözött Londonból a Cotswoldsba, és tele volt az új jövevények buzgalmával, hogy óvja-védje a falusi életet.

– Szerintem senkit sem fognak zavarni – szólt Miss Simms, a titkárnő, keresztbe téve fekete harisnyás lábát, és kivillanó combja láttatta, hogy harisnyatartót visel. – Hiszen a fuvarkocsi mindennap kora hajnalban jönne a vízért. Utána mindenki ugyanúgy kiszolgálhatja magát, ahogy eddig.

Agatha elnyomott egy ásítást. Nyugállományba vonult üzletasszonyként, aki valamikor a saját PR-cégét vezette, a maga részéről kereskedelmi szempontból nagyon is jónak találta az ötletet.

Nem kedvelte Mrs. Darryt, akinek olyan volt az ábrázata, mint egy rémült menyété, ezért azt mondta: – A Cotswoldsban így is erősen jelen van a kalmárszellem a városnéző buszok, teázók és ajándékboltok garmadájával.

Ezek után három frakcióra oszlott a terem: az üzleti terv támogatóira, az ellenzékre, valamint azokra, akik Agathához hasonlóan halálosan unták a témát.

Mrs. Bloxby, kedves arcán aggodalommal, félrevonta az indulni készülő Agathát.

– Rosszkedvűnek látszol, Agatha – mondta. – James miatt?

– Nem – füllentette Agatha hárítón. – Csak az évnek ez a szaka mindig leverően hat rám.

– „Kegyetlen hónap április”.

Agatha bosszúsan pillogott. Ez valami irodalmi idézet lesz, márpedig ő rühellte az idézeteket, mert hatásvadász okoskodásnak tartotta őket.

– Pontosan – morogta, és kisietett az édes illatú esti levegőre.

A lelkészlak kertjének csendjében magnóliafa csillogott viaszos fénnyel. Odaát a temetőben a holdsugártól fehérre lúgozott nárciszok simultak az öreg, megdőlt sírkövekhez.

Nekem is meg kéne vásárolnom a sírhelyemet, gondolta Agatha. Mily megnyugtató lehet a bozontos fűből és virágokból szőtt takaró alatt pihenni! Felsóhajtott. E pillanatban egy tál fonnyadt gyümölcs volt az élet, mindegyiknek a közepén egy-egy maggal.

SZINTE MÁR EL IS FELEJTETTE a palackozó vállalatot. Ám egy héttel később Roy Silver hívta fel. Roy valamikor az alkalmazottja volt, s most annak a cégnek dolgozott, amelyik kivásárolta Agathát. Nagyon izgatottnak tűnt.

– Ezt hallgassa meg, Aggie! – csiripelte. – Hallott már az Ancombe-i Palackozó Vállalatról?

– Igen.

– Ők a legújabb klienseink, és mivel Mircesterben van az irodájuk, a főnök arra gondolt, hogy esetleg szabadúszóként maga bonyolíthatná le az ügyletet.

Agatha acélos pillantást vetett a készülékre. Roy Silver volt az, aki nemrég rábukkant a férjére, így az éppen akkor került elő, amikor Agatha egybe akart kelni Jamesszel.

– Nem – közölte Agatha velősen, és letette.

Néhány percig csak bámulta a telefont, aztán összeszedte a bátorságát, felemelte a kagylót, és tárcsázta James számát.

Az ezredes az első csöngés után felvette.

– James – mondta Agatha ordítóan hamis derűvel. – Nincs kedved velem vacsorázni?

– Roppantul sajnálom – vágta rá James –, de nem érek rá. És – folytatta gyorsan, mintegy elejét véve a további meghívásoknak – a következő hetekben végig elfoglalt leszek.

Agatha nagyon lassan helyére tette a kagylót. Fájt a hasa. Az emberek rendre összetört szíveket emlegetnek, pedig a kín mindig a zsigerekben támad.

Fekete rigó énekelt vígan valahol a kertben, s az andalító trillázás csak fokozta Agatha gyötrelmét.

Újból felemelte a kagylót, és tárcsázta a mircesteri rendőrkapitányságot. Kérte, hogy kapcsolják be a barátjához, Bill Wong detektívfelügyelőhöz, és amikor tájékoztatták, hogy ő ma szabadnapos, felhívta otthon.

– Agatha – lelkendezett Bill. – Ma nincs semmi dolgom. Volna kedve átugrani?

Agatha habozott. Meglehetősen riasztónak találta Bill szüleit. – Sajnos magam vagyok – folytatta Bill. – A mama meg a papa Southendbe ment rokonlátogatásra.

– Máris ott vagyok – mondta Agatha.

Rá se pillantott James házára, ahogy elhajtott.

Bill örült, hogy látja. A húszas éveiben járt, kerek képe volt, és újdonatúj karcsúsága.

– Remek formában van, Bill – mondta Agatha. – Új barátnő? – Bill szerelmi életét az alakjáról lehetett lemérni, amely nyomban elzsírosodott, amint nem volt kilátás romantikára.

– Igen. A neve Sharon. Gépírónő az őrsön. Nagyon csinos.

– Bemutatta már a szüleinek?

– Még nem.

Akkor egy darabig még boldog leszel, gondolta Agatha cinikusan. Bill rajongott a szüleiért, és képtelen volt megérteni, miért szakad vége minden egyes románcának az után, hogy bemutatta szíve hölgyét a szülőknek.

– Épp ebédelni készültem – újságolta Bill.

– Meghívom valahová – mondta Agatha sietősen. Bill ugyanolyan pocsék szakács volt, mint az anyja.

– Rendben. Van egy jó kis kocsma az út végén.

A Víg Vörös Tehén névre keresztelt kocsma búbánatos hely volt, biliárdasztal uralta, annál lopták a napot a munka nélküli, tejfelesszájú mircesteri ifjak.

Agatha csirkesalátát rendelt. A saláta fonnyadt, a csirke meg rágós volt. Bill tagadhatatlan lelkesedéssel túrt bele a sült krumplival szervírozott, zsírtól tocsogó kolbászos tojásba.

– Szóval, mi újság, Bill?

– Semmi különös. Hál' istennek nyugalom van. Na és magával? Gyakran összejárnak Jamesszel?

Agatha arca megmerevedett.

– Nem igazán, alig látom. Vége van. Nem is akarok beszélni róla.

Bill hamarjában, mint aki nagyon szeretne másról beszélni, így szólt:

– Mi ez a nagy hűhó az új palackozó vállalat körül?

– Na igen. A múlt héten a nőegyletben is erről vitatkoztak. Engem hidegen hagy a dolog. Nem értem, minek kerítenek ilyen nagy feneket neki. Hajnalban jönnek a vízért, aztán a nap hátralévő részében minden pontosan úgy lesz, mint

általában.

– Nekem akkor sincs ínyemre a dolog – mondta Bill, ketchupba mártogatva a krumpliját. – Ha beavatkozunk a természet folyásába, előbb-utóbb megjelenik valami tiltakozó csoport, és az hamarosan erőszakhoz vezet.

– Én nem hiszem – döfködött Agatha vigasztalanul egy darabka csirkét. – Ancombe eléggé halott hely.

– Lehet, hogy meglepetés éri. Még a halott helyek is felbolydulhatnak. Léteznek militáns csoportok, amelyek fittyet hánynak a környezetre. Csak balhézni akarnak. Néha azt hiszem, ők vannak többségben. Azok, akik valóban törődnek a természettel, általában egy szűk, lelkes kis csoportot alkotnak. Elindítanak egy békés tiltakozó akciót, és mielőtt egyáltalán felfognák, hogy mi történik, azon kapják magukat, hogy kiegészültek a militánsokkal, ami gyakorta ártatlanok sérüléséhez vezet.

– Engem ez nem érdekel – mondta Agatha. – Sőt, igazából semmi sem érdekel mostanában.

Bill törődő aggódással nézett rá.

– Vagyis azt szeretné, ha prezentálnék magának egy gyilkosságot, amit kivizsgálhat. De ne is számítson erre. Nem bazírozhat mások halálára azért, hogy a meggyilkoltak kiszolgálják a maga hobbiját.

– Enyhe túlzás ezt hobbinak nevezni. Mi ez a vacak? – Agatha dühödten eltolta magától a tányérját.

– Szerintem kiválóan főznek – hárított Bill. – Maga csak azért ilyen finnyás, mert boldogtalan.

– Amúgy is diétázom. Az a galád Roy Silver felhívott, hogy én csináljam a piárját ennek a palackozó vállalatnak.

– Hát persze. Itt van az irodájuk, Mircesterben.

– Én már nyugdíjas vagyok.

– Meg boldogtalan és elkeseredett. Szerintem vállalja el.

Ám Agatha nem akarta Bill orrára kötni a valódi okot, amiért nemet mondott. Az irodában töltendő napok egyet jelentenének azzal, hogy távol kell lennie James Lacey-től, aki valami csoda folytán még megenyhülhet az irányában.

Miután elváltak, Bill töprengve ment haza. Egy hirtelen ötlettől vezérelve felhívta Jamest.

– Hogy s mint? – kérdezte James kedélyesen. – Rég láttam.

– Mert külföldön volt. Agathával ebédeltem, és rájöttem, hogy mi se beszéltünk már jó ideje.

– Ó. – És James „ó”-ja olyan fagyos volt, hogy Billnek az jutott eszébe, ha ez képregény volna, most alighanem jégcsapok lennének a telefonzsinóron. Így aztán felszínes csevegésbe merült az ezredessel erről-arról, miközben mindvégig meg akarta kérdezni tőle, hogy ugyan miért nem szánja meg Agathát és viszi el vacsorázni.

EGY HÉTTEL KÉSŐBB AGATHA éppen végzett a négy szál cigarettából és három csésze erős feketekávéból álló reggelijével, amikor megszólalt a telefon. – Add, hogy James legyen! – esedezett a hosszú szakállú, bozontos üstökű antropomorf istenhez, akivel a stressz pillanataiban volt szokása alkudozni. – Add, hogy James legyen, és soha többé nem gyújtok rá.

Csakhogy Agatha istenének több köze volt a mitológiához, mint bármi máshoz, így ő aligha lepődött

meg rajta, hogy Roy Silver van a vonal másik végén.

– Le ne tegye! – mondta Roy sietősen. – Nézze, maga még mindig neheztel rám, amiért megtaláltam a férjét.

– És tönkretette az életem – mondta Agatha keserűen.

– Hát, a fickó már halott, nem igaz? Úgyhogy nem az én hibám, ha James nem akarja elvenni magát.

Agatha lecsapta.

Csöngettek. Talán mégis meghallgattatott Agatha imája. Gyorsan elnyomta a cigarettát.

– Ez volt az utolsó – mondta fennhangon a mennyezetnek.

Ajtót nyitott.

Mrs. Darry állt a küszöbön.

– Egy szívességet szeretnék kérni öntől, Mrs. Raisin.

– Jöjjön beljebb – mondta Agatha fahangon. Mutatta az utat a konyhába, leült az asztalhoz, és morózusan cigarettára gyújtott.

Mrs. Darry is letelepedett.

– Hálás lennék, ha mellőzné a dohányzást.

– Na ne mondja! – így Agatha. – Ez itt az én házam, és az én cigarettám. Mit akar?

– Hát nem tudja, hogy ez kész öngyilkosság?

Agatha előbb a cigarettájára, azután Mrs. Darryre tekintett.

– Amíg önmagamat gyilkolom, addig magát nem. Ki vele. Mit akar tőlem?

– Vizet.

– Nálam van víz. Magánál talán nincs?

– Nem értett meg. Anyám érkezik hozzám látogatóba.

Agatha csak pislogott. Úgy saccolta, hogy Mrs. Darry a hatvanas évei végén járhat.

– Anyám kilencvenkét éves – folytatta Mrs. Darry. – Mindene a tea. Nekem nincs kocsim, így arra gondoltam, önt kérem meg, hogy hozzon nekem egy flaska ancombe-i forrásvizet.

– Nem terveztem, hogy bemegyek Ancombe-ba – mondta Agatha, miközben egyre csak az motoszkált a fejében, hogy mennyire utálja falujuknak ezt az új lakóját. Még egy ilyen csúf perszónát! Furcsa, hogy ennyire rút tud lenni egy ember, nem feltétlenül a külseje okán, hanem az őt körbelengő bíráskodó modortalanság és állandó elégedetlenkedés miatt.

Egy kis ujjatlan, steppelt kabátkát viselt, amit szorosan begombolt a magas nyakú blúz fölött. Hegyes orrával, ajakbiggyesztésével, homokszín hajával és halványzöld, kutató szemével mindennél jobban emlékeztette Agathát egy ártalmas vadállatra, amely örökké csak a gyilkolást hajhássza.

– Nincs más, akit megkérhetne? – Agathában felmerült, hogy megkínálja Mrs. Darryt kávéval, aztán inkább mégsem tette.

– Mindenki olyan elfoglalt – kesergett Mrs. Darry. – És nem hiszem, hogy bokros teendői volnának.

– Nagyon téved – riposztozott Agatha vérig sértve. – Én fogom intézni a PR-feladatokat az új palackozó vállalatnál.

Mrs. Darry fogta a táskáját meg a kesztyűjét, és felállt.

– Most meglepett, Mrs. Raisin. Hihetetlen, hogy ön, aki itt él ebben a faluban, segítője és bűnpártolója legyen annak a

vállalatnak, amelynek feltett szándéka a környezetünk pusztítása.

– Menjen a fenébe – mondta Agatha.

Amikor egyedül maradt, újabb cigarettára gyújtott. Egész álló nap azt a gondolatot forgatta a fejében, hogy képviselje-e a vizeseket. Persze meglehet, az ajánlat már nem is érvényes. Ha azonban munkába áll, nagyon keményen kell majd dolgoznia, és ha nagyon keményen dolgozik, akkor nem érez majd rá késztetést, hogy ostoba módon hívogassa Jamest, és el kelljen szenvednie az elkerülhetetlen visszautasítást.

A televízió aznap esti szegényes műsorkínálata vajmi keveset jobbított a hangulatán. Bekebelezett egy egész tábla csokoládét, és érezte, hogy a szoknyája derékban veszélyesen szorítani kezd. Hasztalan győzködte magát, hogy a feszes érzés a hasánál feltehetően pszichoszomatikus. Hirtelen támadt az az ötlete, hogy átsétál Ancombe-ba egy flaskával, és hoz egy kis vizet a teához, egyúttal a forrást is megnézi magának.

Szép este volt megint. Zselnicemeggyek csücsültek az élősövényen, és mindkét oldalon dúsan virágzó almafák szegélyezték az utat. Agatha csak battyogott előrefelé, zömök kis figurája eltörpülni látszott az est pompájában.

Több mérföldet kellett gyalogolnia Ancombe-ig, kitikkadt, mire a forráshoz ért, s már bánta, hogy nem kocsival jött.

A forrás a falu legtávolabbi végében helyezkedett el, kivilágítatlan terepen, ahol már elmaradoztak a házak.

Ahogy egyre közelebb ért, Agatha hallotta a víz cserfelését.

Éppen a kút fölé hajolt volna, amikor rémülten levegő után kapva visszahőkölt, és elejtette a flakonját. Tudniillik egy halott hevert a lábánál, a hold és a csillagok szórt fényétől megvilágítva.

De még mennyire, hogy halott, gondolta Agatha, ahogy kereste, de nem érezte a férfi pulzusát.

Visszaszaladt a legközelebbi házig, fellármázta a lakókat, és betelefonált a rendőrségre.

Elhessegetve a konyakra és teára szóló invitálásokat, Agatha eltökélten visszatért a forráshoz, és várt. A hír tüstént bejárta a falut, s mire megérkezett a rendőrség, addigra szótlan embergyűrű fogta körbe a tetemet. A forrás tetejében pöffeszkedő koponya rosszindulatúan bámulta őket a hulla fölött.

Agatha a többiek pusmogásából tudta meg, hogy a tetem Mr. Robert Struthersé, az ancombe-i községtanács elnökéé. A feje hátulsó feléből vér szivárgott a kútba, vér, mely az éjszakától feketére festve örvénylett a kőmederben.

Szirénavijjogás vágta el az éj csendjét. Végre-valahára megjött a rendőrség. Bill biztosan nem lesz köztük. Hisz ez a szabadnapja.

Agatha mégis megpillantott egy ismerőst Wilkes detektívfelügyelő személyében.

Aztán beültették az egyik járőrkocsiba, ahol megtette a vallomását egy rendőrnőnek. Dermedtség járta át. Azt mondták neki, hogy várjon, és egy kocsi azonnal hazaviszi.

Végül elfuvarozták a házához. Agatha a küszöbnél egy pillanatra lassított, és vágyódva nézett a szomszéd ház felé.

Itt a nagyszerű alkalom, hogy beszéljen Jamesszel. Ám a hulla felfedezése bizonyos értelemben átformálta Agathát. Többet érek én ennél, gondolta, ahogy kinyitotta az ajtót, és belépett.

Épp kávét főzött, amikor csöngettek. Ezúttal nem számított rá, hogy Jamest pillantja majd meg a küszöbön, s őszinte hálával és megkönnyebbüléssel üdvözölte a lelkész nejét, Mrs. Bloxbyt.

– Hallottam a szörnyű újságot – mondta Mrs. Bloxby, és a fülé mögé kanyarított egy ősz hajtincset. – Azért jöttem, hogy itt maradjak veled éjszakára. Biztos nem szeretnél egyedül lenni.

Agatha szeretettel nézett rá, és azokra az éjszakákra gondolt, amikor Mrs. Bloxby önként vállalkozott rá, hogy társaságául szegődik.

– Megleszek – felelte –, de azért örülnék neki, ha maradnál egy picit.

Mrs. Bloxby utánament a konyhába, s ott leült.

– Mrs. Darry hívott fel a hírrel. Ha kinézel, láthatod, hogy mindenütt égnek a lámpák a faluban. Egész éjszaka erről fognak beszélni.

– Mesélj erről a vízügyről – mondta Agatha egy bögre kávét nyújtva felé. – Feltételezem, hogy a községtanácsnak kell döntést hoznia.

– Úgy van, és igen heves viták robbantak ki.

– Kié a víz?

– Nos, Mrs. Toynbee kertjében ered, de a kút már kint van az úton, így az a rész egyházközségi tulajdon. A községtanács hét tagot számlál, és mindahányan évek óta

vannak a posztjukon.

– Na és a tanácsi választások?

– Megtartják ugyan a választásokat, de nincs más jelölt, aki szívesen a helyükbe lépne. A néhai Mr. Struthers volt az elnök, Mr. Andy Stiggs az alelnök, a tagok pedig: Miss Mary Owen, Mrs. Jane Cutler, Mr. Bill Allen, Mr. Fred Shaw, és Miss Angela Buckley. Mr. Struthers nyugalmazott bankár volt. Mr. Stiggs is nyugdíjas, korábban boltos volt. Miss Mary Owent felveti a pénz. Az ugyancsak tehetős Mrs. Jane Cutler özvegyasszony. Mr. Bill Allené a kertcentrum, Mr. Fred Shaw villanyszerelési boltot visz, Miss Angela Buckley pedig egy gazdálkodó lánya.

– Ki volt a vízeladás mellett és ki volt ellene?

– Ha nem csal az emlékezetem, Mrs. Cutler, Fred Shaw és Angela Buckley voltak mellette, Mary Owen, Bill Allen és Andy Stiggs pedig ellene. Az elnök szavazata lett volna a döntő, s ha jól tudom, ő még nem határozta el magát.

– Lehet, hogy a szorgalmazók vagy az ellenzők közül valaki tudni vélte, hogyan dönt majd az elnök, és nem értett vele egyet – mondta Agatha, és gombszeme csillogott a homlokába fésült, sűrű barna haja alatt.

– Nem nagyon hiszem. A negyvenes Miss Buckley kivételével valamennyien eléggé idősek már. Mind feddhetetlen életűek.

– De ez az ügy most mintha felrázta volna őket.

– Igaz – mondta Mrs. Bloxby vonakodva. – A viták meglehetősen vérmesre sikeredtek. És természetesen maguk a falubeliek is két táborra szakadtak. Mary Owen azt hangoztatja, hogy a falubeliek véleményét is ki kell

kérni, ezért gyűlést tart a községházán. Azt hiszem, eredetileg a jövő hétre tervezték, de biztos vagyok benne, hogy a gyilkosság miatt elnapolják.

– Amennyiben tényleg gyilkosság történt – mondta lassan Agatha. – Elvégre Mr. Struthers idős ember volt, és arccal felfelé feküdt. Talán szélütés érte, amitől hátratántorodott, és betörte a fejét a kövön.

– Reméljük, hogy így volt. Mert ha mégsem, akkor elözönlenek bennünket az újságírók meg a tévések, és olyan szép itt, hogy a szokásosnál is nagyobb turistaroham elé nézünk.

– Egy kicsikét én is turista vagyok – mondta Agatha rosszkedvűen. – Igazából nem tartozom ide. Az őrületbe kergetnek azok a falunkbeliek, akik a „rémes turisták” miatt sopánkodnak, amikor nemrég tértek vissza a külföldi vakációjukról, ahol ők maguk is turisták voltak.

– Ebben nincs teljesen igazad – mondta a lelkész neje szelíden. – Carsely lakói nem szívesen hagyják el Carselyt.

– Mindegy. Eveshambe meg Moretonba járnak bevásárolni, ahol ők is csak betolakodók. A világ egy nagy bolygó tele turistával.

– Vagy menekültekkel. Gondolj Boszniára.

– Tojok Boszniára! – csattant fel Agatha egy olyan ember ingerültségével, akiben bűntudatot keltettek. – Ne haragudj – mormogta. – Kissé zaklatott vagyok.

– Meghiszem azt. Sokkoló élmény lehetett.

Valóban az volt, gondolta Agatha. Egyes nők, mint például ő is, ugyanolyan macsós természettel vannak megverve, mint a férfiak. Az volt ugyanis az első gondolata,

és majdnem ki is mondta: „Á, dehogy. Tudod, hozzá vagyok már szokva a hullák látványához.” Ám Agatha azelőtt annyi mindentől félt az életben, hogy ökölbe szorított kézzel járt-kelt mindaddig, amíg a nyugalmas carselyi élet és a falubeliek kedvessége át nem hatolt a saját maga által növesztett páncélzaton.

– Ha tényleg gyilkosság történt, és most maradjunk ennél a verziónál – mondta Agatha lassan –, akkor lehet, hogy mégis el kéne vállalnom azt a PR-menedzseri munkát az Ancombe-i Palackozó Vállalatnál.

– Mrs. Darry azt mondta, már elvállaltad.

– Micsoda pletykafészek az a rusnya banya! Csak azért mondtam neki, hogy elvállaltam, mert átjött hozzám, és megkért, hogy hozzak neki vizet a kútról, aztán elejtett valami olyasmit, hogy úgysincs egyéb dolgom. Azt éreztette velem, hogy lehúzhatom magam a klotyón.

– Veszélybe kerülhetsz, ha túl sokat kérdezősködsz.

– Ha ez gyilkossági ügy, valószínűleg hamar meg fog oldódni. A támogatók egyike nem akarta, hogy Struthers miatt meghiúsuljon a terv, vagy az ellenzők közül valaki úgy vélte, hogy az elnök fel fogja bolygatni a falu életét, és a környezetszennyezéstől sem retten vissza.

– Nem hinném, hogy erről lenne szó. Te nem ismered a községtanácsot, én viszont igen. Való igaz, hogy ez az ügy alaposan felszította a kedélyeket, ám ezek az emberek szilárd, átlagos tagjai a közösségnek. Na és együtt nyomoztok majd Jamesszel? A múltban mindketten jelentős sikereket könyvelhettetek el.

– James mostanában nagyon durva velem, félvállról vesz

– mondta Agatha. – Nem, látni se akarom.

AMIKOR MRS. BLOXBY ELMENT, Agatha hozzákészülődött a lefekvéshez. Vén háza nyikorgott, mint éjszakánként mindig, és apró állatkák neszeztek a zsúptetőn. De Agatha minden kis neszre összerándult, s már bánta, hogy bátorságot színlelt és nem fogadta el a lelkész nejének ajánlatát, hogy vele marad éjszakára. És ott van James, a szomszéd házban, aki eddigre már bizonyára hallott a gyilkosságról. Neki most itt volna a helye, hogy védelmezze őt, és vigaszt nyújtson neki. Könnycsepp gördült le Agatha orrán, s ő nyugtalan álomba merült.

A MÁSNAP, MELY ÚJABB KELLEMES tavaszi nap Volt, sokat segített abban, hogy feledésbe merüljenek az előző éjszaka rémségei, és Bill Wong kereste fel Agathát egy rendőrnő kíséretében, hogy még egyszer átvegyék a vallomását.

James Lacey látta a járőrkocsit megérkezni, tudott a gyilkosságról és arról is, hogy Agatha fedezte fel a tetemet. Arra gondolt, hogy Agatha biztosan áttelefonál majd neki, ugyanis nagyon kíváncsi volt a részletekre, de végül Bill Wong elment, és a telefon hallgatott.

Agatha felhívta Roy Silvert.

– Úgy döntöttem, hogy elfogadom azt a munkát a palackozó vállalatnál – mondta zsémbesen. Szíve szerint Roy elküldte volna a nőt a búsba, de megálljt parancsolt neki a tény, hogy a főnöke hatalmas húzásnak fogja tekinteni Agatha megszerzését.

– Remek – reagált hűvösen. – Holnapra meg is szervezek magának egy találkozót az igazgatósággal.

– Nyilván maga is olvasta a lapokat – mondta Agatha.

– Miért, mit írnak?

– Az ancombe-i községtanács elnökét tegnap éjjel holtan találták – én fedeztem fel.

– Ejha! Maga kis keselyű. Akkor most még égetőbb szükségük lesz magára, hogy ellensúlyozzák a rossz reklámot. Gyilkosság történt?

– Lehetséges, de nagyon öreg volt az illető, talán csak elesett, és betörte a fejét.

– Na, mindenesetre a találkozó időpontja miatt majd még hívom, mucikám.

– Kikre kell számítanom?

– Guy és Peter Freemont társigazgatókra, fivérek.

– Mit tudunk róluk?

– Dörzsölt városi üzletemberek, ismeri a típust.

– Értem, akkor várom a jelentkezését.

Agatha az órára nézett. Mindjárt ebédidő. Úgy döntött, hogy átmegy a helyi kocsmába, a Vörös Oroszlánba, hátha el tud csípni valami érdekes pletykát. Talán James is ott lesz… ezt igyekezett kiverni a fejéből.

Gondosan kikészítette az arcát, és beható tanulmányozásnak vetette alá a nagyítós rémtükrében. Az orcáján még mindig sima volt a bőr, viszont apró ráncok húzódtak a szeme körül, és még csúnyábbakat látott a felső ajkánál. A haja dús és fényes, a lába szép. Az alakja kissé talán zömök, a nyaka pedig egy icipicit rövid. Agatha sóhajtozva alapozót kent a ráncaira, aztán púder és rúzs

következett. Nyúlt a szempillaspirálért, aztán meggondolta magát. A vízálló spirált mindössze nehezebb lemosni, ráadásul napokon keresztül feketéllik az ember szeme alatt. Befestethetné a pilláit. Megérné vajon felvarratni az arcát, vagy ez azt jelentené, hogy képtelen méltósággal öregedni? Lehet egyáltalán méltósággal öregedni, vagy az ember választhat, hogy vagy feladja, vagy körömszakadtáig harcol?

Ahogy a kocsma felé sétált, megrohanta a magányosság érzése, és sokadjára tűnődött el azon, hogy talán olyan mélyen beléje ivódott a város, hogy képtelen lesz gyökeret ereszteni a vidéki földben. Mégis oly szép és békés volt minden, ahogy Agatha a virágzó lombok alatt ballagott. A feje fölött halványkék és felhőtlen volt a cotswoldi ég. Nemsokára újabb vízkorlátozás várható, gondolta gyakorlatias énje.

Már majdnem a kocsmánál járt, amikor eszébe jutott, hogy elfelejtette megetetni Hodge-ot és Boswellt, a macskáit. Felmordult. Kibírják, amíg hazaér. Nem állhat be azok közé az eszelős nők közé, akik agyonbabusgatják a házi kedvenceiket.

Aztán mégiscsak visszament, enni adott a cicáknak, kiengedte őket a kertbe, s mert úgy érezte, hogy épp elég testmozgásnak tette ki magát arra a napra, és untig elegendő friss levegőt szívott, inkább kocsival tette meg a kocsmához vezető rövid utat, és boldogan vetette be magát az ivó sörszagú, füstös homályába.

John Fletcher, a csapos gin-tonikot kevert neki, és máris odagyűltek a hírekre éhes helyiek. Agatha, aki mindig is

szeretett a középpontban lenni, hátborzongató aprólékossággal számolt be nekik a hulla felfedezéséről. – Lehet, hogy nem történt gyilkosság – fejezte be. – Talán csak elesett.

– Csakis gyilkosságról lehet szó – mondta Miss Simms, Carsely nőegyletének titkárnője, egyben a falu közismert leányanyája. – És azt is tudom, ki tette!

– Kicsoda? – kérdezte Agatha.

Miss Simms a melléhez szorította fél pint világosát.

– Hát Mary Owen.

– Na, menjen már! – szólalt meg Fred Griggs, a helyi rendőrőrmester, amint cammogó léptekkel csatlakozott a társasághoz. – Mary Owen egy kedves öreg hölgy, aki a légynek se tudna ártani.

– Mennyire öreg? – kérdezte Agatha.

– Hatvanöt éves.

Agatha arca megrándult. Ő az ötvenes évei közepén járt, és nem állhatta, ha valaki öregnek minősít egy hatvanast.

– Régen talán kedves volt – kötötte az ebet a karóhoz Miss Simms –, de mióta feltűntek a színen ezek a vizesek, azóta egyfolytában kárál. Az ő korában bizony be tudnak dilizni az emberek.

– Még nem tudjuk, hogy gyilkosság történt-e – mondta Fred. – Ki fizet nekem egy italt?

– Majd én – ajánlkozott Agatha. – Szolgálatban van és iszik?

– Szabadnapos vagyok. Egy korsó Hook Nortont kérek.

– Nem tudtam, hogy szabadnapot vehet ki éppen most, mikor itt ez a haláleset.

– A nyomozók már kézbe vették az ügyet.

Megérkezett Mrs. Darry, és odalépett hozzájuk. Agatha hátat fordított neki, próbálta kirekeszteni a csoportból, Mrs. Darry azonban így is befurakodott.

– A gyilkosságról beszélnek? – kérdezte mohó érdeklődéssel.

– Egyéb beszédtémánk is van – morogta Agatha, miközben kifizette a rendőr sörét.

– Épp azt mondtam, hogy szerintem Mary Owen a tettes – mondta Miss Simms.

– Meglep, hogy itt látom magát, Mrs. Raisin – mondta Mrs. Darry. – Nekem egy Dubonnet-t, John. – Agathára nézve: – Azt hittem, a rendőrkapitányságon van, ahol éppen vallatásnak vetik alá.

– Engem? – meredt rá Agatha ellenségesen.

Mrs. Darry apró, rosszmájú kacajt hallatott.

– Hisz mindig az az első számú gyanúsított, akit a tetem mellett találnak.

– Badarság – mondta Fred. – Mrs. Raisin véletlenül bukkant rá a hullára.

– Bámulatos, hogy Mrs. Raisin milyen sűrűn bukkan hullákra. – Mrs. Darry madárkásan kortyintott az italából. – Notóriusan. Az utóbbi időben bizonyára túl nagynak ítélte a csendet.

Agatha képe lángvörös lett a méregtől.

– Arra céloz, hogy emberekre vadászom, mert be akarok kerülni a lapokba?

Mrs. Darry harsányan felnevetett.

– Én csak tréfáltam.

– Akkor dugja a tréfáját abba a ványadt valagába! – tajtékzott Agatha, ahogy hirtelen letaglózta a tetem felfedezéséből fakadó sokk. Szeme könnybe lábadt.

– Ejnye, no – csitítgatta Miss Simms a bárszékről lecsusszanva. – Jöjjön, keressünk egy nyugalmas zugot, távol ettől a szipirtyótól.

Agathának remegett a térde, ahogy leültek.

– Nem akartam jelenetet rendezni – motyogta. – De tényleg megijedtem.

– Újságírók nem zaklatták?

– Nem – felelte Agatha meglepetten. – Vajon miért?

– A *Gloucesteri Visszhang*ban mindössze annyit írtak, hogy egy helybéli nő bukkant rá a tetemre.

Idegkimerültség ide vagy oda, ez bosszantotta Agathát. A rendőrség igazán nyilatkozhatott volna valami olyasmit, hogy: „A tetemet egy bizonyos Mrs. Agatha Raisin fedezte fel, aki már korábban is nagy segítségünkre volt gyilkossági ügyek felderítésében.”

– Ez a Mrs. Darry egy alamuszi macska – mondta Miss Simms.

– Minden faluban akad egy – borongott Agatha. – Nem lett volna szabad mellre szívnom a megjegyzéseit.

– Nézze, Mrs. Raisin…

– Szólítson Agathának. Miért hívunk mindenkit a vezetéknevén?

– Mert az jobban hangzik – mondta Miss Simms. – Úgy értem, hogy előkelőbb. Fog nyomozni? Esetleg Mr. Lacey-vel együtt?

– Nem tudom, mi van mostanság Jamesszel, és nem is

érdekel – mondta Agatha. – De nemsokára feltehetően az egész ügyről többet fogok tudni, ugyanis szabadúszóként PR-feladatokat végzek majd az új palackozó vállalatnak.

– Kár, hogy ez csak víz – mondta Miss Simms. – Mert ha, teszem azt, ginről vagy whiskyről lenne szó, hozhatna nekünk ingyenes termékmintát. A mostani fiúm fürdőszoba-berendezésekkel foglalkozik. Szerezzek magának vécéülőkét?

– Kedves magától, de elégedett vagyok a vécéülőkéimmel. Ismer valakit a községtanácsból?

– Az ancombe-iakra gondol, ugye? A nőegylet koncertet adott Ancombe-ban, míg maga külföldön volt. Csupa őskövület. A légynek se ártanának. Akár még az is kiderülhet, hogy egyszerűen elvágódott a vén szivar.

Ezután áttértek a falubeli pletykákra, és Agatha végül jobb kedvre derülve távozott. A rögzítőjén egy üzenet várta Roytól. Másnap délután három órakor lesz a találkozó az Ancombe-i Palackozó Vállalat két igazgatójával.

A munka gondolatától és a hosszú délutáni sétától lecsillapodva Agathának végre-valahára sikerült kialudnia magát.

KETTŐ

EGYSZER A SZENVEDŐ is elnyeri jutalmát. Agathának rá kellett jönnie, hogy most belefér abba a szoknyájába, amelyik a legutóbbi felpróbáláskor, pár hónappal korábban, derékban még túl szűk volt neki. Blúzt vett fel hozzá méretre szabott kosztümkabáttal, írómappát meg tollakat pakolt egy Gucci aktatáskába, és konstatálta, hogy harcra kész.

Az anyagi függetlenség egyik áldása az, gondolta, hogy az ember nem izgul különösebben, hogy megkap-e egy adott állást, vagy sem.

A faluból kifelé menet útba ejtette a vegyesboltot, hogy megvásárolja az újságokat. Egyelőre semmi. Csupán egy-egy rövidke hír arról, hogy a rendőrség tovább vizsgálódik Mr. Struthers halálának ügyében.

Elhajtott Mircesterbe, aztán át a város szívén a kültelki részen található iparnegyedig, az új palackozó vállalat székhelyéig.

Tapasztalt szeme rögtön felfigyelt az előtér gyér bútorzatára. Alacsony kanapé, asztal, képes magazinok, cserepes növények. Tetszetősnek mondható, de nem költöttek rá sokat.

A ránctalan, barna bőrű, őzgida tekintetű recepciósnak jamaicai akcentusa volt, és akkora válltömése, mint egy amerikai focistának. Megkérdezte Agatha nevét, felhívott valakit, majd azt mondta:

– A titkárnő azonnal odakíséri.

Lássuk, meddig várakoztatnak, gondolta Agatha. A sikeres vállalatigazgatók nem szokták megjátszani a fontos embert.

Mindössze két perc elteltével egy karcsú, Diana hercegnő-hasonmás libegett elő.

– Mrs. Raisin? Kérem, kövessen. – Agatha szolgaian ment a jelenés nyomában, aki Givenchy Amarige nevű illatkompozícióját árasztotta, egy folyosón, ahonnan irodák nyíltak. Az irodák ajtaja mögül nem hallatszott zaj. Agatha arra gondolt, hogy talán üresek.

A folyosó végén a titkárnő kinyitott egy „Tanácsterem”-ként feltáblázott ajtót, és félreállt, hogy Agatha beléphessen.

Agatha gyorsan felmérte a termet. Hosszú tölgyfa asztal, hat szék, mindkét ablakon reluxa, a sarokban kisasztal, rajta kávégép, csészék, tej, cukor és sütemény.

– Parancsoljon helyet foglalni – húzott ki a titkárnő egy széket az asztal végében. – Kávét?

– Feketén, és lesz szíves egy hamutartót is.

– Szerintem nincs hamutartónk.

– Ha maguknak fogok dolgozni, akkor sürgősen szerezzenek be egyet – mondta Agatha, akit ingerlékennyé tett a bűntudat, amit a dohányosok szoktak érezni manapság.

A titkárnőnek fekete pillákkal keretezett óriási kék szeme volt. Egy futó pillanatra ellenszenv villant a sekély kékségben, de utána mindjárt el is tűnt.

– Hogy hívják magát? – kérdezte Agatha.

– Portia Salmond.

– Nos, Portia, rátérhetnénk végre az üzletre?

– Mr. Peter és Mr. Guy azonnal itt lesz. – Portia a kávégéphez ment, és töltött Agathának egy csészével. Visszajőve letette a kávét Agatha elé egy plusz csészealjjal egyetemben. – Használja ezt, amíg kerítek egy hamutartót.

Ekkor a terem távoli végében kinyílt az ajtó, s egy férfi lépett be rajta a kezét nyújtva.

– Peter Freemont vagyok – mondta. – Egy perc és Guy is jön.

Peter Freemont úgy negyvenéves lehetett, erős volt, és sötét bőrű, halántéktájon deresedő, fekete hajzattal. Jókora húsos orral bírt, kicsi szájjal, busa szemöldökkel, és hatalmas fejjel. Terjedelmes alakját hajszálcsíkos öltöny burkolta be, picike lábát, akár egy kölyökét, fekete fűzős cipő fedte. Úgy nézett ki, mint egy luftballonra festett figura. Agathának az az őrült gondolata támadt, hogy ha spárgát kötne a fickó bokájára, és kilógatná az ablakon, vajon felszállna-e az égbe.

Aztán megjelent a nevezett Guy, és Agatha rögvest megfeledkezett Peterről. Merthogy Guy Freemont gyönyörű volt. Magas és karcsú, hollófekete hajjal és világító kék szemmel, ehhez járult még a napbarnított bőre és atletikus termete. Agatha jó harmincasnak saccolta. A férfi olyan vakító mosolyt villantott rá, hogy a zavarát leplezendő Agatha kotorászni kezdett a táskájában a notesza után.

Mindketten leültek az asztalhoz. – Térjünk is rá az üzletre. Önnek kiváló híre van a szakmában – mondta Peter.

– Először is arra lennék kíváncsi – mondta Agatha –, hogy okozhat-e problémákat ez a gyűlés, amit Mary Owen

szándékozik tartani a községházán. Mi van, ha a falubeliek úgy döntenek, hogy nem kérnek a palackozó vállalatból?

– Nem tehetnek semmit – felelte Peter, és fekete szőrrel borított húsos mancsát összefonta maga előtt az asztalon. – A forrás Mrs. Toynbee kertjében ered. Mrs. Toynbee egyenes ági leszármazottja annak a Miss Jakesnek, aki első ízben kivezette a forrás vizét az útra, és Mrs. Toynbee már a beleegyezését adta nekünk.

Guy kinyitott egy irattartót, és egy rajzot csúsztatott Agatha elé. – Így fog kinézni a palack. – Agatha csodálkozva pillantotta meg a címkén a vizet bugyogtató koponya fényképét.

– Nem morbid ez egy kicsit? – kérdezte. – Főképp a gyilkosság fényében.

– Még nem biztos, hogy gyilkosság történt – mondta Guy. – A halálfejes termékek egyébként is könnyebben eladhatók. Volt egy dohánygyártó cég, amelyiknek a reklámjaiban rendszeresen feltűnt egy koponyaalakzat, az egyik fajta gint pedig koponyaalakú pohárba tett jégkockákkal szokták volt népszerűsíteni.

– Vitatkozhatnánk róla – mondta Agatha cigarettára gyújtva –, hogy akik isznak és dohányoznak, azoknak halálvágyuk van-e. Viszont akik az olyan lónyálat is megisszák, mint az ásványvíz, azok általában az egészséges életmód hívei.

– Nem feltétlenül – felelte Peter. – Lehetnek kigyógyult alkoholisták, akik továbbra is meg akarnak halni. Lehetnek üzletemberek a mostanában dívó „száraz” ebédekről, vagy olyanok, akik ki nem állhatják a csapvizet, aminek gyakran

van uszodaszaga. De a halál mindenkit izgat. Na mármost, a termék bemutatójának igazi nagy durranásnak kell lennie. Lefoglalhatnánk valami impozáns helyszínt, mondjuk, a Blenheim-palotát…

– Nem hiszem, hogy belemennének, elvégre ott a saját ásványvizük – mutatott rá Agatha.

– Akkor béreljünk hajót, és csorogjunk le a Temzén egy rakás celebbel, meg egy rakás piával az újságíróknak – javasolta Guy.

– Elcsépelt – rázta meg a fejét Agatha. – De van egy ötletem, amellyel megnyerhetném maguknak a falut. Rendezünk egy falusi mulatságot.

– Jaj, csak azt ne – tiltakozott Peter. – Snassz sütemények, házi lekvárok, nők hetvenes évekbeli öltözékben.

– Szó sincs róla, ide hallgasson – győzködte Agatha buzgón. – Maga szerint miért jön annyi turista a Cotswoldsba?

– A festői vidék miatt? – találgatott Peter.

– Azon kívül. A britek sem különbek az amerikaiaknál. Az amerikaiak előszeretettel gondolnak vissza a régi szép időkre, ahogy June Allyson almás pitével a kezében ott áll a fehér kerítésnél. A britek meg a vidéki életről álmodoznak, a krokettről és a tekézésről, meg arról, ahogy a Mylord kiosztja a díjakat. Biztosíthatom önöket, hogy az efféle mulatságok valóban „snasszak” tudnak lenni. De ennek az egynek most megadhatnánk a módját, hogy olyan legyen, mint egy Merchant-Ivory-filmben. Majd felkérem az amerikai filmcsillagot, Jane Harrist, hogy ő nyissa meg az

ünnepséget.

– Az a komcsi?

– Az most mindegy. A szépségápolási videói kelendőbbek, mint a cukor. És a helybéli arisztokrata trottyok közül is meginvitálok majd valakit.

– Ez még be is jöhet – mondta lassan Guy. – De az időjárás fölött nincs hatalmunk. Nem várhatjuk, hogy tömegek jöjjenek el egy idilli angol mulatságra, ha éppen szakad az eső.

– A július még elég vacak szokott lenni – magyarázta Agatha. – Legyen inkább augusztus vége, mielőtt megkezdődik az iskola.

Megvitatták a falusi mulatság mellett és ellen szóló érveket. Végül Agatha volt az, aki rávilágított a lényegre. Ha egyszer a termék ancombe-i vízként kerül piacra, akkor hol másutt lehetne a bemutatója, ha nem éppen Ancombe-ban?

– Még valami – mondta Agatha. – Nyugtalanít engem ez a községházi gyűlés. Szerintem nekünk is meg kéne jelennünk, hogy képviseljük a vállalatot. Nagyon rossz reklám lenne, ha a végén a falu ellenségeiként keverednénk ki a dologból. A gyűlés időpontjáról majd még tájékoztatom önöket.

– Guy majd elkíséri – mondta Peter.

Belépett Portia.

– Mi az? – kérdezte Peter.

– Arról a halott férfiról van szó – tájékoztatta Portia. – Meggyilkolták.

– Köszönjük, hogy szólt.

A két férfi megvárta, míg a titkárnő távozik.

– Nem rossz, nem rossz – szólalt meg Peter.

– Nem látom be, mennyiben segíthetne rajtunk egy gyilkosság. – Agatha rájuk nézett, majd lassan azt mondta: – Ez persze azt jelenti, hogy seregnyi újságíró is ott lesz a községházán tartandó gyűlésen.

– Pontosan – helyeselt Peter. – És ha ön tényleg olyan remek píáros, akkor igyekezzen módot találni rá, hogy mindenkit teljes mértékben a mi oldalunkra állítson. Épp eleget fizetünk magának.

Agathának nem volt ínyére ez a kivagyi beszédmód.

– Nem lesz ablakon kidobott pénz, ha alkalmaznak engem – mondta fahangon. – Most pedig, uraim, amennyiben ez minden…

– Az utolsó megjegyzésed kissé ízléstelen volt, bratyó – dünnyögte Guy, miután Agatha távozott.

– Egy ilyen nőről simán lepereg. Kemény ez, mint a kő.

– Ráadásul vonzó – toldotta meg Guy elmélázva, és az ajtót bámulta, amelyen Agatha csak az imént lépett ki.

AGATHA ARRA ÉRT VISSZA CARSELYBA, hogy újságírók toporognak a küszöbén. Új szerepkörét észben tartva valamennyiüket behívta egy italra, s miután elbeszélte nekik, hogy miként fedezte fel a tetemet, kedvezően nyilatkozott az új palackozó vállalatról.

Miután az újságírók elmentek, Roy Silver hívta fel, és kíváncsian kérdezte, hogy sikerrel járt-e.

– De még mennyire – mondta Agatha –, bár Peter tett egy otromba megjegyzést a fizetésemre vonatkozóan.

Gondolom, a szokásos összeget kapom majd.

– Mondtam már. Értésükre adtam, hogy ha minőségi munkát akarnak, azt meg is kell fizetniük. – Agatha beszélt neki a községházára szervezett gyűlésről.

– Jobb lesz, ha én is ott vagyok – mondta Roy. Agatha agyában erre felködlött a szívszédítő Guy képe.

– Nem kell maga oda – mondta mogorván.

– Ki szerezte magának ezt a munkát?

– Talán kéri vissza?

– Csak vicceltem, Aggie.

Agatha letette.

Felfedezte, hogy ha tudatosan őrizgeti a fejében Guy Freemont képét, ezzel elfedi James Lacey arcának emlékét.

Olyan vidámsággal és energiával, amilyet már régóta nem érzett, elővette a laptopját, és serényen munkához látott: összeírta azokat az újságírókat, akiket el lehet csábítani a megnyitóra.

Órákkal később a jól végzett munka örömével, ásítozva nyújtóztatta ki a tagjait. Átnézte, amit írt, kinyomtatta, aztán elhajtott Mircesterbe, és a recepción hagyta a papírokat a Freemont testvéreknek címezve.

Már visszafelé hajtott Mircesteren át, amikor észrevette Bill Wongot, aki éppen akkor lépett ki a rendőrkapitányságról. Agatha kiáltott neki, és lefékezett. Bill odalépdelt hozzá.

– Mik a fejlemények? – kérdezte tőle Agatha.

– Parkoljon le, és igyunk egyet. Közben elmondom azt a keveset, amit tudok.

Agatha leparkolt, és együtt elsétáltak a George-ba, az apátság árnyékában megbújó komor hangulatú kiskocsmába.

– Gyilkosság volt – mondta Bill, miután letelepedtek. – Valaki hátulról fejbe verte.

– És belefektette a kútba?

– Úgy van, de a törvényszékiek szerint minden jel arra utal, hogy valahol másutt ölték meg, s csak utána vitték ki a kúthoz.

– Erős ember vagy emberek lehettek.

– Pontosan.

– Gondolja, hogy az eset kapcsolódik ehhez a vízügyhöz?

– Nagyon úgy néz ki. Mr. Struthers özvegyember volt. Egyedül élt. Van egy fia odalent Brightonban, aki a gyilkosság éjszakáján bizonyítottan Brightonban tartózkodott. Az öreg nem sok pénzt hagyott maga után. A fiúnak egyébként is menő informatikusi állása van, és nincs rászorulva a pénzre.

– Mit tudunk a községtanács többi tagjáról? Miss Mary Owenről, például.

– Basáskodó természet, magas, sovány és szívós. A jótékony hölgyeknek abba a típusába tartozik, akik nem irgalomból segítik a kevésbé szerencséseket, hanem azért, mert ez a hölgyek kötelessége. Anyagilag független. Ül a családi vagyonon.

– Biztos, hogy valamiféle tiltakozó beszédre készül. Van olyan erős személyiség, hogy befolyásolja a falusiakat?

– Szerintem igen.

– Francba! Mi van a többiekkel?

– Azokkal kezdem, akik a palackozó vállalat ellen vannak. Mr. Bill Allen. Övé az Ancombe-i Kertcentrum. Erős osztálytudata van, némi kisebbrendűségi komplexussal körítve. Az apja egyszerű parasztember volt. Ezért aztán Mr. Allen minden olyan ügyet támogat, amely szerinte helyes. Állítsák vissza az akasztás gyakorlatát, irtsák ki a rókákat, legyen újra sorozás, meg ilyenek.

– Ebből én azt gondolnám, hogy harcos elkötelezettje az ásványvizeseknek. Éljen a kapitalizmus, nem igaz?

– Miss Owen állítólag célozgatott rá, hogy a Freemont fivérek nem úriemberek. De haladjunk tovább. Az ellenzők közül már csak Mr. Andy Stiggs, a nyugállományba vonult kereskedő van hátra. Ő hetvenegy éves és egészséges, mint a makk.

– Mégis lehet valami abban a vízben.

– Talán van is. Mr. Stiggs mindenesetre szereti a falut, és úgy véli, hogy ha teherautók zörömbölnének át rajta, hogy elvigyék a vizet, ez a vidéki élet megszentségtelenítésével érne fel. Emlékszik, mikor felmerült, hogy Broadway mellett szupermarket épülne? Mr. Stiggs petíciót nyújtott be ellene.

– Na és akik támogatják a vizeseket?

– Kezdjük Mrs. Jane Cutlerrel. Tehetős özvegyasszony, hatvanöt éves, de kevesebbnek néz ki. A szóbeszéd szerint már a harmadik arcfelvarrásán is túl van. Szőke, jó alakú. Nem valami népszerű a faluban, bár nem értem, miért. Én elragadónak találtam. Azt mondja, ráférne a településre, hogy nagyobb legyen a turistaforgalom, és az Ancombe-i Víz felhívná a figyelmet a falura, ezáltal

felpezsdítené a kereskedelmet. Aztán ott a tenyeres-talpas Angela Buckley, negyvennyolc éves, de még hajadon. Nagyhangú, vörös arcú, jó szándékú, de hajlamos letorkolni a falubelieket a leereszkedő szólamaival, hogy ő pontosan tudja, mi kell a parasztságnak, és ezzel halálosan dühíti őket. Fred Shaw az utolsó. Villanyszerelési üzlete van. Akarnok, hatvanéves, agresszív a modora, különösen a korához képest.

– Te jó ég – mondta Agatha. – Az ellenzők szimpatikusabbnak tűnnek, mint a támogatók.

– Na és milyennek találta Freemontékat?

– Peter Freemont a városi üzletember iskolapéldája. Guy Freemont elbűvölő. Hová valósiak?

– Tudtommal valami hongkongi export-import céget irányítottak, aztán a kínai átvétel előtt mindenki mással egyetemben kiszálltak. Mit gondol, Agatha? Ők gyilkoltak azért, hogy hírverés legyen?

– Aligha. Biztos, hogy ez falusi ügy, és talán nincs is köze a vízhez. Mindenki azt hiszi, hogy a városokkal ellentétben a falvak ártalmatlan helyek, de maga tudja, mi az igazság, Bill. Szörnyen sok kártékony szenvedély és féltékenység lappanghat a felszín alatt. Van egy olyan sanda gyanúm, hogy ennek az egésznek az égvilágon semmi köze a forráshoz.

James Lacey éppen arra hajtott a kocsijával, mikor meglátta a George-ból kilépő Agathát és Billt. Legszívesebben odakurjantott volna nekik, és megvitatta volna velük a gyilkosságot, de be kellett ismernie, hogy azok után, ahogyan újabban Agathával bánt, nemigen

számíthatna meleg fogadtatásra.

Ha az ember a kisujját nyújtja Agathának, gondolta epésen, ő eluralja az ember egész életét. Továbbhajtott hát, de egyedül érezte magát, mint akit kihagytak valamiből, miközben tudta, hogy csakis magát hibáztathatja.

KÉT HÉTTEL KÉSŐBB, amikor a rendőrség még mindig nem jutott előbbre a gyilkossági ügyben, megtartották Mary Owen tiltakozó gyűlését a községházán. Agatha úgy szervezte, hogy a cég álláspontjának képviselőiként ő és Guy Freemont is helyet kapjon a pódiumon.

Agatha előzőleg többször is ellátogatott a vállalat mircesteri irodáiba, és körvonalazta a népszerűsítő kampányt, de minden esetben Peter Freemont fogadta. Agatha már kezdett kételkedni benne, hogy viszontlátja-e Guyt valaha, ám az utolsó látogatásán Peter megnyugtatta, hogy a falusiak gyűlése előtt Guy elmegy érte, hogy együtt érkezzenek meg a községházára.

Hagyd ezt abba, feddte meg magát Agatha. A pasas legalább húsz évvel fiatalabb nálad. Nem bírt dűlőre jutni, hogy csábos vagy üzletasszonyos megjelenésre törekedjen. Végül a gyűlés estéjén győzött a józan ész, és az üzletasszonyos verzió lett a befutó. Divatos, méretre szabott kosztümöt öltött, viszont magas sarkú, fekete lakkbőr cipőt vett fel hozzá, és csíkos blúzt, a haját kifésülte, hogy fényes legyen, és garantáltan csókálló Dior ajakrúzst kent széles szájára.

Jó fél órával korábban elkészült, mint amikorra Guy ígérte

magát. Parfüm! Elmulasztotta beparfümözni magát. Felszaladt az emeletre, és szemügyre vette a fésülködőasztalán sorakozó üvegcseregimentet. Rive Gauche. Mindenki ezt használja, főleg most, hogy megnyílt az a kisbolt Eveshamben, ahol kedvezményesen lehet hozzájutni. A Champagne kicsit frivol lenne. Chanel No. 5. Igen, ez tökéletes lesz.

Visszament a földszintre, és körülnézett a nappalijában. Vígan lobog a tűz a kandallóban, a magazinok összerendezve a dohányzóasztalon, az italok a fal mellett álló zsúrkocsin. És a jég? Az áldóját, a jégről megfeledkezett! Persze Guynak úgysem lesz már ideje egy italra indulás előtt, de később talán, tényleg csak talán, Guy hazakíséri majd, és megisznak egy pohárkával. Agatha kiment a konyhába, megtöltötte a jégkockatartókat, és betette őket a mélyhűtőbe.

Aztán megérezte, hogy egy pörsenés sarjadzik a homlokán. Miközben felrohant az emeletre, próbálta elhitetni magával, hogy csak képzelődik. Homloka makulátlannak tűnt, de biztos, ami biztos, Agatha tett rá egy kevés csodamogyoró-kivonatot. A kence kerek, fehér nyomot hagyott az alapozóból és púderből összeállt sminkrétegen. Agatha szitkozódva hozta helyre a kárt.

Mire megszólalt az ajtócsengő, Agatha kimelegedett, és elhasználtnak érezte magát. Guy Freemont állt a küszöbön, fekete haja csak úgy csillogott, hibátlanul állt rajta a ruha, és sugárzóan mosolygott. Agatha borzasztóan feszengett, akár egy tinédzser lány az első randin.

A községházán egy tűt sem lehetett leejteni. A sajtótól

nagy számban voltak jelen, nem csupán a helyiek, de a Midlans TV részéről, illetve néhány országos adótól is. A gyilkosság felhelyezte Ancombe-ot a térképre.

Miss Mary Owen emelkedett szólásra, hogy köszöntse az egybegyűlteket. Erős, autokratikus hangja és parancsnoki modora volt. Ódivatú, lecsüngő aljú nyomott mintás ruhát viselt, miközben finom gyöngysor díszítette a nyakát.

Így kezdte:

– Jómagam kezdettől a vízeladás ellen vagyok. Gyalázat lenne bemocskolni a Cotswolds egyik nevezetességét, amely jog szerint Ancombe falu lakosainak tulajdona. Ugye önök is hallották már azt a panaszt, hogy mindenféle jöttmentek kiszipolyozzák falvainkból az életet? – Agatha kínosan fészkelődött. – Szerintem nem szabad kiárusítani a vizet a falubeliek engedélye nélkül. Javaslom, hogy bocsássuk szavazásra az ügyet itt és most.

Jaj, ne, gondolta Agatha, előbb hallgassanak meg engem is. Már majdnem felpattant, amikor egy nő állt fel a tömeg soraiban. – Az az én vizem – jelentette ki.

– Jöjjön csak, és mondja el, amit szeretne – kiabálta be Agatha, aki örült a figyelemelterelésnek.

Az asszonyt felsegítették a pódiumra. Miss Owen sötét pillantást lőtt ki rá, de azért ellépett a mikrofontól.

– Ön kicsoda? – kérdezte Agatha, és az új szónok méreteihez igazodva lejjebb engedte a mikrofont.

– Mrs. Toynbee vagyok, és a forrás az *én* kertemben ered.

Mrs. Toynbee kicsi és „puha” teremtés volt, mint a mályvacukor, bár kövérnek éppen nem látszott. Ezüst haja

hullámos glóriaként fonta körbe a fejét. Olyan arca volt, amelyet a romantikus regények írói szív alakúnak szoktak nevezni. Nagy, világoskék szemét mutatós pillák keretezték. Puha keblét ezüst flitterekkel átszőtt, csillogó-villogó, estélyi hatású szvetter fedte, ami alá hosszú, virágos szoknyát vett fel. Agatha negyvenesnek becsülte, de mikor a nő megszólalt, tiszta, selypítő gyereklányhangja volt.

– Mint mindannyian tudják – fogott hozzá –, a nevem Mrs. Robina Toynbee, és nagyon nehéz nekem, mióta nincs velem az én Arthurom. – Szünetet tartott, és apró csipkés zsebkendőjét gondosan odanyomogatta előbb az egyik, majd a másik szeméhez. A szigorúan és elkötelezetten papírzsebkendő-párti Agatha elcsodálkozott rajta, hogy a csipkés zsebkendők ezek szerint még mindig kaphatók a kereskedelmi forgalomban. – Az én tulajdonomban van a víz, tehát el is adhatom – folytatta Robina Toynbee.

– Maga a kút viszont már a kertjén *kívül* található! – bődült el Mary Owen felugorva.

Robina Toynbee fájdalmas pillantással sújtotta, és szelíden megrázta a fejét. – Ha ez zavarja magát, nekem ahhoz is jogom van, hogy eltorlaszoljam a forrást, és akkor a kertemből veszik majd a vizet.

– Körülményes – dünnyögte Guy Agatha fülébe –, mert a címke miatt szükségünk van a koponyára.

Agatha előremasírozott. – Ha szabad szólnom egy szót, kedves. – És eltessékelte Robina Toynbeet a mikrofontól.

– Talán meg tudok magyarázni néhány dolgot – mondta Agatha. Tekintete a terem végébe röppent, ahol James állt

karba font kézzel. Agatha megrázta egy kicsit a fejét, mintha a James Lacey-vel kapcsolatos gondolatokat rázná ki belőle. Mentális seregszemlét tartott tények és számok fölött, s nekikészült, hogy most aztán földbe döngöli a hallgatóságot.

– A vállalat fizet Mrs. Toynbeenak a vízért, de ezen felül évente a községtanácsnak is fizet egy igen tetemes összeget, amelyet, ha elfogadják, értesüléseim szerint egy új közösségi ház építésére fognak fordítani. Való igaz, hogy a hírverés vonzza majd a turistákat, de a turistáknak köszönhetően megnövekszik a falubeli boltok forgalma. Minden reggel hét órától másnap reggelig a falubelieké lesz a forrás, ahogy eddig is.

Bill Wong elismerően mosolyogva hátradőlt a székében. Jó volt látni, hogy Agatha Raisin újra formában van. Bill azóta aggódott érte, hogy Agatha és James szakítottak.

– Álljon meg a menet! – hőzöngött Andy Stiggs. – Én ismerem magát, Mrs. Raisin. Maga is a betolakodók közül való, akik rombolják a falu képét.

– Betolakodók nélkül nem lenne itt semmiféle kép – mondta Agatha. – A falu végében sorakozó házak például évekig elhagyatva álltak. Aztán egy vállalkozó szellemű építész gyönyörűen helyrepofozta, kitatarozta őket. Ki vásárolta meg a házakat? Hát a „betolakodók”. Ki szedte rendbe a kerteket? Azt is ők.

– Csak azért, mert a helyieknek erre nem telik – kapkodta a levegőt Andy.

– Ezt úgy érti, hogy mindnyájan le vannak gatyásodva, például ön is, Miss Owen és Mr. Bill Allen?

Agatha rákacsintott a hallgatóságra, mire elismerő hahota tört ki.

– Ezt nem hagyhatom szó nélkül – állt fel Bill Allen, a kertcentrum tulajdonosa, és odalépett a mikrofonhoz. Lovaglókabát volt rajta, bricsesznadrág, lovaglózokni és csizma. Hamisítatlan pozőr, gondolta Agatha, miközben a férfi előkelősködőn elszavalt beszédjét hallgatta.

Allen egy köteg papírt tartott a kezében, arról olvasott. Hamarosan valamennyi jelenlévő számára nyilvánvalóvá vált, hogy előre megírta a szónoklatát. Unalom telepedett a teremre. Agatha elcsüggedt. Az ülés végkicsengése kedvező kell hogy legyen. De miként állítsa meg ezt az embert?

Lefirkantott valamit egy darab papírra, és odanyújtotta Bill Allennek. Az elolvasta, céklavörös lett, és váratlanul elhagyta a pódiumot.

Agatha örvendezve vette át a helyét.

– Még azt szerettem volna elmondani önöknek, hogy az új palackos víz piacra kerülésének apropóján tartunk itt, Ancombe-ban egy pompás kis ünnepséget, egy igazi békebeli falusi mulatságot. Függetlenül attól, hogy filmsztárokat és más fontos embereket is vendégül látunk majd, szeretném, ha önök a szokásos standokat állítanák fel, hozzanak házi lekvárt, süteményeket, miegymást, meg játékokat a gyerekeknek. Hetedhét országra szóló mulatság lesz. Természetesen a televízió is jelen lesz, és megmutatjuk az igazi Ancombe-ot az egész világnak. Igazam van, emberek?

Ragyogó arccal nézett végig a hallgatóságon, és

dübörgő tapsot kapott.

A szavazáskor a falubeliek elsöprő többsége voksolt a palackozó vállalat mellett. Sokan közülük az Andy Stiggs által olyannyira megvetett „betolakodók” kasztjába tartoztak.

Agatha kezét melegen megrázták azok a tanácstagok, akik támogatták a palackozó vállalat tervét: Mrs. Jane Cutler, Mr. Fred Shaw és Miss Angela Buckley. A vállas Angela Buckley gratulációképpen olyan erővel lapogatta hátba, hogy Agatha kis híján lerepült a pódiumról.

– Küldetés teljesítve – súgta oda Guy Agathának. – Lépjünk olajra.

Amikor kijutottak a teremből, Guy átkarolta Agathát. – Maga bámulatos volt – mondta. És minden további nélkül szájon csókolta. Agatha elhúzódott tőle, s csak bámult rá. Hihetetlenül jóképűnek találta Guyt, és kimondottan megbizsergette a csókja. Búbánatos sóhaj szakadt fel belőle. Sose volt ínyére az ötlet, hogy selyemfiút tartson. Akkor már jobb méltósággal megöregedni.

– Mit írt arra a cetlire, amivel lekergette a vén kullancsot a színpadról? – kérdezte Guy.

– Hogy nyitva van a slicce.

– Ejha! Erre inni kell.

Agatha most egyszerre ódzkodott őt hazavinni magával.

– Menjünk a törzshelyemre – mondta.

A VÖRÖS OROSZLÁN zsúfolásig tömve volt. Agatha pillantása elsőként a bárpultnál álldogáló James Lacey-re esett. Elnézte az ezredes nyúlánk alakját, őszbe vegyülő

fekete haját, vonzó arcát, és érezte, ahogy összerándul a gyomra. Az egyik ablak melletti asztaltól, a bárpulttól tisztes távolságra, éppen ekkor állt fel egy pár.

– Ott a helyünk – mondta Agatha sietősen.

– Hozom az italokat – mondta Guy. – Mit kér? Tudom már. Megkérdem, van-e pezsgőjük.

Agatha tiltakozni akart, hogy ő beéri egy gin-tonikkal is, de észrevette, hogy James őt bámulja, mire rámosolygott Guyra, és azt mondta:

– Az nagyszerű lenne!

Guy visszajött az asztalhoz, és kisvártatva a kocsmáros, John Fletcher lépett oda hozzájuk jegesvödörben az üveggel. A dugó ünnepien pukkant. Többen a helyiek közül egy pillanatra megálltak Agatháék asztalánál, hogy gratuláljanak neki a községházán mondott beszédéért. James magára maradt Mrs. Darryvel.

Nem lehet, hogy Agatha valóban érdeklődik a fiatalember iránt, merengett az ezredes. Bolondot csinál magából, ahogy ott ül a pezsgőjével, és kokettál. Gondolnia illene a korára is! James borzasztóan szerette volna kibeszélni a gyilkosságot Agathával, de nem tudta, miként olvassza fel a jeget, amit ő maga hagyott megformálódni.

Amennyire tőle tellett, udvarias csevejt folytatott Mrs. Darryvel, aztán kurtán-furcsán távozott.

Egy órával később hallotta, hogy megáll egy kocsi Agatha háza előtt. Odaszaladt a lépcsőpihenőről nyíló emeleti kisablakhoz, ahonnét Agatha házára lehetett látni. Agatha kinyitotta a kocsiajtót. Guy Freemont ült a volánnál. James ezt tisztán látta, mert ahogy Agatha kinyitotta az

ajtót, az autó belseje rögtön kivilágosodott. Guy megérintette Agatha karját, és mondott neki valamit. James látta, hogy Agatha visszamosolyog rá, és valamit válaszol. Aztán bement a házba, Guy pedig elhajtott. Legalább nem ment be Agathához.

JAMES MÁSNAP egyfolytában azt várta, hogy Agatha majd felhívja, és javaslatot tesz, hogy nyomozzanak együtt, de senki sem telefonált. Kiment megvenni a lapokat. A helyi újságok hosszan taglalták a gyűlést, a *Cotswoldi Hírmondó* címoldalán még egy fénykép is megjelent Agatháról, az országos lapok azonban csupán nyúlfarknyi szövegeket szenteltek az ügynek.

James kezdett türelmetlenné válni és unatkozni. Úgy döntött hát, hogy egyedül fog nyomozni.

Sokadszori próbálkozásra végre sikerült elérnie Bill Wongot telefonon, és mikor megtudta, hogy aznap este nincs szolgálatban, meghívta őt vacsorázni. Bill elfogadta a meghívást. Imádott Sharonja úgyis azt mondta, hogy hajat kell mosnia.

James egy újonnan nyílt kínai éttermet választott. Az étterem csendes volt, a konyhája jó.

– Nem hagy nyugodni engem ez a gyilkosság – mondta az ezredes. – Van valami elképzelése, hogy ki tehette?

– Pillanatnyilag háttér-információkat gyűjtünk, és mindenkinek utánanézünk. Az ember azt hinné, valaki talán látta, amikor a kútba hajították a tetemet, esetleg hallottak egy kocsit, vagy valamit, de egyelőre sötétben tapogatódzunk. Vicces, ahogy ön mint kívülálló érdeklődik

az ügy iránt. Akár a régi szép időkben, csak éppen Agatha nélkül.

– Őt most lefoglalja az új munkája – mondta James rideg hangon.

– Ezt ő mondja?

– Nem tudom. Nem beszéltem vele már egy ideje.

– Miért?

– Nem óhajtok Agatháról beszélni. Gondolja, hogy a községtanácsból tette valaki?

– Ahhoz túlzottan is tiszteletre méltók egytől egyig – borongott Bill. – De sose lehet tudni. Elképesztő dolgok derülnek ki az emberekről, ha leásunk a múltjukba. Nem árulhatom el, miket tudtunk meg idáig, mert ez mind bizalmas információ. Ha okosabb akar lenni, akkor magának kell körbeszimatolnia, már amennyiben nem akadályozza vele a rendőrség munkáját.

– Nem bízom a palackozó vállalatban – mondta James. – Nem tetszik nekem a fiatalabbik fickó, az a Guy Freemont.

Bill szeme köré ráncokat rajzolt a mosolya.

– Érthető.

– Ne legyen nevetséges. Nem vagyok féltékeny.

– Ha maga mondja.

– Szóval, kik ők? Honnét szalajtották a Freemont fivéreket?

– Export-import cégük volt Hongkongban.

– Aha. Gyógyszerek?

– Nem, ruhák. Olcsó ruhaneműt szállítottak ki, és drágább ruhákat hoztak be a gazdagoknak.

– Fogadok, hogy gyalázatos körülmények között

dolgoztatták az embereket.

– Biztos benne, hogy nem féltékeny? Eddig még semmit sem találtunk ellenük. Hongkongban szedték meg magukat, soha nem szegtek törvényt, és csak nemrégiben, a kínai átvétel előtt tértek vissza Nagy-Britanniába. De még vizsgálódunk.

– Miért éppen ásványvíz? Miért éppen Ancombe?

– Mr. Peter Freemont azt mondja, hogy egy cotswoldi víkend idején bukkant rá a forrásra, és onnan jött az ötlet, hogy ásványvízgyártásba fogjon.

– Aztán eltesznek valakit láb alól, aki keresztezhette volna a terveiket.

– Ez aligha volna jó reklám nekik.

– Viszont minden lapba bekerült az Ancombe-i Víz neve.

– Ez igaz. De, mint mondtam, rossz reklám. Bárki, aki megvásárolja a vizet, emlékezni fog rá, hogy egy tetemet találtak ott fejjel a kőmederben, és eszébe jut majd a mi Agathánknak az újságokban leközölt szemléletes beszámolója a holdfényben örvénylő vérről. Szerintem nyugodtan elfelejtheti őket. Miért nem kérdezi meg Agathát? Ő nyilván jobban ismeri őket.

– Mondtam már. Életében először Agatha túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy egy gyilkossággal törődjön.

MIALATT BILL ÉS JAMES EVETT, Agatha éppen egy kellemes vacsorát költött el Guy Freemont társaságában. Guy biztatta, hogy beszéljen magáról, szépeket mondott neki a píárban való jártasságáról, majd megkérdezte, hogy mit csinál egy ilyen „városi lány” eltemetkezve a Cotswoldsban.

– Néha magam is elcsodálkozom rajta – mondta Agatha szomorkásan. – De az ember megszokja a biztonságot meg az álmosabb életformát, és olyan szép itt, különösen ebben az évszakban. Mindenütt valami gyönyörűséget lát az ember. Észrevette Broadwayben a lilaakácot? Oly káprázatos, amikor virágot bont. Kész csoda, hogy nem okoz baleseteket, hisz rengetegen taposnak rá a fékre, hogy közelebbről is szemügyre vegyék.

– Nem is hiányzik magának a londoni pezsgés?

– London rohamosan változik. Mikor a múltkoriban ott jártam, a Goodge Streeten ettem egy étteremben, aztán úgy döntöttem, hogy lesétálok a Tottenham Court Roadon, és metróra szállok. Koldusok és kábítószeresek mellett vitt az utam, a kapualjakban alaktalan ruhakupacokat láttam. Amikor Notting Hillnél leszálltam a metróról, hogy átszálljak a másik vonalra a Paddington felé, egy férfi, aki úgy be volt rúgva, mint a csacsi, megpróbálta az érkező szerelvény elé vetni magát. Egy tagbaszakadt fazon még épp idejében rántotta vissza, és felcipelte magával a mozgólépcsőn, hogy átadja a jegyellenőrnek. Odafent az öngyilkosjelölt kitépte magát, átugrotta a forgókeresztet, és eltűnt az éjszakában. Megmentője azt mondta az ellenőrnek: „Az az alak az előbb majdnem a metró alá ugrott!” Mire a jegyellenőr vállat vont, és látszott rajta, hogy cseppet sem érdekli a dolog. Boldog voltam, amikor visszajöttem ide. London már nem az én világom. Nagyon magányos tud lenni ott az ember.

Guy megfogta Agatha kezét, és melegen megszorította.

– Van most valakije?

– Senki olyan, akire érdemes lenne szót vesztegetni – mondta Agatha, miközben Guy hüvelykje cirógatni kezdte a tenyerét. Agatha fejében összevissza kavarogtak a gondolatok. Ezt nem lenne szabad, gondolta kétségbeesve. Túl öreg vagyok. Nincsenek ugyan elhízási csíkok a bőrömön, viszont zsírpárnák nőttek a derekamra, és a mellem se áll már olyan peckesen, mint hajdanában.

Amikor Guy hazavitte, megállt Agatha háza előtt, aztán áthajolt az ülésen, és forró csókot nyomott a szájára. Agatha kábán, zavarodottan pillogott felé.

– Pár napra Londonba utazom – mondta Guy halkan. – Majd felhívom, ha visszajöttem. Szorgalmasan dolgozott egészen mostanáig. Miért nem szabadságolja magát és szusszan egyet?

– Úgy lesz – mondta Agatha fátyolos hangon.

Bement a házba, és remegő térddel lecövekelt az előszobában.

Röhejes vagy, dorgálta meg magát. Az előszobai tükörben megbámulta a szája körül meg a nyakán látható ráncokat.

A telefoncsörgésre ijedten összerezzent. Bill Wong hívta.

– Házon kívül volt? – kérdezte.

– Igen, Bill. Guy Freemonttal vacsoráztam. Van már gyanúsítottja?

– Egyelőre nincs. James Lacey-vel vacsoráztam.

Agatha megmerevedett.

– És?

– És úgy látszik, a fejébe vette, hogy megint eljátssza az amatőr kopót.

– Nélkülem úgyse jut semmire.

– Azt hiszi, hogy maga túl elfoglalt, hogysem érdekelné a dolog.

– Milyen igaz. Sem a gyilkosság nem érdekel, sem ő.

– Azért ha netán mégis hall valami pletykát, tudassa velem, Agatha. Úgy néz ki, zsákutcába jutottunk.

Agatha ezután Bill barátnője felől kérdezett, meg a szüleiről, majd néhány perces csevegés után letette.

Akadt néhány szabad napja. Képtelen volt elviselni a gondolatot, hogy James esetleg kiderít valamit, és minden dicsőséget learat. Senkinek sem árt vele, ha reggel benéz egyik-másik egyházközségi tanácstaghoz, hátha ő is rá tud jönni valamire.

HÁROM

AGATHA ÚGY HATÁROZOTT, hogy a palackozó vállalathoz kedvezően viszonyuló tanácstagok egyikével kezdi. Ily módon talán könnyebben értesülhet a pletykákról. Kikereste Mrs. Jane Cutlert a telefonkönyvben, és feljegyezte a címét. Tétovázott, hogy nem kéne-e előbb odatelefonálnia, aztán arra jutott, hogy okosabb lesz csak úgy betoppanni.

Mrs. Cutler az Akácos Házban lakott, közel az ancombe-i templomhoz. Mint kiderült, az Akácos Ház körül egy fia akác se nőtt, és a ház tulajdonképpen nem is ház volt, hanem modern bungaló muszlin-függönnyel a dupla üvegű ablakokon. A gyep zöld fűnégyzet, amit megrendszabályozott virágok vettek körül, olyan benyomást keltve, mintha valaki matematikai pontossággal mérte volna ki, hogy négy hüvelyk távolságra legyenek egymástól, ne többre, és ne is kevesebbre.

Agatha tisztában volt vele, hogy Mrs. Cutler hatvanöt éves, de kevesebbnek látszik, mégis meglepődött a neki ajtót nyitó nő látványától, aki megerősítette, hogy ő Mrs. Cutler.

Mrs. Jane Cutlernek kiszőkített hajkoronája volt, ráncmentes bőre és lélegzetelállító alakja. Egyedül a szeme volt öreg és éber, s a csuklóján meg a bokáján látszott a hajlott kor törékenysége. Nincs olyan plasztikai sebész a Földön, aki meg tudná fiatalítani a szemet. Ez a

nő tényleg gazdag lehet, gondolta Agatha, ahogy követte őt a házba. Egy vagyonba kerülhetett, hogy így nézzen ki.

Testhez simuló, aranybarna dzsörzéruhát viselt tarka sállal a nyakában.

– Úgy örülök, hogy látom, Mrs. Raisin – mondta. – Ennyi felhajtást a puszta víz körül! Máris hozom a kávét. Csak egy pillanat.

Agatha körülnézett a talmi vidékiességgel berendezett nappaliban. Vadászjeleneteket ábrázoló metszetek a falakon, kretonhuzatú szófa, drága műkandalló, melyben gázlángok táncolták körbe a műfahasábokat, a dohányzóasztalon a *Vidék Magazinja* meg a *Nők Lapja*, és vadonatúj keleti futók borították be a vastag szálú padlószőnyeget.

Jane Cutler rövidesen visszajött tálcán kávét és süteményt hozva. Agatha magában rosszmájúan megjegyezte, hogy annyi pénzből, amennyit a külseje megőrzésére fordított, Jane Cutler vehetett volna inkább egy tisztességes vidéki kúriát. A kávé kitöltése után Agatha így szólt: – Nem értem, miért van bárki is a községtanácsból a palackozó vállalat ellen. Sok hűhó semmiért.

– Tudja, milyenek ezek a falusi népek – mondta Mrs. Cutler. – Olyan csőlátók tudnak lenni. Én világéletemben széles látókört mondhattam a magaménak. És a széles látóköröm mondatja velem azt, hogy ez az ásványvízüzlet jó ötlet. Azt is értem, hogy miért dolgozik nekik. Az olyanok, mint maga, kényszeresen futnak a pénz után, minden életkorban.

– Én… – kezdte Agatha paprikásan.

– Vegyen süteményt. Maga nyilván okos nő, és nem izgatja magát holmi buta diétázás.

Most már tudom, miért nem kedvelik az emberek, gondolta Agatha, és érezte, hogy a szoknyája szorítani kezdi a derekát, ami újfent elgondolkoztatta, létezhet-e az, hogy valaki pszichoszomatikus alapon egyik pillanatról a másikra zsírt szed fel.

– Nem megy ki a fejemből – kockáztatta meg Agatha, eltökélve, hogy nem veszi fel a sértéseket –, hogy ez a csúf gyilkosság valamiképpen a víz körül kialakuló vitával lehet kapcsolatos. Hiszen mi oka lehetett volna rá bárkinek, hogy végezzen egy olyan derék emberrel, mint Mr. Struthers?

Víg kacaj.

– Drága Mrs. Raisin, kitől hallotta ezt a képtelenséget, hogy Mr. Struthers derék ember volt?

– Úgy értem – hebegett-habogott Agatha –, csak nem lehetett olyan rossz ember, hogy valaki meg akarja ölni.

– Hááát, bár nem lenne szabad elmondanom…

Agatha türelmesen várt, abban a biztos tudatban, a világon semmi sem tántoríthatja el Mrs. Cutlert attól, hogy valami rosszat mondjon másokról.

– Szóval, Mr. Struthersé volt az a legelő, amelyik szomszédos Angela Buckley apjának a birtokával. Ismeri ön a mi Angelánkat? Igazi debella. Erős mancsokkal. Nos, Buckley-ék meg akarták vásárolni azt a legelőt. Nekem elhiheti, drágám, a föld birtoklása utáni vágy súlyosabb függőség még az italnál, a kábítószereknél, vagy akár – tekintete felmérte Agatha alakját – még a csokoládénál is.

A legutolsó tanácsülésen sor került egy igencsak viharos jelenetre, de nem ám a víz miatt. Angela kijelentette, hogy Mr. Struthers soha nem használja azt a legelőt, parlagon hagyja, és kizárólag rosszindulatból ragaszkodik hozzá. Mr. Struthers erre azt mondta, nem csoda, hogy senki sem akar elvenni egy ilyen lompos nőt, és nem csoda, hogy Percy Cutler is faképnél hagyta gyakorlatilag az oltárnál, és akkor Angela pofon ütötte! Istenkém, úgy kellett *leráncigálnunk* Mr. Struthersről!

– Cutler – ízlelgette a nevet Agatha. – Percy Cutler? Az ön fia?

– Nem, a néhai férjem.

– De hát…

– Ó, beismerem én, hogy volt köztünk némi korkülönbség, de mit számít az, ha a szerelem őszinte? Mikor szegény Percyt elvitte a rák, Angela, az az undok bestia, megvádolt engem, hogy tudtam Percy rákjáról, és csak azért mentem hozzá, hogy rátegyem a kezem a pénzére.

– Rémes – mondta Agatha tétován.

– Közöltem vele, hogy az én Charlesom, az előző férjem még Percy előtt, vagyonos ember volt, így hát nem voltam rászorulva, hogy újból férjhez menjek a pénz miatt.

– Mégis hány férje volt magának? – bukott ki Agathából a kérdés.

– Csak három.

– És az első kettő miben halt meg?

– Rákban. Hát nem szomorú? Mindnyájukat odaadóan ápoltam.

Ez lehetne a férfiak pénzére hajtó nők újsütetű munkamódszere, gondolta Agatha. Hozzámenni egy férfihoz, aki tudja magáról, hogy rákos és nincs már sok ideje hátra.

– Tehát ön úgy véli – mondta fennhangon –, hogy Angela vagy az ő apja ölhette meg Mr. Strutherst. De miért? Hogy lesz így az övék a föld?

– Tudniillik apa és fia soha nem jöttek ki egymással. A fiú, Jeffrey szüntelenül nyaggatta az apját, hogy adja el nekik a földet. Hát most majd megkapják.

Agatha csendben emésztette a hírt.

– Volt más is, akinek baja volt az öreg Struthersszel?

– Nos, Andy Stiggsről mindenki tud.

– Kivéve engem – mondta Agatha hevesen.

– Na persze, hiszen maga is az újonnan jöttek közül való, honnét is?… Nem Birminghamből?

Agatha vörös lett a dühtől. Valóban egy birminghami munkásnegyedben nőtt fel, de mindent elkövetett, hogy az öltözködésével és a kiejtésével örökre eltemesse a múltját.

– Londonból – csattant fel.

– Igazán? Pedig esküdni mertem volna rá, hogy maga birminghami. Akárhogy is, valamikor az idők hajnalán a néhai Mrs. Struthers volt Ancombe szépe. Én persze nem láttam benne semmi szépet. Egyike volt azoknak a meglehetősen közönséges, szedett-vedett, harsány kacajú teremtéseknek, tudja, akiket egy bárszéken szokott megpillantani az ember valami útszéli csehóban, a szoknyájuk felhúzva, és amikor épp nem az italukat szürcsölik, mindig azt a fajtát, amelyiknél olyan kis

ernyőcske mered ki a pohárból, akkor röhögnek, mint a fakutya. Andy Stiggs teljesen beléhabarodott, és esküdött rá, hogy Robert Struthers csábította el tőle a nőt.

– Tudja valaki, hogy Mr. Struthers melyik oldalra tette volna le a garast?

– Eh, kit érdekel? Már mindenkinek tele volt a hócipője Struthers bólogatásával, meg hogy rogyásig hajtogatta: „majd eldöntöm, ha itt lesz az ideje”. Most pedig, ha megbocsát, szeretnék átöltözni. Egy finom úr érkezését várom.

A pletykaözöntől igencsak meghökkenve Agatha elpályázott. Beült a kocsijába, és már éppen el akart volna hajtani, amikor hirtelen erőt vett rajta a kíváncsiság a finom úr kilétét illetően. Elgurult az út végéig, és egy orgonafa alatt állt meg a kocsival, ahonnét szemmel tarthatta Jane Cutler házának bejárati ajtaját.

Aztán csak várt és várt, és háromnegyed óra elteltével már kezdett gyanakodni, hogy Jane csak kitalálta a finom urat, mert le akarta őt rázni, ám ekkor ismerős autó állt meg a nő háza előtt, és egy ismerős alak szállt ki belőle. James Lacey!

Agatha dühödten szorongatta a kormánykereket. Szóval James is nyomozásba kezdett!

Végighajtott az utcán, az újságosnál megérdeklődte, hogy merre kell mennie Buckley-ék tanyája felé, és indult is.

Agathának fenntartásai voltak a tanyákat illetően, ahol hemzsegnek a tőle teljes mértékben idegen jószágok meg a harapós kutyák. A tanya, jól karbantartott, négyemeletes György-kori épület, sokkal inkább urasági kastélynak tűnt.

Az ajtó nyitva állt, odabentről hangok szűrődtek ki.

– Hahó! – kurjantotta Agatha.

A hangok elnémultak, aztán szék csikordult, majd csizmás léptek hallatszottak.

Angela Buckley jelent meg.

– Á, a mi hősnőnk! – kiáltott fel. – Fáradjon be.

Agatha követte őt a kőpadlójú konyhába. Három férfi ült az asztalnál egy-egy csésze teával.

– Az apám – mondta Angela, fejével egy ősz hajú férfi felé bökve. – Ők meg Joe és Ben, a munkásaink. Üljön csak le, és igyon egy kávét. A férfiakat már úgyis várja a munka.

A gazdálkodó lekapta a sapkáját a széke támlájáról, és feltette a fejére. – Láttam magát tennap este, Mrs. Raisin – szólt. – Jól megmondta nekik.

Azzal kiment, a két másik meg utána. Angela és Agatha leült az asztalhoz.

– Most jövök Jane Cutlertől – újságolta Agatha.

– Ó. Mit keresett annál a madárijesztőnél?

Agatha nem akart kertelni.

– Gondoltam, hátha megtudok valamit a gyilkosságról.

– Minek ártja bele magát? Ez a rendőrség dolga.

– A palackozó vállalatnak dolgozom, és nekik az az érdekük, hogy minél hamarabb tisztázódjék az ügy.

– Na és mit tudott felhozni mentségére az a kimázolt satrafa?

– Gyakorlatilag azt mondta, hogy ön tette.

– A banya komiszsága nem ismer határokat. A sok ráncfelvarrástól olyan feszes lett a bőre, hogy valahányszor

kinyitja a száját, ásít egyet a segge lyuka. Mi okom lett volna rá, hogy megöljem az öreg Strutherst?

– A legelő.

– Ó, abból szinte már vicc lett közöttünk. Mr. Struthers azt szokta mondani: „Csak a holttestemen át.” Teremtőm! Hát nem szörnyen hangzik?

– Nem is haragudott rá?

– Csak hébe-hóba. Nem kellett neki az a legelő, és egy vén, makacs öszvér volt. Egyébként gyakran járt át hozzánk, barátok voltunk.

– Akkor ki tehette? Azért történt, hogy Mr. Struthers ne szavazhasson? Tudta önök közül valaki, hogy hogyan fog szavazni a tanácselnök?

– Nem, mert ő folyton a bolondját járatta velünk.

– Meséljen nekem Mary Owenről!

– Mindig is az elnöki székbe pályázott, de mi nem engedtük oda. Olyan akarnok. Azt hiszem, a maga módján ő fogott minket össze, mert a nézetkülönbségeink ellenére őt egy emberként utáltuk.

Agatha azon morfondírozott, hogy szóba hozza-e a néhai Percy Cutlert, aztán elvetette az ötletet. A fájdalom, amit James okozott neki, szokatlanul fogékonnyá tette más nők érzéseire.

– Mindig előfordultak kisebb-nagyobb csatározások – mondta éppen Angela –, de egyik sem tart sokáig. – Agathára nézett, és kerek, viharvert arca hirtelen megkeményedett. – Felejtse el ezt a nyomozósdit. Csak felkavarja vele az állóvizet… és még a végén baja esik.

– Ezt vegyem figyelmeztetésnek? – kérdezte Agatha a

táskája után nyúlva.

– Igen, vegye úgy, hogy barátilag figyelmeztettem.

Agatha elbúcsúzott tőle, és kisétált az udvaron parkoló kocsijához. Ahogy elhajtott, belenézett a visszapillantó tükörbe. Angela ott állt csípőre tett kézzel, és mord arccal figyelte őt, ahogy eltűnik.

AGATHA HAZAMENT, felhívta Bill Wongot, és beszámolt neki a két beszélgetésről, amit Jane Cutlerrel, illetve Angelával folytatott. Bill felnyögött, és azt mondta:

– Ez egyre zavarosabb. Tudassa velem, ha mást is kiderített.

– Nem is ripakodik rám, hogy maradjak ki ebből?

– Ezúttal minden segítség jól jön.

KÉSŐBB JAMES LACEY IS felhívta Bill Wongot.

– Kezdetnek felkerestem Mrs. Cutlert – mondta. – Sajnos nem tudtam meg semmit. A nő állítása szerint a községtanács tagjai között egyöntetű a szeretet. Be kell vallanom, igazán bájosnak találtam a hölgyet.

– A mi Agathánk egészen mást derített ki – mondta Bill vidáman.

Rövid csend után James megkérdezte, mégis hogy érti ezt.

Bill elismételte, amit Agathától megtudott.

– Mrs. Cutler nekem ezt egy szóval se mondta – panaszolta James.

– A szebbik arcát feltehetően nekünk, férfiaknak tartogatja. Én is bájosnak találtam őt. Szerintem egyesítsék

az erőiket Agathával.

– Még meggondolom – mondta James kurtán.

CSAKHOGY TÖBB NAPBA TELT, mire átgondolta, és Guy Freemont ezalatt felhívta Agathát, és meginvitálta vacsorázni.

– Sajnos ma este nem jó, James – mondta Agatha, és bosszúsan konstatálta, hogy remeg a telefonkagylót tartó keze. – Vacsorameghívásom van.

– Hát akkor, esetleg délután is beugorhatnék.

– Már van programom délutánra – közölte Agatha. – Ide figyelj, majd hívlak. Szervusz.

Agatha lerogyott a lépcsőre. Miért, ó, miért épp akkor döntött úgy James, hogy felhívja, amikor ő már elígérkezett Guynak, és még aznap délutánra bejelentkezett egy eveshami kozmetikushoz?

James az ő korosztálya, ha vele lenne találkája, akkor nem kéne a kozmetikushoz szaladgálnia, ahol elektródákat biggyesztenek az arcára meg a nyakára, hogy kisimítsák a ráncait.

Ez a vége annak, ha az ember nálánál jóval fiatalabb férfival randevúzik, aki ráadásul még jóképű is. A palackozó vállalatnak végzett munkája, aztán meg a Guyjal esedékes randizás miatt Agatha valahogy nemigen gondolt a gyilkosságra, és a nyomozásba sem mélyedt bele.

Ám a légyottja a férfival most határozottan veszített a fényéből, s egy búskomor Agatha hajtott el Eveshambe. A kozmetikust az Aranyoldalakból kereste ki.

Furcsa város Evesham, merengett Agatha, amint egy

keskeny lépcsőn lépkedett felfelé a kozmetikai szalonba. Városszerte boltok zártak be, a bedeszkázott kirakatüvegeket egy helybéli művész festményei díszítették, melyeken régi eveshami üzletek voltak láthatók. Ha ez így megy tovább, gondolta Agatha, Eveshamből hamarosan a festmények városa lesz. Nincsenek boltok, mégis itt ez a kozmetikus, aki, ha igaz, a legkorszerűbb szépségápolási kezeléseket nyújtja, és lejjebb az utcán hatalmas forgalmat bonyolít le az a drogéria, amelyben potomért árulják a francia parfümöket. Ez egy élénk, virágzó város kellene hogy legyen. Rengeteg a kocsi, sorra épülnek a házak. Csakhogy nagyon sokan tengődnek segélyekből, és nem is igyekeznek ezen változtatni. Egy helyi gyümölcskonzerváló üzem busszal fuvarozta a munkásait Walesből, mert a helyieknek nem volt ínyükre a munka.

Agatha benyitott a kozmetikai szalonba.

A Rosemary nevű kozmetikus üdítően anyai volt, és kicsit sem fenyegető. Agatha, aki valami anorexiás teremtményre számított, aki mellett rögtön rusnyának érezte volna magát, kezdett feloldódni.

Ám ez csak addig tartott, amíg fel nem kerültek az elektródák az arcára meg a nyakára, és Rosemary bekapcsolta őket.

– Jó tudni, hogy ez szépségápolási kezelés – dünnyögte Agatha. – Ha egy totalitárius állam rendőrségén lennék, azt gondolnám, hogy kínzás, és mindent bevallanék. – Ennek ellenére időpontot kért még további kilenc kezelésre.

Ráadásként kiszedette a szemöldökét és a szempilláját

is befestette. Aztán lebaktatott a lépcsőn, s ahogy végigsétált a főutcán, oda-odasandított a kirakatüvegeken feltűnő tükörképére, hogy lássa, menynyit fiatalodott.

Egy csomó időbe telt hazaérnie, mert megfeledkezett a broadwayi elkerülő út építéséről, na meg a Fish Hill villanyrendőréről. Az elkerülő út mindenképp hasznos lesz, hiszen mentesíti Broadwayt a dübörgő kamionoktól, amelyek naponta reszkettették meg a falu öreg épületeit, mindamellett szomorú volt látni, hogy az új út miatt kidöntik a Fish Hill fáit, és mindkét oldalon csak a sebzett föld nyúlik el, ahol nemrég még békésen legelésztek a birkák.

Hazaérve nekifogott annak a hosszas készülődésnek, ami elengedhetetlen bármely középkorú nő számára, akinek fiatalabb férfival van találkája, habár nem győzte mondogatni magának, hogy ez csupán munkakapcsolat.

Mikor végzett a sminkjével, és a tükör elé állva latolgatta, hogy nem túlságosan kihívó-e a legfinomabb gyapjúból készült mélyen dekoltált, vörös ruhája, egyszerre beléhasított a fájdalom. Ahelyett hogy itt bohóckodik, Jamesszel is beszélgethetne, megvitatnák az ügyet, közelebb kerülnének egymáshoz, s végül visszatalálnának a régi meghittséghez.

Mire Guy érte jött, Agatha minden érdeklődését elvesztette iránta.

Guy elfuvarozta Oxfordba, a Gloucester Greennél tette le a kocsit a mélygarázsban, aztán egy francia étterembe vitte Agathát. Mint kiderült, ez is olyan hely volt, amelynek ígéretes az étlapja, viszont pocsék a konyhája. Ez is remek módja lenne a diétázásnak, gondolta Agatha, az ember

elgyönyörködik a menüben, aztán nem rendel semmit.

Agatha meleg rucolaágyon tálalt, spenóttal töltött kacsamellet rendelt, amely a valóságban rothadásnak indult levelekkel megtömködött gumidarabnak bizonyult, ami pedig a rucolát illeti, ez a földkerekség leginkább túlértékelt zöldsége. Agatha mindig is gyomízűnek találta.

Újságírókról diskuráltak, találgatták, vajon melyikük lenne hajlandó egy jó kis hírverést csapni. Agatha már meg is hívott ebédre néhány londoni firkászt. Guy azt mondta, pár napon belül elkészülnek az ásványvizet népszerűsítő színes reklámbrosúrák, s hogy megspórolja Agathának az utazást, majd ő átugrik velük Mircesterből.

Elfogyasztottak egy üveg igen drága, seízű bort, aminek az alkoholtartalma elegendő volt ahhoz, hogy meglágyítsa Agathát. A kávé és két konyak után már boldog volt, hogy egy ilyen elegáns, jóképű férfi a társasága.

Amikor megérkezett a számla, Guy végigtapogatta a zsebeit. Azután bűnbánó, kisfiús mosolyra húzta a száját.

– Nézzenek oda, otthon felejtettem a tárcámat.

– Semmi baj, majd én fizetek – mondta Agatha, és nem először gondolta úgy, hogy az angol férfiak túlnyomó többsége fenemód fukar.

Utána Guy hazavitte. Amint James meghallotta a kocsit, már szaladt is a kémlelőhöz. Az Agatha bejárati ajtaja fölött égő lámpa fényesen megvilágította Guy fekete haját, aki kivette a kulcsot Agatha kezéből, és kinyitotta neki az ajtót. James lélegzetvisszafojtva leste őket. Guy bement Agatha után a házba. James hosszan várt. Odahúzott egy széket az ablakhoz, és várt. Kivilágosodott a földszinti ablak,

fénybe vonva Agatha kicsiny előkertjének négyszögét. Megint sötét lett, aztán felgyulladt a lámpa a folyosón. Majd azt is leoltották, és a lépcső melletti villany kapcsolódott fel. Végül Agatha hálószobai lámpája vetett világosságot a kertre a behúzott függönyök mögül.

– Ostoba némber – mormogta James, de tovább várt. Amikor kialudt a villany Agatha hálószobájában, és Guy nem jött ki a házból, James elment lefeküdni.

MÁSNAP REGGEL AGATHA riadtan ébredt. El se akarta hinni, hogy szeretkezett Guyjal. De hát mi ütött belé? Csak nem azt akarta demonstrálni, hogy az ő korában még mindig képes rá?

Feküdt az ágyban, és a ház csendjére fülelt. Add, hogy ő már ne legyen itt! Ez a középkorúság istencsapása. Az ember azon izgul, hogy valahogy ki tudjon osonni a fürdőszobába, ahol aztán sminket pacsmagol magára, mielőtt még a férfi megpillanthatná a pőre arcát. De nem hallatszott más hang, csak az ablak alatt nyíló orgona buja, lilás virágai közt motozó szél.

Agatha nehézkesen és rosszkedvűen kelt ki az ágyból, de egy kiadós fürdő jobb kedvre derítette. Gondosan kikészítette az arcát, felöltözött, aztán lehúzta az ágyneműt, és levitte a konyhában tárolt mosógéphez. Megetette a cicáit, és kiengedte őket a napsütötte kertbe.

Ekkor kopogtattak. Lehet, hogy James! De csak Mrs. Bloxby volt, a lelkész neje.

– Hoztam neked egy kis házi lekvárt – mondta. – Csinos vagy ma reggel.

– Kösz – felelte Agatha, és előrement a konyhába, ahol ideges pillantást vetett a padlón hagyott piszkos ágyneműre. – Csak berakom ezt a gépbe, aztán iszunk egy kávét.

– Szóval találkoztál azzal a fiatalemberrel a palackozó vállalattól – mondta Mrs. Bloxby. A pironkodásból nem lehet kiöregedni. Agatha lehajolt, és megtömte a mosógépet. – Honnét tudod? – kérdezte a válla fölött.

– Mrs. Darrynek reggel első dolga volt, hogy benézzen a lelkészlakba, és elújságolja, hogy az a férfi bement veled a házba, miután hazahozott, és nem is jött ki többé. Tudod, milyenek az emberek falun.

– Az a tehén a falu másik végében lakik!

– De van neki egy undok, ugatós kiskutyája, és a kutyák remek szolgálatot tesznek annak, akit jobban érdekel mások élete, mint a sajátja, mert esténként sétálni lehet őket vinni.

Agatha bedugta a konnektorba a kávéfőző gépet.

– Lefeküdtem vele. Most megbotránkoztattalak?

– Engem nem, kedves, de te alighanem megbotránkoztál. A mi nemzedékünkhöz tartozó nők számára soha nem lesz természetes az alkalmi szex. Ellenben a fiatalok manapság úgy művelik a dolgot, mintha egy parányit sem csorbulna tőle a méltóságuk. Pedig ez egy rendkívül lealacsonyító cselekedet, hacsak nem szerelmes az ember, természetesen.

– Gondolom, Mrs. Darry széltében-hosszában híresztelni fogja, így James is megtudja.

– Hát aztán. Úgyis elhanyagolt téged az utóbbi időben.

Nem várhatja el tőled, hogy viszonzatlanul is szeresd.

Agatha töltött két csésze kávét, és fáradtan leült a konyhaasztalhoz. – Hülyén érzem magam. Azt hiszem, Guy Freemont csak kihasznál. Elvitt engem Oxfordba egy nagyon drága, viszont bűnrossz francia étterembe, aztán azt mondta, hogy otthon felejtette a tárcáját.

– Talán tényleg így volt.

– Kötve hiszem. Számtalan vacsorát és ebédet költöttem el olyan férfiakkal, akik otthon hagyják a tárcájukat, vagy sürgős dolguk akad a mosdóban, amint megjön a számla.

– Akkor azt javaslom, hogy legközelebb te légy az, aki itthon felejti a bankkártyáját meg a pénzét. És a fickó rá fog jönni, hogy mégiscsak nála van a tárcája.

– Ki fogom próbálni – vigyorgott Agatha. – A víz miatt nem zúgolódnak már, ugye?

– De, sajnos igen.

– Hogyhogy?

– Nyilván hallottál már a Greenpeace-ről meg a Föld Barátairól.

– Persze.

– Van egy új alakulat, amiről egy évvel ezelőtt még senki se hallott. Mentsük Meg a Rókákat.

– De hát ezek a vadászat ellen vannak!

– Igen, ám most szombatra felvonulást szerveznek a forráshoz.

– Minek?

– Azt mondják, ez is egy példája annak, hogyan teszi tönkre a kapitalizmus a vidéket.

– Szamárság.

– Az. Nem lesz részük szíves fogadtatásban, mert a palackozó vállalat már elkezdte toborozni a munkaerőt, és az ancombe-i fiatalok elsőbbséget élveznek.

– Remélem, ez nem rontja majd az ázsiónkat.

– Szerintem számítanunk kell erőszakos megnyilvánulásokra, de remélem, a rendőrség uralja majd a helyzetet. Tudod, a tiltakozók jobbára a városokból jönnek, nemigen konyítanak a vidéki élethez. Most az igazi tiltakozókról beszélek, ezek többnyire megfontolt, ártalmatlan emberek. De gyakran megesik, hogy a tiltakozó akciók fölött közönséges bajkeverők veszik át az irányítást, akik csak balhézni akarnak.

– Jobb lesz, ha én is odamegyek – mondta Agatha.

– Légy óvatos!

– Az leszek.

MIUTÁN A LELKÉSZ NEJE ELMENT, Agatha leült, hogy összeírja a palackozó vállalaton behajtandó kiadásait, tudván tudva, hogy nem jó az ilyesmit az utolsó pillanatra halasztani. Aztán elővette a táskájából a francia étteremben kapott számlát. Precízen bepötyögte a számítógépébe: „Kilencvenkét font plusz tíz font borravaló Mr. Guy Freemont szórakoztatására”, és somolygott, amikor ezt kinyomtatta.

GUY FREEMONT ÉS A FIVÉRE két nappal később éppen üzleti ügyeket beszéltek át, amikor belépett a könyvelőjük, James Briggs.

– Igen, Briggs, mi van? – kérdezte Peter.

– Van egy tétel Mrs. Raisin költségelszámolásán, ami

talán érdekelni fogja önöket.

– Mit művelt a vén boszorkány? – szegezte neki a kérdést Peter. – Ruhákat és szépítőszereket vett, amit velünk akar kifizettetni, vagy mi?

– Erről lenne szó, itt. – James Briggs számadatok listáját tette le a két fivér elé. – Mindent rendben találtam, egyvalamit kivéve: szokatlan, hogy egy kövér éttermi számla is szerepel a többi között azzal, hogy Mr. Guy Freemont szórakoztatására fordították.

Peter rákoppintott az összegre.

– Mire véljem ezt, Guy?

– Tényleg meghívtam a nőt vacsorázni, csak otthon felejtettem a tárcámat.

– Már megint? Most az egyszer hagyja, Briggs.

Amikor a könyvelő távozott, Peter dühödten így szólt:

– Ez a nő nagyon érti a dolgát. Ne kefélgesd, amíg útjára nem bocsátottuk az új ásványvizet.

– Otthon hagytam a tárcámat – mondta Guy. – Ez minden.

AGATHA MEGTUDTA, hogy a felvonulás szombat délelőtt tizenegy órakor lesz. Idejében odament. Az emberek már gyülekeztek. Mary Owen határozott léptekkel odamasírozott hozzá.

– Ezt nem ússza meg szárazon – fröcsögte.

– Szálljon már le rólam – mondta Agatha. – A maga ötlete volt ez a tüntetés?

– Nem, de ebből is látszik, hogy az ország lakói nem fogják ölbe tett kézzel nézni, ahogy egyesek feldúlják a

vidéki életet.

Agatha vállat vont és odébb ment, ám ekkor meg Bill Allenbe ütközött.

– Jobban teszi, ha vigyáz magára – mondta a férfi a rá jellemző éneklő hanghordozással. – Mély érzéseket kavart fel.

– Fenyeget?

– Csupán figyelmeztetem, Mrs. Raisin.

A tömeg elcsendesedett, amint elérkezett, majd elmúlt a tizenegy óra. Agatha egyszerre csak James sudár alakját pillantotta meg a sokaság peremén. Nagyon szeretett volna odamenni hozzá, de félt, hogy az ezredes újból elhajtaná. Igaz, hogy James egyszer már felhívta azóta. Ahogy Agatha megpróbált odafurakodni hozzá, valaki elkiáltotta magát:

– Ott jönnek!

Kisebbfajta menet közeledett a forrás felé. Jámbor arcú, középkorú emberek haladtak az élen, de mögöttük nagydarab, tetovált fiatalok lépkedtek terepszínű dzsekiben, fülbevalósan, és sütött róluk, hogy a zűrt keresik. A forrás előtt öt rendőr várta őket.

A nézelődők utat engedtek a menetnek. Egy nő, akinek nyugtalan birkaképe volt, szembefordult a csoporttal, és előrántott egy köteg papírt.

– Azért vagyunk itt – kezdte remegő hangon –, hogy tiltakozzunk a forrás kommercializálása ellen. Meg kell óvnunk a falusi életformát.

– Ön hol él? – kiabálta be Agatha.

A nő pislogott, kinyitotta, majd becsukta a száját, aztán a

papírjaiba kapaszkodva folytatta.

– Mint mondtam, a falusi életformát…

Agatha nem hagyta annyiban.

– Ön hol él?

– Fogja be! – dörrent rá a tetovált legények egyike.

– Nem fogom be – harsogta Agatha. – Tud ez a nő valamit a falusi életről? Vagy maguk mind Birminghamből meg Londonból jöttek ide bajt keverni?

A tetovált fickó megindult Agatha felé a tömegen át. Húsos ajka és előreugró szemöldöke volt. Agatha fontolóra vette a menekülést. De ott volt a rendőrség. Meg James – James, aki csodálatos módon egyszer csak mellette termett.

– Szerintem a hölgy válaszoljon a feltett kérdésre – érkezett Jane Cutler hangja. – Ezek a tiltakozók úgy festenek, mint akik a birminghami nyomornegyedekből jöttek. Nem ismerik a vidéket, és a szagukból ítélve a fürdést sem.

– Erre nem számítottatok – mormogta James.

A garázda elem közben odaért Agathához.

– Vagy befogja a pofáját, vagy én fogom be!

James Agatha elé lépett.

– Semmire se mennek a tiltakozásukkal, ha nekiáll itt fenyegetőzni.

James még épp idejében vette észre, hogy a fiatalember golyófeje előremozdul, és le akarja őt fejelni, ezért elugrott előle. Több nő is sikítani kezdett. A rendőrök előrenyomultak.

Egy vézna nőszemély, aki egyebek között golyóálló

mellényt viselt, nekiugrott Jane Cutlernek és megtépte a haját. Jane visított, mint a malac. A rendőrök földre teperték a nőszemélyt. Szirénák vijjogtak a távolban, ahogy közelgett az erősítés.

Az, amelyik neki akart menni Agathának, most Jamest próbálta megütni. James csak elhajolt az ütés elől, mert tudta, hogy ha viszonozná, könnyen a bíróságon találhatná magát testi sértésért.

A demonstrálók szószólója kétségbeesve zokogott. Agatha látta, hogy Mrs. Bloxby odamegy hozzá, mond neki pár szót, azután elvezeti a síró nőt.

A rendőrök a tömeg közé hatoltak. Megragadták a fiatalembert, aki korábban meg akarta ütni Jamest, és elcipelték onnan.

– Mocsadékok! – üvöltötte a fiú. S ahogy arccal hátrafelé elvonszolták, Agathára lövellte perzselő tekintetét, és odaordította neki:

– Megtalállak!

– Gyere – mondta James, és karon fogta Agathát. – Most jól fog esni egy ital.

– Hol? Itt? A faluban?

– Nem, menjünk vissza Carselyba.

A Vörös Oroszlánban nagy volt a csend, Agatháék a sarokban telepedtek asztalhoz a kandalló közelében; a hideg napra tekintettel be volt gyújtva.

– Bill Wongtól tudom, hogy te több sikerrel jártál Jane Cutlernél, mint én.

– Szóval elmondta neked?

– Hát persze. Remélem, nem fogunk egymás ellen

dolgozni.

– Azt hiszem, ebből én most kimaradok – mondta Agatha. – Jövő héten Londonba kell utaznom. Találkozóm van egy sereg újságíróval.

– Ezek szerint magamra vagyok utalva?

– Momentán igen. Ez a helyzet. – Agatha azon töprengett, hogy ezt meg mi a ménkű mondatta vele. Tartotta volna inkább a száját, akkor folytathatták volna az eszmecserét az ügyről.

– Meglátom, mit tehetek – mondta James, és elgondolkozva nézte Agathát. – Engedj meg nekem egy baráti jó tanácsot. De ne értsd félre.

Agatha persze pontosan tudta, hogy ha valaki azt mondja: „ne értsd félre”, a legjobb, amit az ember tehet, az, hogy nem engedi megszólalni az illetőt, ám aznap délelőtt valamiféle önpusztító hangulat kerítette hatalmába, ezért azt mondta:

– Folytasd.

– Szerintem csak lejáratod magad azzal a fiatalemberrel a palackozó vállalattól. Szomorú, hogy újabban a fiatal húsra vágysz. Cipruson Charles, most meg ez. Mindegy, hogy van-e pénze a pasasnak, a homlokára van írva, hogy selyemfiú, ha egy te korodbeli nővel flangál.

Agatha arca fakó színt öltött a megbántottságtól.

Úgy pattant fel, hogy hátraborította a székét.

– Menj a fenébe! – mondta elfúló hangon.

James is felemelkedett.

– Ide hallgass, Agatha, én csak…

– Fogd be! – rivallt rá Agatha. – Te csak fogd be! Ahogy

kiviharzott az ajtón, a bárpultnál Mrs.

Darryt pillantotta meg, akinek mohó kíváncsiság ült a képén.

JAMES RÁÉRŐSEN kiürítette a poharát, mindvégig tudatában a rászegeződő kíváncsi tekinteteknek, valamint annak is, hogy Mrs. Darry minden érkezőt megrohamoz és nagyban sutyorog velük.

James felállt, kiment a kocsmából, és hazaballagott. Nem akarta belátni, hogy hibázott, sem azt, hogy szavait a féltékenység sugallta. Ellenben leküzdhetetlen vágy hajtotta, hogy kiderítsen valamit a gyilkosságról. Aztán talán, de tényleg csak talán, Agathával is megosztja majd a felfedezéseit. A jelenet, amit a nő a kocsmában rendezett, megbocsáthatatlan.

NÉGY

A KÖVETKEZŐ HÉTFŐN AGATHA összecsomagolt, és indult Londonba. Nehéz hét várt rá, hiszen meg kellett dolgoznia az újságírókat. James szavai fájó sebet égettek belé.

Charles, akit az ezredes említett, Sir Charles Fraith, negyvenes baronet, akivel Agathának futó kalandja volt Cipruson. Noha Agatha kizárólag az ezredes hűtlensége felett érzett sértettségében bújt ágyba Charlesszal, tudta, hogy James ezt a kurta viszonyt ugyanúgy nem bocsátotta meg neki, mint azt, hogy hozzá akart menni, amikor még férjnél volt.

Charles a hazatérésük óta több ízben is felhívta Agathát, ő azonban mindig valami elfoglaltságra hivatkozott, és a baronet végül felhagyott a telefonálgatással.

Agatha örült ennek a mostani utazásnak. A gyilkosságok kinyomozása a rendőrségre tartozik. Most a munkájára fog koncentrálni, és elfelejti Jamest, elfelejti a gyilkosságot, meg egy kicsit Carselyt is.

Zsúfolt hete volt Londonban, próbálta kihízelegni a firkászokból az ígéretet, hogy ott lesznek a mulatságon. Ahelyett hogy a szavához híven elvitte volna a reklámbrosúrákat Carselyba, Guy Agatha londoni szállodájába küldte őket.

Egyhetes munkája lezárultával Agatha igent mondott Roy Silver ebédmeghívására.

Roy egy öreg belvárosi étterembe vitte, ahol a

munkaadójuk költségére fogyaszthattak. Az étterem csendes volt, és tekintélyt parancsoló: mahagóni, réz, és jól bevált, régimódi koszt. Aligha Roy ízlésvilága. Ő jobban érezte volna magát valami felkapott boréttermben, ahol hemzsegnek a fiatal pipik, de nem állt szándékában fizetni az ebédért, ha egyszer cégköltségen is ehet.

Royon Armani öltöny volt, amely kissé lötyögött ösztövér testén. Nyakkendője rikító pszichedelikus fényrobbanásként hatott a konzervatív étterem félhomályában.

Mindketten marhasültet rendeltek, s míg Agatha látható élvezettel falta a magáét, Roy leginkább csak turkálta az ételt.

A falusi mulatságról értekeztek: ki az, akinek a megjelenésére feltétlenül számítani lehet, kik a bizonytalanok. Aztán Roy hátradőlt a székében, és a hajába túrt. Keskeny képe, cingár alakja, és éles, ravasz tekintete volt. Miután az Agathának végzett munkája után új állásba került, visszafogottabb lett az öltözködési stílusa – ha eltekintünk a nyakkendőtől –, és levedlett imázsa egyedüli, néma mementója a bal fülében látható, immáron fülbevalóban lyuk maradt.

– Egész héten nem beszélt James Lacey-ről, se a gyilkosságról – mondta Roy.

– El voltam foglalva – így Agatha. – Azon tűnődöm, lehet, hogy desszertet is kérek.

– Na de a vonalai, mucikám.

Agatha odaintette a pincért.

– Egy Pöttyös Kukit kérek.

– Fura név egy édességnek – göcögött Roy. – Nekem a szifiliszt juttatja eszembe. De nem felelt a kérdésemre: hogy áll a nyomozás?

– Mondtam már, hogy más dolgom volt.

– Hová lett a híres-neves kíváncsisága?

– Úgy döntöttem, hogy teszem a dolgomat, és hagyom, hogy a rendőrség is tegye a magáét.

– Mi történt maguk között Jamesszel Cipruson?

– Elment valami repedtsarkúval. Állítólag így akart kinyomozni egy kábítószerügyet.

– És maga nem hiszi? Ugyan már, Aggie. A jó James nem szedne fel egy kurvát más okból, csakis nyomozási célzattal. Amilyen puritán lélek.

– Nos, nekem is volt valakivel egy röpke kalandom, és James megorrolt rám.

– Maga kis huncut! Hanem tényleg kezdenie kéne valamit ezzel a gyilkossággal.

– Miért?

– Pompás reklám lenne, ha leleplezné az elkövetőt. Egy incifinci kis gyanúja sincs, hogy ki tehette?

– Van valaki, akire szívesen gyanakodnék.

– Bökje már ki!

– Egy Jane Cutler nevű vénasszony. A plasztikai sebészek és kozmetikusok két lábon járó emlékműve. Hatvanas, de fel van varrva az arca. Igazi méregkeverő. Ahogy az falun lenni szokott. Arra szakosodott, hogy rákos férfiakkal házasodik össze, akik fél lábbal már a sírban vannak, aztán megörökli a pénzüket. Tagja a községtanácsnak. A negyvenes, debella Angela Buckley-

nak, ő is tanácstag, megtetszett a néhai Percy Cutler, de az idősebb Jane Cutler elhalászta előle a pasast. Egyébként Angela megpróbált engem elijeszteni.

– Szóval lehet, hogy az egésznek semmi köze a vízhez?

– Nem tudom.

– Más nem akarta elijeszteni vagy megszorongatni?

– Andy Stiggs, ugyancsak tanácstag, azok közül, akik a palackozó vállalat ellen vannak. Ő akkor fenyegetett meg, amikor kitört a ribillió a Mentsük Meg a Rókákat felvonulásán.

– Azok meg kik?

– Valami természetvédő klikk, amelyik a rókák helyzetéről most épp egy forrás vizének szentségtörő felhasználására fordította a figyelmét. A szokásos banda. Szimpatikus emberek, akiket a maguk flúgos módján őszintén érdekel a falusi élet megóvása, de bajkeverő bőrfejűek szegődnek a nyomukba. Volt egy kisebb csetepaté. James majdnem megsebesült, miközben engem védelmezett.

– James legalább rajta van az ügyön?

– Őt az én sértegetésemen kívül más nem érdekli.

– Ebből is látszik, hogy még mindig kedveli magát, Aggie. Különben nem sértegetné. Nem hív meg magához a hétvégére? Szaglászhatnánk együtt.

Agatha nyitotta a száját, hogy tiltakozzon, aztán becsukta. Nem tudta, hogy Guynak mik a tervei vele, tartós kapcsolat, vagy ez csak egyéjszakás kaland volt. Attól a gondolattól, hogy egyedül kell hazamennie, most egyszerre sebezhetőnek érezte magát. Roy néha fárasztó és

maliciózus tudott lenni, viszont azóta ismerték egymást, mióta Roy egyszerű irodasegédként Agathánál kezdett dolgozni.

– Jó, rendben – mondta hát Agatha. – Még izgalmas is lehet, ha körülfaggatózunk.

– Egye már meg azt a kalóriabombát. Kezd kihűlni.

AGATHA AKKOR BÁNTA MEG először a döntését, amikor szombat délelőtt találkozott Royjal a Paddingtonon. Roy szűk farmert viselt fekete bőrdzsekivel, és épp a mobilján beszélt, közben egyre-másra körülpillantva, hogy mindenki biztosan lássa, amint ő éppen mobilon beszél, mintha több ezer másik embernél nem lenne egy ugyanilyen ketyere, amit Agatha nézete szerint kifejezetten arra terveztek, hogy irritálja az utazóközönséget.

– Ha a vonaton is használni fogja ezt a szart, én isten bizony kihajítom az ablakon – mordult rá Agatha, amikor Roy letette. – És maga még csak huszonéves. Azt hittem, a férfiak csak akkor kezdenek farmerban meg bőrdzsekiben járni, amikor beüt náluk a kapuzárási pánik.

– Én meg azt hittem, hogy a középkorú nők csak akkor szoknak rá a marhasültre meg a hizlaló desszertekre, amikor azt hiszik, hogy már *senki* sem vonzódik hozzájuk.

– Jaj, ne undokoskodjon már – torkolta le Agatha.

Úgy utaztak Moreton-in-Marshig, hogy Agatha levegőnek nézte Royt és egy a Cotswoldsban játszódó regénybe temetkezett, amely a középkorú középosztály csapodárságáról szólt, és elcsodálkozott a tulajdon hozzáállásán, hogy a tehetősebb középosztálybelieknek ne

legyenek érzelmeik, miközben eszébe jutottak fiatalságának napjai, amikor még az alsóbb néposztályoktól várta el az ember, hogy mentesek legyenek a lélek azon gyengeségeitől, amelyek annyi szenvedést okoztak a jobb sorsra érdemeseknek. Az utazás alatt egyszer megszólalt Roy telefonja, de Roy Agatha sárkányszerű tekintetétől kísérve elkotródott vele a nő közeléből.

Élénksárga repceföldek úsztak el a vonatablakok előtt, és virágoktól roskadozó orgonafák hajoltak a vasúti töltések fölébe. Agatha a hazatérés immáron ismerős érzésével szedte össze a cókmókját, mikor a vonat végül befutott Moreton-in-Marsh állomásra.

Roy a saját táskáján kívül még Agatha bőröndjét is cipelte, így baktattak el a nő kocsijáig. Az ég kék volt, és az állomás parkolóját szegélyező fákon madarak csicseregtek. A lágy szellő virágillatot hozott.

– Ha majd úgy megöregszem, mint maga – szólalt meg Roy –, én is leköltözöm vidékre.

Agatha matuzsálemnek érezte magát, ahogy elindult a kocsival, átverekedte magát a moretoni dugókon, aztán ráfordult az A44-es útra, végig a Boreton-on-the-Hillen átvezető hosszú emelkedőn, majd le az összeboruló fák kacskaringós alagútjain keresztül Carsely felé.

James háza üresnek tűnik, állapította meg Agatha, és Roy váratlanul megszólalt:

– Nem nézünk be Lacey-hez?

– Nem. Maga hozza a csomagokat, én addig kinyitom az ajtót.

Míg Roy behordta a táskáikat, Agatha a cicákat dögönyözte, akikre a távollétében a bejárónő vigyázott, adott nekik enni, azután kiengedte őket a kertbe.

Miután kicsomagoltak, leültek a konyhaasztalhoz kávézni, és Roy így szólt:

– Akkor lássunk is hozzá. Kik a tagjai ennek a községtanácsnak?

– Akik a palackozó vállalat mellett vannak: Mrs. Jane Cutler, Angela Buckley és Fred Shaw. Ellene: Mr. Bill Allen, Andy Stiggs és a legvehemensebb ellendrukker, Mary Owen. Robina Toynbeenak hívják azt a nőt, akinek a kertjében a forrás ered. Elsőként talán nála kéne próbálkoznunk. Lehet, hogy megfenyegették. És az is lehet, hogy tudja, hogyan szavazott volna a néhai Mr. Struthers.

– Nem eszünk valamit előbb?

– Menjünk át a kocsmába.

– Nem is kínál meg valami mikrohullámú mesterművei?

– Már tudok főzni – hárított Agatha. – Csak nem tudtam, hogy jön, így nem vásároltam semmit.

Mikor beléptek a Vörös Oroszlánba, Agatha tekintete körbecikázott a kocsmán, Jamest kereste, de ő nem volt ott.

– Megint útra kelt a jó Mr. Lacey – mondta a kocsmáros, amikor kihozta nekik az italokat, és felvette az ételrendelésüket.

– Ó – mondta Agatha csüggedten, aztán olyan hányavetin, amennyire csak tellett tőle, megkérdezte: – Van ötlete, hogy hová mehetett?

– Nincs, Mrs. Darry látta őt elhajtani.

– Meddig lesz távol?

– Azt senki sem tudja. Megállt a boltnál újságokat venni, aztán bement a rendőrőrsre, Fred Griggsnél hagyta a kulcsát, és annyit mondott, hogy egy időre elutazik.

Agatha rettenetesen lelombozódott. Az élet hirtelen elvesztette minden színét és értelmét. A Guy Freemonttal folytatott flörtje innen nézve határozottan alantasnak tetszett.

Agathának ismét elment a kedve a nyomozástól. Mikor végeztek lasagnéból és sült krumpliból álló – tipikus angol – ebédjükkel, Agatha azt mondta:

– Először az új eveshami szupermarketbe, a Gerry'sbe szeretnék menni.

– Minek? – kérdezte Roy. – Csak nem valamelyik tanácstag dolgozik ott? Azt hittem, mind jól el vannak eresztve.

– Nem erről van szó, csak nincs otthon semmi ennivaló, és szükségem van magára, hogy cipelje a szatyrokat.

– Ha ragaszkodik hozzá. Tud róla, hogy létezik egy pokolkör, én valószínűleg ott végzem majd, amely egyetlen gigantikus szupermarket? A bevásárlókocsik mindig félrehúznak, a gyerekek egyfolytában üvöltenek, mindig van nálam legalább egyvalami, aminek nincs vonalkódja, én meg csak várok és várok, amíg valaki hoz egy vonalkódosat, és a hátamban érzem az egyre növekvő tömeg gyűlöletét. Vagy pedig beállok a gyorspénztárhoz, ahol csak azok mehetnek ki, akik legfeljebb kilenc terméket vásároltak, és előttem három embernél is legalább húsz termék van, de nincs merszem reklamálni. Máskor meg a pénztárosnő, aki rajtam kívül mindenkit ismer a sorban,

hosszú és kedélyes tereferébe bocsátkozik, aztán mikor én következnék, úgy dönt, hogy szalagot kell cserélnie a gépben. Vagy az előttem álló nő végignézi, ahogy tovasiklik a szalagon a vásárlása, és csak mereszti a szemét, de nem pakol el semmit, majd komótosan előhúzza a csekkfüzetét, és *csigalassan* kitölt egy csekket, aztán meg kínosan ügyel rá, hogy a megvásárolt áruk típusa szerint rakodja tele a nejlonszatyrait. Aztán mikor mindezt túléltem, és odaérek a forgóajtóhoz, és már látom a fényt odakint, egyszer csak kezdődik elölről az egész.

– Na, menjünk – mondta Agatha, aki nem is figyelt rá.

A Gerry'sben hatalmas tömeg volt. Roy kitalálta, hogy ő fog főzni, és nekiállt mindenféle egzotikus fűszerre vadászni.

– Kerülje el a mélyhűtött ételeket, Aggie – szólalt meg intő hangon. – Látom a szeme csillogásából, hogy nagyon szeretne betenni valamit a mikróba.

– Elsőnek magát – mondta Agatha. – Igyekezzen már.

Mire végre beálltak a pénztárhoz, a bevásárlókocsijuk, ami tényleg félrehordott, púposra volt pakolva. Előrébb araszolt a sor, hamarosan meglátták a végét, már csak egy sovány nő volt előttük.

– Hazel! – rikkantott rá ez a nő a pénztárosra. – Nem is tudtam, hogy szombatonként is dolgozol.

– Kell a pénz, Gladys – felelte Hazel, és dundi vörös kacsója tétlenül lebegett a futószalag fölött.

– Meg tudlak érteni – mondta Gladys. – Jelentkeztem a csípőműtétre.

– Akkor most várnod kell.

– Megéri. Bert szerint nem embernek való az a fájdalom, ami engem kínoz. De tudod, milyen az egészségügy. Akkor fogok sorra kerülni, mikor már a sírban fekszem.

– A mostani kormány talán… – fogott bele Hazel, és a keze továbbra sem moccant.

– Mozduljon már meg! – ripakodott rá Agatha.

Hirtelen csend lett. Agatha Royhoz fordult biztatásért, de ő időközben eltűnt valahová. A sorban mögötte állók kerülték Agatha tekintetét.

– Még ilyet – így Gladys. Hazel azonban nekiállt villámgyorsan lehúzni a termékeket, Gladys meg pakolt, időnként haragosan Agathára pillogva.

Gladys végre-valahára mindent elrámolt, és fizetett. Vetett Agathára egy lesújtó pillantást, és éles, nagy hangon így szólt: – Részvétem, Hazel. Én a helyedben falra másznék *egyes vásárlóktól*.

– Szia, Glad. Puszilom Bertöt.

S ekkor Hazel felnyitotta a pénztárgépet, és nekiállt szalagot cserélni.

Agatha fortyogott a dühtől, mire újra megpakolta és kitolta a parkolóba a megátalkodottan balra húzó bevásárlókocsit.

Roy az autónál várta.

– Maga meg hova a pokolba tűnt? – kiabált rá Agatha.

– Cigiért mentem – felelte Roy alamuszin.

– Gyáván megpucolt. Legalább segítsen bepakolni a csomagtartóba.

Az új eveshami egyirányú rendszert követték, amelyet a Bridge Street boltosai ki nem állhattak, mert úgy vélték,

hogy a bevásárlóövezet kialakításakor hátrányba kerültek.

Roy bátortalanul megkérdezte:

– Most Ancombe-ba megyünk?

– Előbb hazavisszük, amit vettünk – mondta Agatha mogorván. Ó, merre vagy, James?

Ahogy kipakoltak, Roy úgy érezte, képtelen tovább elviselni a haragos némaságot, és megszólalt:

– Nem én tehetek róla, hogy James elment.

– Hogy mi van?

– Hát, nem azért volt olyan ingerült azzal a nővel a szupermarketben?

– Elárulok valamit. Az a nő engem akármikor felidegesített volna.

– Akkor ezt miért rajtam vezeti le?

– Azért, mert maga egy nyúlbéla!

– Azt hiszem, én inkább visszamegyek Londonba – mondta Roy, fülét-farkát behúzva.

– Csak rajta!

– Megyek csomagolni.

Agatha leült a konyhaasztalhoz, és a kezébe temette az arcát. Érezte, hogy könnyek gyűlnek a szemébe. Miért tudja még mindig ennyire kiborítani egy férfi, aki nyíltan ellenséges vele? Talán, gondolta a könnyeit törölgetve, a korom miatt, hiszen lehet, hogy James után már senki sem akad majd, akit szerethetnék.

Talpra kecmergett, és felkiabált az emeletre.

– Bocs, ha utálatos voltam. Inna valamit?

Roy vigyorogva jött le a lépcsőn. Becsvágyó jellem volt, és nem akarta megbántani ezt a tüskés nőt, akit a főnöke

olyan nagyra tart mint píárost.

– Inna valamit? – ismételte meg Agatha.

– Leszoktam az alkoholról – közölte Roy, aki a kocsmában is csak ásványvizet ivott.

– Miért?

Roy egy pillanatig habozott. Az igazi ok az volt, hogy a *nem* ivás újabban szörnyen sikkesnek számított, és Roy nem akart kimaradni az aktuális divathullámból.

– Mert kinyírja az agysejteket, mucikám.

– Én azért iszom majd egy konyakot indulás előtt.

– Ökör iszik magában.

– Üsse kő.

– Na jó, de nekem csak egy kortyocskát.

Az első pohár konyakot még kettő követte, így végül megvidámodva indultak el Ancombe-ba. Agatha a főút mellett parkolt le, nem messze a forrástól, ahol egy csapat turista bámészkodott és mutogatott. A forrást elkerítő kék-fehér rendőrségi szalagot már eltávolították.

Robina Toynbee házához egy kapun át lehetett bejutni, amely a főútról kiinduló és az épület mellett elvezető ösvényről nyílt.

– Ide kellett volna szólnunk telefonon – mondta Roy.

– Nem érdekes, mert a nő itthon van. Az ablakból figyel minket.

Alighogy Agatha felemelte a kezét, hogy kopogtasson, Robina máris ajtót nyitott.

– Örülök, hogy látom, Mrs. Raisin – mondta. – Épp arra gondoltam, hogy felhívom, és köszönetet mondok magának. Fáradjanak beljebb.

Milyen öreg ház, gondolta Agatha, akár tizenhetedik századi is lehet. A nappali kellemes hangulatú: jókora kandalló, alacsony tetőgerendák, virágvázák, festmények és könyvek, meg egy alvó macska a tévékészülék tetején.

A kis kazettás ablakokon túl hosszúkás kert, árvácskák, begóniák, lilaakác, klematisz és lobélia művészi összevisszasága vezetett egészen az útig. Zöld gyep meg egy napóra látszott nem messze attól a helytől, ahol feltört a forrás, mely aztán sziklák és virágok között csobogott tova, míg el nem tűnt a vén kerti falban.

A kandalló fölött hatalmas kalapot viselő, marcona öreg hölgyet ábrázoló sötét olajfestmény függött.

– Az őse? – kérdezte Agatha.

– Igen, az ott Miss Jakes – felelte Robina. Halványzöld bársony nadrágkosztümöt viselt. Agathának is több rend bársony nadrágkosztümje volt odahaza. Robinát elnézve megállapította, hogy a bársony nadrágkosztümök leginkább középkorú nők körében népszerűek, és menten eltökélte, hogy az övéit egytől egyig összecsomagolja, és odaajándékozza valami jótékonysági szervezetnek. Bár még csak késő délután volt, Robina öltözéke jobban illett volna az estéhez. Sziporkázó fülbevalót és strassz nyakéket vett fel a nadrágkosztümhöz, lábát magas sarkú, fekete szaténcipő fedte.

Ahogy némelyik magányos nő jóval az ünnepek után is megtartja a karácsonyfát, hasonlóképpen fényes nappal estélyi viseletet hordanak, mintha önmagában a csillogás megőrizhetné a fiatalságukat.

– Nos – mondta Robina szelíd mosollyal –, mit iszunk?

– Nem is tudom… – kezdte Roy.

– Ugyan, kérem. Hisz átható konyakszagot árasztanak. Magam is szívesen meginnék önökkel egy pohárkával.

Agatha elhessegette magától a képet, amint Roy és Robina társaságában álldogál és fecserészik egy hatalmas konyakospohárban, és azt mondta, az pompás lenne.

– A sikerre – mondta Robina, miután kitöltötte az italokat. – Remélem, most már pontot tehetünk az ügy végére. Dőreség volt a többiektől, hogy így kifakadtak egy kis víz miatt. Szerintem csak az irigység beszélt belőlük, mert pénzt kapok a palackozó vállalattól. Nem sokat, persze, de az a kevés is jól jön. Mint bizonyára ön is tisztában van vele, Mrs. Raisin…

– Agatha.

– Bizonyára tudja, Agatha, hogy nekünk már gondolnunk kell az öregkorunkra. Az idősotthonok egy vagyonba kerülnek.

– Én még nem aggódom az öregség miatt – mondta Agatha.

– Pedig illene. Manapság borzasztóan sokáig elélhet az ember.

– Ám amíg fiatalnak érzi magát, addig fiatal is marad.

– Milyen igaza van – helyeselt Robina, és kacér pillantást vetett Royra. – Egyébként én nem háborodom fel rajta, ha egy nőnek fiatalabb fiúja van.

– Roy nem a fiúm – mondta Agatha, és felmerült benne, hogy ez a szelíd asszony direkt szurkálódik vele. – No és volt valamilyen utóhatása a vízeladásnak?

– Kaptam pár mocskolódó levelet. A legutolsó üzenet

úgy szólt: „Megdöglesz, ribanc”. Természetesen nem írták alá.

– Átadta a leveleket a rendőrségnek?

– Nem, csak valami szédült környezetvédő írhatta őket. Emlékszik arra az időre, amikor még egyszerűbb szavakat használtunk, azt mondtuk: vidék? A „környezet” szóban van valami riasztó.

– Akkor is szólnia kellene a rendőröknek a levelekről – makacskodott Agatha.

– Hallottam, hogy ön afféle *kopó*ként vált híressé – mondta Robina. – De nincs ok az aggodalomra. Jobb az ilyesmit a profikra bízni.

Agatha kezdte nem kedvelni Robinát.

Az érkezésükkor még kellemesnek tűnő nappali most a bezártság érzetét keltette benne. Odakint hirtelen besötétedett. Robinából valamilyen émelyítően édeskés illat áradt, ami összevegyült a légfrissítő és a konyak szagával. Miss Jakes oly mérgesen bámult le rájuk, mintha azt mondaná, az ő idejében nem engedett volna be a házba ilyen furcsa szerzeteket.

– Ha az én kertem végében találtak volna hullát, és fenyegető levelekkel bombáznának, én bizony nagyon ideges lennék – mondta Agatha.

– Hát persze, mert ön máshonnét jött ide. Aki máshonnét jön, sosem illeszkedik be igazán. Mi, vidékiek oly közel vagyunk a földhöz és a vad természethez, hogy ez szívósabbá tesz minket.

– Mi, városiak oly közel vagyunk az utcához és az utcai erőszakhoz, hogy ez egészséges óvatosságot olt belénk –

vágott vissza Agatha.

Robina meglengette a konyakospoharát, Royra nézett, és felvonta a szemöldökét.

– Nem érti.

– Na és az áldozat? – kérdezte Roy. – Maga szerint ki ölte meg?

– Gondolom, Buckley-ék.

– A legelő miatt? – kérdezte Agatha.

– Szóval már erről is hallott. Angela meg az apja rendkívül goromba, durva emberek.

– Tehát ön szerint a gyilkosságnak nincs is köze a vízhez? – kérdezte Roy.

Robina csilingelőn felkacagott.

– Nincs bizony. Még egy kis konyakot?

– Már mennünk kell – állt fel Agatha. – De, kérem, szóljon a rendőrségnek a levelekről.

– Most hová? – kérdezte Roy, amint a szakadó esőben a kocsihoz szaladtak.

– A villanyszerelési bolthoz. Talán pont elcsípjük Fred Shaw-t, mielőtt hazamenne.

– Ő ellenző vagy támogató?

– Támogató – mondta Agatha. – Habár Robina, Jane Cutler és Angela után kezdem azt hinni, hogy az ellenzők se lehetnek ennél rosszabbak.

FRED SHAW ÉPPEN BEZÁRTA A BOLTOT, amikor odaértek. Úgy üdvözölte Agathát, akár egy régi barátot, és behívta őket a hátsó traktusban lévő kuckójába, ahol kinyitott egy üveg whiskyt, és bőséges adagokat mért ki belőle mindegyik

pohárba.

– A sikerre – emelte Fred a poharát. – Jól elintézte őket, Mrs. Raisin.

Agatha utánadünnyögte, hogy „a sikerre”, és lopva tanulmányozta Fred Shaw-t. Hatvan éve ellenére erős férfi volt, bikanyakú, széles vállú, a keze is óriási.

– Csak azt sajnálom, hogy az öreg Struthers nem érhette meg – mondta éppen Fred.

– Miért?

– Mert folyton ingadozott, mint egy szende szűzlány. Képtelen volt dönteni. „Mindent a maga idejében”, mondogatta. A vén barom!

– Nem kedvelte őt?

– Nekem kéne az elnöknek lennem – mondta Fred. – Én szutyongattam volna őket. Mert ezek nem bírnak dönteni, még a saját érdekükben se.

– De legalább Angela Buckley és Jane Cutler önnel együtt a palackozó vállalat mellett foglaltak állást.

– Az a két nő! Köztünk szólva, Mrs. Raisin, az a két drágalátos fütyült a palackozókra. Csak elegük volt már Mary Owen zsarnokoskodásából.

– Az emberek mintha nemigen kedvelnék egymást ebben a faluban – kockáztatta meg Roy.

– Nekem remek cimboráim vannak itt – mondta Fred –, csak ők nincsenek benn a tanácsban.

– Vajon miért? – Roy nagyot húzott a whiskyből, és gondolatban újabb agysejtjeinek mondott istenhozzádot. Bár soha ne hallott volna a haldokló agysejtekről! Szinte látta a kis nyavalyásokat, ahogy fuldokolnak, levegő után

kapkodnak, s végül kimúlnak a whiskytengerben.

– Azért, mer’ ez egy rátarti falu, és mind időtlen idők óta benne vagyunk a tanácsban. Nincs, aki kiállna ellenünk. Tudja, miért? Mer’ manapság senki sem akar felelősséget vállalni. Mit gondol, miért van munkáspárti kormány ebben az országban?

– Mert a britek többsége rájuk szavazott – felelte Agatha.

– Nem azért. Hanem mer’ a konzervatív szavazók többsége odahaza meresztette az alfelét, és nem ment el szavazni.

– Van valami elképzelése, hogy ki ölhette meg Mr. Strutherst? – kérdezte Roy.

Fred megütögette az orrcimpáját.

– Na, még egyet.

– Nem hiszem, hogy… – kezdte Agatha, de Fred már töltött is a poharaikba.

– Szóval – nézett rá Agatha. – Egészségére, Mr. Shaw. De mit is akart mondani?

– Tudok a huncutságokról, amik itt folynak. Én mindig nyitva tartom a szemem. Ugye, értik?

– Hogyne, persze – bólogatott Roy izgatottan fészkelődve.

Fred gyanús pillantást vetett rá.

– Még jó, hogy van mosogatógépem. Az mindent fertőtlenít – mondta rejtélyesen. – Én mondom, Ancombe a legnépszerűbb szappanoperát is lepipálja. Na szóval, Mary Owen kinézte magának Mr. Strutherst…

– De Mr. Struthers nyolcvankét éves volt!

– Mary Owen meg hatvanöt, és ebben a korban – mondta

Fred, mintha nem lenne ő is majdnem ugyanannyi – az ember már a biztonságra hajt.

– Mary Owen mindenki szerint vagyonos asszony!

– Eh! Azzal henceg, hogy a tőzsdén fialtatja a pénzét. Állítólag jókora summát vesztett, és ez csak nemrég történt. Így hát szemet vet az öreg Robert Struthersre. Ekkor lép színre Jane Cutler. A mi Jane-ünk gazdag emberekre specializálta magát, akiknek már nincs sok idejük hátra. Csoda, hogy Robert Struthers nem a zabálásba halt bele. Hol az egyik nő etette, hol a másik hurcolta étterembe.

– És melyikük állt nyerésre?

– Én Jane-re fogadtam volna, Mary tajtékzott. A két hónappal ezelőtti tanácsülésen ringyónak nevezte Jane-t.

– Arra céloz, hogy Mary Owen ölte meg Mr. Strutherst? – kérdezte Roy. – Miért nem Jane Cutlerrel végzett inkább?

– Hát mer' azon a bizonyos tanácsülésen, amikor Mary ringyónak nevezte Jane-t, a mi Robertünk kiállt Jane mellett, és rávette Maryt, hogy kérjen bocsánatot. Mary később azt mondta nekem, hogy Robert Struthers derék ember, de Jane megrontotta a lelkét.

– Na de ezért ölni! – tiltakozott Agatha.

– Erős asszony a mi Marynk, és nem szereti, ha az útjába állnak.

– Ez mind nagyon érdekes – mondta Agatha. Kezdett kótyagos lenni a sok italtól. – A rendőrségnek elmondott ebből valamit?

– Lópikulát fogok én a rendőrökkel bajlódni! Képzelje csak el, tavaly őrizetbe vettek ittas vezetésért, pedig csak egypár sört ittam. Csirkefogók. Megszállják a vidéket a

gyilkosok meg az erőszaktevők, de ezek csak ahhoz értenek, hogy az ártatlan polgárokat zaklassák. Még egyet?

– Nem, köszönjük. Elég lesz. – Agatha felállt. Roy nyújtotta a poharát, de Agatha kicsavarta a kezéből, és határozottan letette az asztalra.

– Ami a mulatságot illeti – ajánlkozott Fred. – Kitűnő szónok vagyok.

– Biztos találunk majd magának valami feladatot – ígérte Agatha, aki most már sóvárgott a friss levegőre.

– Nagyon kedves – mondta Fred. – Valamikor előtte majd még benézek magához, hogy átvegyük a beszédemet.

– Egyikünk sem vezethet – jelentette ki Agatha, amikor kijutottak az utcára. Az eső már elállt, fakón nyújtózott fölöttük az esti égbolt, mintha kimosták volna. Hidegre fordult az idő.

– Ugyan már, majd én vezetek – ellenkezett Roy. – Nem megyünk messzire.

– Nem – felelte Agatha ellentmondást nem tűrőn. – Nekem tiszta a jogosítványom, és ez így is fog maradni, a biztosításban pedig nincs benne, hogy maga vezet.

– Alig ittunk.

– Hogyhogy alig? És az a töméntelen whisky?

– Nem próbálunk szerencsét Mary Owennél?

– Csak ha már tiszta lesz a fejem. Ennünk kéne valamit. Gyerünk, egy séta mindkettőnknek jót fog tenni.

Félúton voltak Carsely felé, amikor sötét fellegek kezdtek gyülekezni az első csillagokkal teletűzdelt égen.

Megszaporázták a lépteiket, de nemsokára már csepegett is az eső, aztán újból leszakadt az ég. Bőrig áztak, mire végre odaértek Agatha házához, de legalább kijózanodtak.

Miután megszárítkoztak és átöltöztek, Roy kijelentette, hogy azonnal nekilát a vacsorafőzésnek, Agatha azonban tartott tőle, hogy Roy tudálékos szakács lenne, az összes fellelhető edényt befogná, és a végén éjfélkor ülnének asztalhoz, ezért aztán ragaszkodott hozzá, hogy inkább menjenek át a kocsmába.

Amikor visszaértek, Agatha ráeszmélt, hogy elfelejtette felhívni a hangpostáját, és ellenőrizni, nem érkezett-e üzenete. A hangpostán hallható női hangot Agatha mindig is a letűnt idők bosszantó relikviájának tekintette, amikor a nők még beszédórára jártak. Nevelőnős hang volt, amolyan „edd meg a zabkásádat, különben nem mehetsz el a cirkuszba” stílusú hang. – Önnek két üzenete van – közölte a hölgy. – Meghallgatja őket? – Van ember, aki nem hallgatja meg az üzeneteit?, mérgelődött Agatha.

Az első Guy Freemonttól érkezett: – Hiába próbállak elérni. Hívj fel.

A második Mary Owentől jött: – Azt hiszem, ideje lenne beszélnünk, Mrs. Raisin. Kérem, hívjon vissza.

Agatha ránézett az órára. Éjfél volt. Most már késő volna telefonálni. Reggel úgyis vissza kell gyalogolniuk Ancombe-ba a kocsiért. Akkor Mary Owenhez is be tud majd ugrani.

Ahogy aznap éjszaka álomba merült, utolsó gondolatai szokás szerint James felé szálltak. Hol lehet most az

ezredes?

JAMES, IGENCSAK MEGVÁLTOZOTT külsővel, korábban, az este folyamán részt vett a Mentsük Meg a Rókákat gyűlésén egy rugbybeli ír kocsma hátsó termében. Fekete haját szőkére festette, fél fülében három fülbevalót viselt, és terepszínű dzsekiben volt, meg koszos farmerban, hozzá bumfordi katonai csizmával. Attól való félelmében, hogy a kiejtése leleplezhetné, többnyire morgásokkal kommunikált újdonsült társaival.

Úgy gondolta, ha ki tudná deríteni, ki pénzelte a tiltakozókat, hogy demonstráljanak a forrásnál, akkor talán közelebb kerülne a gyilkos személyéhez.

Az elnök – minő ostobaság, hogy nem lehet elnöknőnek nevezni, gondolta James hamisítatlan agathai dühvel, végül is mi a baj a nemekkel? – tehát az elnök egy sovány, idegbajos nő volt, kócos hajú, fakó, kiéhezett ábrázatú, a szeme hatalmas és egészen szép. A neve Sybil volt. Vezetékneveket senki sem használt. Így lett Jamesből Jim.

Azért hívták össze a gyűlést, mert az egyik tagjuk azt olvasta a helyi lapban, hogy egy coventrybeli autókereskedő grillpartit rendez a kertjében a negyvenedik születésnapja alkalmából. Hogy megünnepelje „cigány” örökségét, a fickó grillezett sündisznót akart felszolgálni a vendégeknek. Egy Trevor nevű alak rámutatott, hogy a sün nem tartozik a védett állatfajok közé, mire Sybil elrikoltotta magát: – Mostantól igenis oda tartozik! – Máris kitört az éljenzés. James lopva tanulmányozta a csoportot. Mind harciasnak látszottak. Sehol sem voltak már azok a jámbor

küllemű emberek, akik a menet élén a forráshoz vonultak. Feltehetően elijedtek. De szerencsére az a fickó sem mutatkozott, aki megpróbált akkor Agathára támadni.

Jamest minden további nélkül befogadták, Sybil csak egyetlen kérdést intézett hozzá: honnét tud a létezésükről? Birminghamben hallotta valakitől, morrantotta válaszul.

Az egész gyűlés olyan volt, mint egy politikai kampánybeszéd. Sybilt könnyekig meghatotta a sünök helyzete. Miért van az, tűnődött James, hogy mindig csak a mesekönyvekben szereplő állatokat akarják felkarolni, miközben a pókokat például a legnagyobb lelki nyugalommal pusztítják.

Vajon ha arról értesültek volna, hogy egy gazdaember patkányirtást tervez a pajtájában, akkor is ugyanilyen lelkesen gyűléseznének most? És a legégetőbb kérdés: ki fizeti mindezt? A gyűléstermet, az utazásokat a vadászatok helyszínére, vagy akár a forráshoz?

Biztos van valahol egy irodájuk.

Egyetlenegy jelenlévő aggasztotta csak Jamest, egy tagbaszakadt fiatalember, akinek a kopaszra borotvált fejére halálfejet tetováltak. Zaknek hívták, és Jamesnek időnként az a nyugtalanító érzése támadt, hogy Zak szemmel tartja őt.

A gyűlést végül berekesztették. Sybil még elmondta, hogy egy busz veszi majd fel őket másnap délután kettőkor Coventry központjában, és elszállítja őket az elvetemült autókereskedő grillpartijára.

Ahogy kisoroltak az ajtón, Zak erőszakos mozdulattal megragadta James könyökét.

– Szerintem igyunk egyet valahol, pajtikám – javasolta.

– Várnak rám – dünnyögte James.

– Várjanak csak – mondta Zak, nem eresztve James karját.

James nem akart feltűnést kelteni azzal, hogy jelenetet rendez, ezért hagyta, hogy elrángassák, és továbbmeneteltek az utcán egy másik kocsmába.

Ez egészen tisztességes hely volt, és aránylag zsúfolt. James kezdett felengedni. Ha Zak bevadulna, bárkit meg lehet kérni, hogy hívjon rendőrt. Rendeltek kétszer fél pint világost, és egy sarokasztalhoz ültek az italokkal.

– No, pajtikám – kezdte Zak –, mire játszol?

– Bajod van? – így James.

– Nem vagy közéjük való. Rögtön kiszúrtam, amint besétáltál.

James Zak ellenszenves ábrázatát tanulmányozta, aztán a rendes hangján szólalt meg:

– Közéjük? Azt mondtad, „közéjük”? Nem „közénk”? Te mire játszol?

Úgy méregették egymást, mint két idegen macska. James az asztal alatt Zak lábára pillantott. Zak szakadt farmerja fekete fűzős cipőben ért véget.

James komótos mosolyra húzta a száját.

– Maga nyomozó?

– Zsaru. A nyomozóhivatal nem fecsérli az idejét ilyen pimf ügyekre. És maga?

– Miből jött rá, hogy nem tartozom közéjük?

– Maga túl tiszta, és ápoltak a körmei. Nem érezte odabent a mosdatlan testek szagát? Nekik a mosakodás

burzsuj dolog. Sybil szerint a kapitalista társadalom az összes izgalmas testszagot kiirtotta a brit lakosságból.

– Ancombe mellett élek – mondta James. – Ahol az a gyilkosság történt a forrásnál.

– Van ennek bármi köze ehhez a bandához?

– Demonstrációt tartottak a forrásnál. Nem értem, miért. Hiszen állatokról szó sem volt.

– Úgy véli, közük lehet a gyilkossághoz?

– Nem, de a vizet felvásárló palackozó vállalat heves reakciókat váltott ki a községtanács tagjaiból, akik nem akarták kiárusítani a vizet. Arra gondoltam, hogy talán közülük pénzelhette valaki a tüntetőket, és ha így van, akkor ez a valaki a gyilkos. Apropó, ki fizeti ezeket az embereket? Valahol azt hallottam, hogy a szabotőrök a napi negyven fontot is megkapják.

– Képzelje, pajtikám, erre még nem sikerült rájönnöm. Szombatonként van pénzosztás, jelöletlen borítékban adják át a bankókat. Eleddig csak a törvényes úton szerzett adományokat tudtuk lenyomozni, ezek bús, magányos emberektől jönnek, akik nagy állatbarátok.

– A feltétel nélküli szeretet harcosai?

– Ezt nem értem.

– Sok túlérzékeny ember van, akiket folytonos sérelmek érnek embertársaik felől, így minden szeretetüket kutyákra meg macskákra zúdítják, és azok, elsősorban a kutyák, viszonozzák is nekik ezt a szeretetet, ráadásul nem tudnak beszélni, nem köthetnek beléjük, és nem jellemző, hogy elhagyják őket egy másik gazdiért.

– Világos. Szóval, meghal egy hóbortos öregúr, és vagy

azért, amit maga mondott, vagy azért, mert úgy gondolja, hogy a rokonai nem értékelték őt kellőképpen, efféle szervezetekre hagyja a pénzét.

– Tehát maga beépített ember, akinek az a feladata, hogy leadja a drótot a rendőrségnek a készülő demonstrációkról?

– Csak ha agresszióra is lehet számítani, de óvatosnak kell lennem. Ez a szombati rumli például nem érdekes. Ha elfajul a helyzet, majd elbújok egy bokor mögé, és mobilon riadóztatom őket.

– Mióta csinálja ezt?

– Fél éve, de nem csak itt, más csoportokban is.

– Kemény lehet. Már csak a tetoválás miatt is.

– Lemosható. A hajam meg majd visszanő. Azt az ígéretet kaptam, hogy hamarosan lecserélnek.

– Sybil a banda feje?

– Nem. Igaz, hogy előszeretettel papolnak a női egyenjogúságról, de ezek a bandák a végsőkig hímsoviniszták. Rendszerint valami nagyhangú nőt tesznek meg elnöknek, miközben mindent a férfiak intéznek. Időnként a felsőbb néprétegekből is csatlakoznak hozzájuk páran. Ezek imádják a balhékkal együtt járó izgalmat, és nem törődnek a miértekkel. És most mondja el, hogy ki maga.

James el is mondta: nyugalmazott ezredes, aki a hadtörténetről próbál írni.

– Leszögezem, hogy engem nem zavar a jelenléte – mondta Zak, mikor James befejezte. – De koszolja be a körmeit.

– Maga meg húzzon másik cipőt – bazsalygott James. – Lerí magáról, hogy zsaru.

AZON A SZOMBATON Mike Pratt autókereskedő önelégülten vizsgálgatta magát a tükörben. Nem nézett ki negyvennek. A halántékánál már őszült egy kicsit, ám ez csak előkelőbbé tette a külsejét. Divatos nadrágja élére volt vasalva, és úgy vélte, hogy az új fehér bőrcipője nemzetközi megjelenésűvé teszi. Rápillantott az arany Rolex órájára, mely nem volt ugyan eredeti, viszont Kowloonban vásárolta a Nathan Streeten, és a kutya se venné észre a különbséget.

Felesége lépett be a hálószobába, és sovány karját összefonva őt nézte. Kylie a második felesége volt. Tíz évvel ezelőtt, amikor Mike elvette, Kylie még egy csinos kis szöszi volt, de most, gondolta a férfi a felesége tükörképére meredve, madárijesztőnek néz ki a lenőtt hajával, a hasát szabadon hagyó pólóban, a szűk cicanadrágban meg a magas sarkújában, ami így együtt csupán az asszony kóros soványságát domborította ki. Mike vörös sálat kötött nyitott nyakú, kék inge fölé.

– Minden együtt van, hogy előadd a nagymenőt – mondta Kylie. – De nincs az a pénz, hogy sünöket grillezzek.

– Azt se tudod, hogy kell – csúfolódott Mike. – Nekem viszont benne van a cigány vérembe’.

– Miféle cigány vér? – így Kylie. – Az apád betörésért ül.

– A nagyszüleimről beszélek. Nagyanyám cigány asszony volt. – Mike jól meghúzta a fésülködőasztalra tett vodkáspoharat. Lenyűgöző mennyiséget bírt fogyasztani

alkoholból.

Az amerikai alkoholisták sajnálatos jellemvonása, hogy cseroki indián nagymamát hazudnak maguknak; a briteknél a cigány nagymama van divatban.

Mike és Kylie Pratt egy takaros bungalóban éltek más takaros bungalók között, amelyek szinte teljesen egyformák, az ablakokban lógó muszlinfüggönyökkel meg a manikűrözött gyepekkel.

Mike fogta a poharát, és a felesége mellett ellépve kiment a szobából. Megérkezett ugyanis az első kocsi. Az összes szomszédot meghívta. Gőze sem volt a sündisznósütés mikéntjéről, de hát az is csak ugyanolyan hús, mint a többi, biztosan elég lesz besózni és borsozni, aztán mehet a grillre.

Szép napjuk volt, sehol egy felhő. Mike a ház urának érezte magát, ahogy kivonult az első vendégek üdvözlésére.

Fizetett a hentesnek, hogy az nyúzza meg neki a sünöket, s az apró tetemek most szánalomra méltó halmot alkottak egy asztalon a grillsütő mellett. További asztalokon salátástálak, papírtányérok, csészék, üvegek és poharak sorakoztak.

Mike akkor érezte magát igazán elemében, amikor az italokat osztogatta. A kert kezdett megtelni emberekkel, akik szomszédokhoz méltó lelkendezéssel örültek egymásnak: „Jól vagy? Megvagyok.” Az asszonyok nem tágítottak a férjük mellől, úgy hegyezték a fülüket, mintha az előző évek során nem hallottak volna már minden egyes szót, és parányi sikkantásokkal – „I-i-igen, jaj, ez jó” –

biztatták folytatásra hitvesüket.

Mike rárakosgatta a sünöket a grillre, és egy hosszú villával megbökdöste őket. Lehet, hogy próbaképpen elő kellett volna főznie egyet. A szaguk nem volt valami bizalomgerjesztő.

Ekkor rohanták meg a kertet a tiltakozók.

– Gyilkos! – óbégatott Sybil.

Mike az italtól és a méregtől kivörösödött képpel elébük csörtetett.

– Kotródjatok innen, huligánok! – Azzal beleöklözött Trevor karjába. Trevor orrba vágta, mire Mike hátraesett, ömlött a vér az arcára, a vendégek meg szétszaladtak, és forogtak a televíziós kamerák, mert bizony egyetlen tüntető sem tüntet anélkül, hogy előtte ne értesítenék szándékukról a sajtót.

Zak egy bokor mögött lapulva telefonált erősítésért, tudta, hogy a sarkon túl várakoznak egy furgonban.

James melléje guggolt.

– Dobja be magát, hogy letartóztassák! – reccsent rá Zak. – Majd én kihozom.

Így aztán James is kivette a részét a mulatságból, és elrepítette a grillsütőt. A forró széndarabkák szerteszét gurultak a füvön.

Kylie a ház ajtaját támasztotta, kortyolgatta az italát, és mosoly játszott az ajkán. Mike születésnapján végül mégiscsak remekül lehetett szórakozni.

ÖT

AGATHA ÉS ROY másnap délelőtt ki se dugták az orrukat a házból, még azt a pár mérföldet sem akaródzott megtenniük Ancombe-ig, hogy megbirkózzanak Mary Owennel, és elmenjenek a kocsiért.

– Lássuk, mit mondanak a hírekben – javasolta Agatha és bekapcsolta a tévét.

– Korán van még – nyafogott Roy. – Tizenegy óra húsz, ilyenkor azok a dögunalmas sporthírek szoktak menni.

– Csak tíz percig kell kibírni – mondta Agatha, és egy csésze kávéval elhelyezkedett a televízió előtt.

– A gyilkosságról úgyse lesz semmi – vélekedett Roy.

– Majd meglátjuk.

A sporthírek végén reklámblokk következett. Utána egyszerre álltak fel, ugyanis folytatódtak a hírek, és egy hang azt mondta: – A Mentsük Meg a Rókákat tagjai tegnap támadást intéztek a coventrybeli Mr. Mike Pratt grillpartija ellen.

– Ezek ők – lelkendezett Agatha.

A hang a továbbiakban a sündisznósütést taglalta.

– Nézze csak, ott milyen gyönyörűen süt a nap – sopánkodott Roy. – Az ember azt hinné, hogy Coventry a világ másik felén van, nem pedig itt, Közép-Angliában. Bezzeg mi bőrig áztunk.

– Csss! – pisszegte le Agatha.

Egy szőke férfi rút vigyorral a képén éppen feldöntötte a

grillsütőt. Agatha megmerevedett. – Ez a pasas hasonlít Jamesre, nem?

– Szegénykém – ingatta a fejét Roy. – Már mindenütt Lacey-t látja. Na, menjünk. Végre ideért a coventryi nap.

– HÁT NEM GYÖNYÖRŰ? – ujjongott Roy, ahogy Agatha mellett bandukolt az Ancombe-ba vezető úton.

Agatha csak mordult egyet válaszképpen, és újfent elgondolkozott azon, hogy rá vajon miért nincs hatással a tavaszi táj szépsége. Eszébe jutottak azok a szombatok nyomorúságos gyermekkorából, amikor a birminghami művészeti galériában angol tájképeket tanulmányozott, és gyönyörködött a vászonra felvitt világban, ami már korán elültette benne azt az álmát, hogy egy szép napon majd vidéken élhessen. Így a most elébük táruló tájat is festménynek látta. Az új levelek élénkzöldje ugyanaz a szín volt, mint az iskolai rajzórákon. És a felszántott föld hullámos barázdái a mellettük sort álló, ágaikkal a kék ég felé nyújtózó fákkal, mindez együtt pontosan olyan volt, mint az egyik azok közül a festmények közül. Lehet, hogy az embernek helyben kell felnőnie ahhoz, hogy igazán értékelni tudja a vidéket.

– Maga hisz istenben? – kérdezte egyszer csak Roy.

– Nem is tudom – felelte Agatha, és elmerengett, hogy létezik-e valójában az az égi személy, akivel oly gyakran szokott alkudozni: csak most az egyszer segíts meg, és leszokom a dohányzásról.

– Én a természetben hiszek – mondta Roy, és szélesre tárta a karját. – Ez minden titok nyitja.

– Ugye nem fog itt nekem fákat ölelgetni? – kérdezte Agatha gyanakvón. – Nekem ez a lakóhelyem.

– Épp azt próbálom elmagyarázni, hogy pogány vagyok – mondta Roy. – Egységben vagyok ezzel az egésszel.

Agatha valami csípős megjegyzést akart tenni, de Roy a nap felé fordította sovány tésztaképét, és végtelen boldogság ömlött el rajta.

– Örülök, hogy jól érzi magát – jegyezte meg Agatha házsártosan.

– Vicces – mondta Roy belékarolva. – Mindig is úgy gondoltam, hogy bolond, aki kiköltözik a fővárosból, de lehet, hogy alacsonyabbra kéne tennem a mércét. Maga meg én, Aggie, összeállhatnánk és nyithatnánk Mircesterben egy új ügynökséget. Kizárólag helyi ügyekkel foglalkoznánk. Esetleg össze is házasodhatnánk.

– És életem alkonyán mindenki azt higgye, hogy maga a fiam?

– Azért csak fontolja meg. Olyan jól megvagyunk egymással.

Agatha magában azt gondolta, hogy Royból a kevés is több az elégnél, de azért, gyöngéden kiszabadítva a karját, azt mondta:

– Rendben van, gondolkodni fogok róla. – Majd így szólt: – Van értelme folytatnunk ezt? Vicces, mennyire mások tudnak lenni szomszédos falvakban lakó emberek. Azt a rémséges Mrs. Darryt meg még pár embert leszámítva Carsely lakosai csodálatos teremtések. Ellenben azok, akiket Ancombe-ból ismerünk, igazán kiállhatatlanok, és bizonyosan Mary Owen lesz a legrosszabb mind közül.

– Magát, Aggie, egy életen át csupa kiállhatatlan ember vette körbe.

Való igaz, gondolta Agatha, és régen nem is érdekelt, hogy kedvesek vagy kiállhatatlanok-e, csak tettem a dolgomat, de azóta megtanultam kedvelni az embereket.

– Hol lakik Mary Owen? – hallotta Royt.

– Utánanéztem. Az Ancombe Kúriában lakik a falu végében. Csak érnénk már oda a kocsihoz.

Nemsokára behajtottak a kúriához vezető kapun. Mindkét oldalról sűrű tiszafasövény szegélyezte a keskeny behajtó utat, amitől Agathának olyan érzése támadt, hogy egy labirintuson haladnak keresztül. Váratlan hirtelenséggel bukkantak ki a ház előtt. Cotswoldi kőből épült vénséges vén ház volt, terebélyes, borostyánnal benőtt. Úgy látszott, olyan régóta áll már a helyén, hogy a környező táj szerves részévé vált.

Agatha éles szemével rögtön kiszúrta, hogy gyomosodik a murvával borított kerek térség a kúria előterében. Kezdte azt hinni, hogy igaz lehet a hír, miszerint Mary Owenre nehéz idők köszöntöttek. Egy ilyen ház a régi időkben seregnyi belső és külső szolgának adott volna otthont.

– Hát akkor, vértezzük fel magunkat egy újabb sértegetésáradatra – szólalt meg Agatha, és megnyomta a vasveretes ajtó mellett lévő anakronisztikus csengőgombot.

Először azt hitték, nincs otthon senki, aztán lépéseket hallottak közeledni.

Nyílt az ajtó. Mary Owen elnyűtt szvettert viselt foltos lovaglónadrággal és hozzá való csizmával. Feje kendővel bekötve, egyik kezében porrongy.

Megvető tekintete végigpásztázott rajtuk.

– Mit akarnak?

– Agatha Raisin vagyok…

– Azt tudom. És ki ez az illető magával?

– Az úr Mr. Roy Silver – mondta Agatha határozottan, arra gondolva, hogy ha az ember előre felkészül a sértésekre, akkor nem szabad elveszítenie a hidegvérét.

– Mondja, nem okozott még elég kárt, mióta eladta magát annak az istenverte palackozó vállalatnak?

Roy félénken meghúzkodta Agatha karját, Agatha azonban szívélyesen mosolygott. – Én csupán szeretnék elbeszélgetni önnel.

– Miről?

– A gyilkosságról.

Mary csak állt ott, és haragosan nézte a porrongyot a kezében. Aztán megrántotta a fejét.

– Jöjjenek be.

Követték őt egy kicsi, sötét hallba, majd egy kőpadlós folyosón át a konyhába.

– Üljenek le – vakkantotta Mary. Leültek a konyhaasztalhoz. Mary a csizmája orrával rántott ki magának egy széket, és leült velük szemben.

– Magának már híre van mint detektívnek – mondta Mary.

– Megoldottam már egy-két ügyet – szerénykedett Agatha.

– Na persze. Én most csak azért állok szóba magával, mert esetleg rá tudná venni a rendőrséget némi józan belátásra. Ugyanis tudom, ki ölte meg Mr. Robert Strutherst.

– Kicsoda? – kérdezte Agatha és Roy uniszónóban.

– Természetesen Jane Cutler!

– Miért? – kérdezte Agatha. – Úgy hallottam, ő éppen hogy hozzá akart menni feleségül.

– Naná. Az a bestia mindig olyan férfiakkal veteti el magát, akik hamarosan alulról fogják szagolni az ibolyát, csakhogy Robertnek nem volt rákja, se más halálos baja. Száz évig is elélhetett volna. Ezért aztán a nő szépen átsegítette a túlvilágra.

– De mi haszna származna neki ebből? – Agatha nem rejtette véka alá a zavarodottságát.

– Azt hiszem, rávette szegény Robertet, hogy őt tegye meg kedvezményezettnek a végakaratában.

– De nem tudja biztosan!

– Tudom. Tegyen nekem egy szívességet és érje el, hogy a rendőr barátai maguktól jöjjenek rá erre. És most ne is haragudjanak, de dolgom van.

– Mi a véleménye? – kérdezte Roy, ahogy elhajtottak.

– Menjünk át Mircesterbe, hátha megtudunk valamit Bill Wongtól.

– Maga szerint miért méregetett engem az a nő olyan fitymálón? – nyűgösködött Roy. – Utálatos némber.

– A bögyében vagyok, és maga egyszerűen kéznél volt neki.

Roy keskeny képe felderült.

– Ez az! Persze hogy nem az öltözékem miatt csinálta. Úgy értem, a szvetterem olasz és egy vagyonba került, és ez egy kőmosott farmer.

Agatha azt gondolta magában, nem számít, menynyi pénzt ver el Roy ruhákra, mert valahogy mindig is úgy fog kinézni, mint egy bandatag a hóka, alultáplált serdülőkből összeverődött londoni utcai galerikből.

– A fenébe is – szitkozódott Agatha, ahogy beértek Mircesterbe. – Piacnap van. Ilyenkor nem lehet a központban parkolni, és elegem van a talpalásból.

– Parkoljon le itt mindjárt! – mondta Roy.

– Sárga vonalon nem állhatok meg.

– Csak csinálja – mondta Roy a farzsebében matatva, és előhúzta a tárcáját. „Mozgássérült” matricát varázsolt elő, és felragasztotta Agatha szélvédőjére.

– Ezt meg honnét szerezte?

– Egy barátomtól – válaszolta Roy.

– És ha erre jön egy zsaru?

– Majd folyatjuk egy kicsit a nyálunkat, és szellemi fogyatékosnak adjuk ki magunkat. Gyerünk.

Bementek a rendőrkapitányságra, és Bill Wong után érdeklődtek. – Telefonálnunk kellett volna – jegyezte meg Agatha, míg várakoztak. – Valószínűleg házon kívül lesz.

Ám néhány perccel később megjelent Bill.

– Remélem, fontos a közlendőjük – mondta. – Nemigen érek rá. – Bevezette őket egy kihallgatószobába.

Agatha vázolta neki a legutóbbi találkozásuk óta gyűjtögetett információit, és Mary Owen azon állításával fejezte be, miszerint Jane Cutler ölte meg Robert Strutherst azért, hogy a férfi halála után megörökölje annak pénzét.

– Nem a nő örököl – mondta Bill. – Az áldozat fiára száll minden, Mary Owen és Jane Cutler még említés szintjén

sem szerepel a végrendeletben.

– Ó – mondta Agatha leverten.

– Lehet, hogy az öregfiú, mármint Struthers mindkét nőt az orránál fogva vezette – mondta Roy. – Idős emberek néha így próbálják felhívni magukra a figyelmet. Úgy értem, Struthers előszeretettel adta az óvatost. Egyik tanácstagnak se árulta el, hogyan fog szavazni. Nekem az a benyomásom róla, hogy szerette manipulálni az embereket, és élvezte azt a csekélyke hatalmát. Gondoljanak csak bele: Jane Cutler meg volt győződve róla, hogy benne van a végrendeletben.

– Ez jó érv – mondta Bill –, de miért nem ment biztosra a nő és érte el, hogy Struthers feleségül vegye? A józan ész azt súgná, hogy a pasas mindent a fiára fog hagyni. Továbbá Jane Cutler gazdag, Mary Owen viszont épp meg van szorulva, és ha *ő* hiszi azt, hogy Struthers az *ő* javára változtatta meg a végrendeletét, akkor lehetséges, hogy ő tette el az öreget láb alól, és most megpróbálja Jane-re terelni a gyanút, bár mindez persze csak feltételezés.

– James eltűnt – mondta Agatha. – Maga nem hallott valamit felőle?

De igen, Bill tudta a madarak csiripeléséből, hogy James álcát öltött és beállt a Mentsük Meg a Rókákat soraiba, ám Agathának ezt nem akarta elmondani. Úgy vélte, hogy Agathának is jobb, ha kevesebbet látja Jamest. Aki nincs szem előtt, azt könnyebb elfelejteni.

– Semmit – hazudta. – Alighanem most is utazgat.

Agatha erőt vett magán a folytatáshoz.

– Maga azt mondta, megállapítást nyert, hogy Strutherst

másutt ölték meg, és utána vitték oda a forráshoz. Erre bizonyíték is van?

– Valamicske. A törvényszékiek szerint a tettes minden nyomot eltüntetett a testről, mielőtt ott hagyta. Egyetlen dolgot kivéve. Fehér macskaszőrt találtunk az egyik hajtókája alatt. Ugyanis régimódi, hajtókás nadrág volt rajta.

Agatha szeme felcsillant.

– Vagyis az elkövetőnek van egy fehér macskája!

– Gondolná, hogy egy árva fehér macska sincs Ancombe falvában? – mondta Bill. – Minden házat végigjártunk. De persze lehet, hogy valaki hazudik.

– Annak a macskának nem kell tiszta fehérnek lennie – mondta Roy. – Lehet tarka is.

– Bocsánat, elfelejtettem megemlíteni, hogy a szőr egy perzsamacskáról való.

– Biztos, hogy perzsa, és hogy macska? – kérdezte Agatha. – Kutyaszőr nem lehet?

Agatha örömmel vette volna, ha kisül, hogy Mrs. Darry a hunyó.

– Biztos, hogy perzsamacska.

– Mindenesetre ezen már el lehet indulni – mondta Agatha ügybuzgón.

– Nem szeretném lelohasztani önben az amatőr detektív lelkesedését, de egy egész csapat rendőr próbálta felkajtatni azt a macskát, és még mindig nem találják.

– Mary Owennek van alibije?

– Igen, a gyilkosság éjszakáján Mircesterben tartózkodott a húgánál. Ott is éjszakázott.

– De lehet, hogy Strutherst már korábban megölték!

– A halál idejét sosem könnyű megtippelni, az azonban bizonyos, hogy este történt. Mary Owen húga azt mondta, hogy a nővére délután négy órakor érkezett, és csak másnap reggel ment el.

– Persze hogy a húga ezt mondja.

– Tiszta sor, de a hölgy rendkívül egyenes, őszinte asszonynak látszik. Hanem most már tényleg vissza kell mennem dolgozni.

Amikor Agatha és Roy visszaért a nő kocsijához, egy megtermett járőr ácsorgott ott és az autót bámulta.

– Bicegjen! – sziszegte Roy.

A járőr hátraperdült, és végignézte az érkezésüket.

– Köszönöm, édes fiam – szólt Agatha reszkető hangon. – Kezdek feledékeny lenni. Nem emlékszem, hol hagytam a botomat.

Miközben erősen remélte, hogy a járőr most látja őt először, Agatha bágyadtan odamosolygott rá, és hagyta, hogy Roy besegítse a sofőrülésre. Amint Roy is beszállt mögé, Agatha zajos kerékcsikorgás és váltókattogás közepette elhajtott.

– Na jó, engem ez idegesít – mondta Agatha. – Amint megállunk, leszedem a matricát a szélvédőről.

– Most hová?

– Menjünk vissza Ancombe-ba, és járjuk körbe a falut. Hátha észrevesszük azt a macskát.

– Még nem ettünk, és én éhen halok.

– Majd eszünk az ancombe-i kocsmában.

– Mi lesz azzal a sok mindennel, amit főzni akartam? El

kell érnem az esti londoni vonatot.

– Majd legközelebb – közölte Agatha.

JAMES ÉS ZAK EGYETÉRTETTEK ABBAN, hogy jobb, ha nem látják őket túl sokat együtt. A Mentsük Meg a Rókákat csoportnak volt egy szeszkazán tagja, Billy Guide. James őt pécézte ki, és annyi italt fizetett a hálás Billynek, amennyi csak beléfért.

Egy héttel az után, hogy Agatha Mary Owennél járt, James részt vett egy újabb gyűlésen, és mindjárt hevesebben kezdett verni a szíve, amikor megtudta, hogy a csoport legközelebb az ancombe-i forráshoz indít hadjáratot.

A szép szemét villogtató Sybil elmondta, hogy cementes zsákokat fognak odavinni, és eltömítik a kút medrét.

James legszívesebben felhívta volna a figyelmüket, hogy a tervükkel nem annyira a palackozó vállalat, mint inkább a falusiak orra alá törnek borsot, de néma maradt. Miért fordul egy ilyen csoport az állatoktól a forrásvíz felé? Valaki biztosan pénzeli ezt az akciót. Sybil elmondta, hogy a busz a szokásos helyen veszi majd fel őket.

James csak fél füllel hallgatta a nő szónoklatát, miközben azon tűnődött, hogy vajon ő maga elhiszi-e, amiket mond.

Több más tag is agitáló beszédet tartott. James elnyomott egy ásítást. Csak akkor serkent fel, amikor azt hallotta, hogy Trevor megkérdezi, értesítették-e már a sajtót.

– Még nem – mondta Sybil. – Majd felhívjuk őket, ha már lecementeztük a kutat.

– Várjunk csak – szólalt meg Billy Guide borgőzös hangon. – Ha cementet töltünk a szökőkút medrébe, akkor a forrás vize el fogja árasztani annak a nőnek a kertjét, hogyishívják, Toynbee.

– Úgy kell neki! – kárált Sybil. – Az ő hibája, hogy kapitalista kufárok engedélyt kaptak egy angol falu bemocskolására.

Aztán a gyűlésnek vége szakadt. James odalejtett Billyhez. – Iszunk egyet?

– Részemről oké – felelte Billy –, de egy kicsit le vagyok égve.

– Meghívlak.

– Frankó.

– Keressünk valahol egy kocsmát – javasolta James, aki tudta, hogy Billy akárhova elmenne egy ingyen italért.

Útban a kocsma felé Billy így szólt:

– Az asszony folyton panaszkodik, hogy sörszagúan megyek haza.

– Akkor igyunk vodkát – mondta James. – Az szagtalan.

Isten bocsássa meg, gondolta. Nem hittem volna, hogy ezek között a naplopók között házasemberek is akadnak. Billy máris úgy bűzlött, akár egy serfőzde, de James csak annyira akarta leitatni, hogy megeredjen a nyelve.

Az már nem állt érdekében, hogy Billy a sárga földig leigya magát, és se gondolkodni, se beszélni ne bírjon.

– Régóta vagy nős? – kérdezte tőle.

– Tíz éve.

– Gyerekek?

– Négy.

– Munkanélküli vagy, ugye? Miből éltek?

– Az asszony takarítani jár, és az anyós vigyáz a kölykökre.

Nesze neked, női egyenjogúság, gondolta James sötéten.

Billy terjengős monológba fogott az élet igazságtalanságáról.

Végül James megkérdezte:

– Miért léptél be a csoportba?

– Kellett a pénz piára.

– Érdekel egyáltalán a rókák megmentése?

Billy szája sunyi vigyorra görbült.

– Há' naná. Feltétlenül meg kell menteni a kis ravaszdikat.

– Én csak azt nem értem – mondta James –, hogy mit ugráltok annyira e miatt a forrás miatt. Ki pénzel benneteket?

– Tudod, hogy megy ez, Jim. Odamegyünk. Van egy kis csihi-puhi. Negyven font üti a markunkat. Nem is rossz.

– De honnét jön a pénz, amiből kifizetnek minket?

– Azt nem kötik az orrunkra, Jim. De én azt hallottam…

Billy elgondolkodva nézett le a poharába.

– Mindjárt hozok még egyet – mondta gyorsan James.

Két vodkával tért vissza. Billy nem volt még egészen részeg, de nem is volt teljesen józan. Úgy látszott, hatalmas mennyiséget magába tud dönteni anélkül, hogy átbillenne a peremen. James ellenben kezdett igencsak berúgni, és addig akarta kicsikarni Billyből az igazságot, amíg még képes rá.

– Ott hagytad abba, hogy kitől kapjuk a pénzt – mondta James.

– Tényleg? – Billy egyszerre ellenségessé és gyanakvóvá vált. – Mit keres köztünk egy magadfajta piperkőc? – James ugyanis nem takargatta többé a kiejtését.

– Imádom a balhékat – felelte az ezredes.

– Én is így gondoltam – emelte meg Billy a poharát. – Rád.

– Szóval, honnét jön a pénz? Ráadásul valakinek a rendzavarás miatt kiszabott bírságokat is ki kell fizetnie.

Billy előrébb hajolt.

– Sybil és Trevor ezt igyekeznek titokban tartani előttünk. Úgy tesznek, mint a kémek. De én hallottam, mikor Sybil azt mondta: „attól az Owen nevű nőtől kaptam a pénzt”.

Mary Owen. A kutyafáját, gondolta James elkendőzött izgalommal.

Nagy megkönnyebbülésére a csapos elbődült:

– Záróra, uraim! – Az utolsó pillanatban szerezte meg az információt.

A kocsma előtt búcsút intett Billynek, és visszasietett az átmeneti szállására. Marad még néhány napot, hogy ne keltsen gyanút, azután visszatér Carselyba, és tudatja Bill Wonggal, hogy megoldotta az ügyet. Hiszen ha Mary Owennek ilyen sokat jelent az a forrás, ebből egyenesen adódik, hogy csakis ő követhette el a gyilkosságot. És James azt akarta, hogy Agatha is jelen legyen, amikor ő ezt elmondja Billnek.

Futólag eszébe jutott Zak. Talán szólnia kéne Zaknek –

csakhogy James magának akarta a dicsőséget.

James korán reggel tért vissza Carselyba, egy nappal a forrás ellen tervezett támadás előtt.

Felhívta Bill Wongot, és megkérte, hogy délelőtt tíz órakor nézzen be hozzá. Nem, a mondandója nem telefontéma. A méltányosság kedvéért Agathának is ott kell majd lennie a nagy bejelentésnél.

James elhatározta, hogy átsétál hozzá a szomszédba, és személyesen hívja meg. Tisztára Poirot-nak érezte magát, s csak azt sajnálta, hogy nincs könyvtára, mert akkor odaállhatna a szőnyegre a márványkandalló elé, hogy lefejtse nekik a történtek fonalát.

Hanem amint kilépett a saját házából, észrevette, hogy egy idegen kocsi parkol az Agatháé mögött a nő háza előtt.

Már megint az a fickó a palackozó vállalattól. És James fogadni mert volna rá, hogy a pasas nem kora reggel érkezett, hanem már az éjszakát is ott töltötte.

A szextől és az alvástól bódultan Agatha a telefon csörömpölésére ébredt.

Felvette a kagylót.

– Agatha! – James volt az.

– Igen?

– Mondanom kell valamit a gyilkosságról neked és Bill Wongnak. Át tudnál ugrani hozzám délelőtt tíz órakor?

– Igen.

– Viszlát.

– Ki volt az? – akarta tudni Guy, nyújtózkodva és ásítozva.

– Csak egy szomszéd – felelte Agatha. – Most fel kell

öltöznöm.

Kivonult a fürdőszobába, megtámaszkodott a mosdókagylón, és a tükörben szemügyre vette puffadt arcát, zilált haját. Fiatalkorában csak úgy ragyogott az átszeretkezett éjszakák után. Most, vén fejjel mindössze a szeme alatti táskák meg a szája mellett két oldalt futó árkok lettek látványosabbak a dologtól.

Mit akarhat James? És miért, ó, miért éppen ezt a reggelt kellett kiválasztania a telefonálásra?

Agatha megmosdott és felöltözött, gondosan kisminkelte magát, aztán lement a konyhába, ahol Guy ült az asztalnál az ő egyik fodros pongyolájában, és kávézgatott.

Guy meleg mosolyt villantott rá. Agatha csak pislogott. Már bánta, hogy megint ágyba bújt a férfival. De oly hosszúra nyúlt James távolléte, és előző este vacsora közben mindketten jócskán felöntöttek a garatra.

Azon tűnődött, hogy Guy vajon érez-e valamit iránta. Az az átkozott Charles, a baronet amolyan könnyű trófeának tekintette Agathát, de azért sokat nevettek akkor együtt, és Charles a maga módján szívből kedvelte őt. Guy viszont mintha csak szerepet játszana.

Agatha rápillantott a konyhai órára. Öt perc múlva tíz.

– Mennem kell – mondta sietősen. – Nem gond, ha itt hagylak? És nem lesz bajod belőle, hogy elkésel az irodából?

Guy nevetett.

– Az az egyik előnye annak, ha az ember igazgató, hogy nyugodtan elkéshet.

Agatha lehajolt hozzá, és megpuszilta az arcát.

– Később felhívlak – mondta, és elhúzta a csíkot.

Az éjjel hullott eső után friss és tiszta volt a levegő, amitől Agatha piszkosnak és romlottnak érezte magát. Remélte, hogy tud majd váltani pár szót Jamesszel, de amikor odaért az ezredes házához, Bill Wong szegődött mellé, aki abban a percben érkezett a kocsijával.

Bill és Agatha csodálkozva meresztették a szemüket az ajtót nyitó szőke, fülbevalós Jamesre.

– Veled meg mi történt? – kérdezte Agatha.

– Ez is az álcám része – felelte James. – Titkos küldetésben jártam. Fáradjatok be, üljetek le, és mindjárt elmondom, ki ölte meg Robert Strutherst.

– Tehát nekiálltál egyedül nyomozni. – Agatha arca kigyúlt.

– Valaki kiszívta a nyakad – mondta James hűvösen.

– Na jó – teremtett rendet Bill. – Itt most fontos dologról van szó.

Mindnyájan leültek, Agatha és Bill a kanapéra Jamesszel szemben, ő pedig a kedvenc karosszékébe telepedett.

– Beléptem a Mentsük Meg a Rókákat csoportba – mondta James.

– Akkor *mégiscsak* téged láttalak a tévében – sikkantott fel Agatha.

– A grillpartin? Igen, az én voltam – kevélykedett James. – És a következőket derítettem ki. Holnap délután kivonulnak a szökőkúthoz, hogy eltömítsék cementtel. S ez még nem minden. Megtudtam, hogy kitől kapják a pénzt a demonstrációra. Mary Owentől.

– Csakhogy a szóbeszéd szerint ő most pénzszűkében

van – mondta Agatha. – Vagyis nem engedhette meg magának, hogy kifizesse őket.

– A szóbeszéd, mint a legtöbb falusi híresztelés, feltehetően téves – mondta James fennhéjázón. – Aki fizet ennek a bajkeverő csürhének, hogy balhézzanak, annak minden bizonnyal olyan mértékben fontos ez az ügy, hogy képes miatta meggyilkolni Strutherst.

Agatha most egyszerre örült James borzalmas, kiszőkített hajzatának meg a fülbevalóknak. Így könnyebb volt idegenként gondolni rá. Hirtelen végtelenül fáradtnak érezte magát. Csak azt remélte, hogy Guy időközben felszívódott, és ő visszamászhat a paplan alá aludni.

– Jelentette ezt Zaknek? – kérdezte Bill élesen.

– Ki az a Zak? – kérdezte Agatha.

– Egy fedett rendőr, aki felfedte a kilétét Jamesnek.

Mindketten Jamesre néztek.

– Nem volt időm kapcsolatba lépni vele.

– Mi már tudunk tőle a holnapi akcióról – mondta Bill.

– Szóval maga mindvégig tudott James hollétéről – dúltfúlt Agatha, és haragosan méregette Billt.

– De Zaknek nem volt tudomása Mary Owenről – szólalt meg gyorsan James. – Én is csak onnét tudok róla, hogy leitattam az egyik csoporttagot.

– Be fogjuk idézni a nőt kihallgatásra. De van alibije – mondta Bill. – A gyilkosság éjszakáján Mircesterben tartózkodott a húgánál.

– Lehet, hogy a húga csak falaz neki.

– Maga nem látta azt a nőt, egyébként Mrs. Darcy-nak hívják, egyenes beszédű, őszinte asszony. De azért

ellenőrizzük majd azt az alibit.

– Ezt el kellett volna mondanod nekem, James – szólalt meg Agatha. – Azelőtt mindig kettesben nyomoztunk.

– Én akartam, de téged lefoglalt a hempergés azzal a fiúkával.

– Ebből elég. – Bill felállt. – Menjünk, Agatha.

Miután eltávoztak, James felhívott egy eveshami fodrászatot, és időpontot kért, hogy visszafestesse a haját a normális színére. Agatha és Bill azt éreztették vele, hogy kicsinyesen viselkedett. Billnek igaza volt. Tényleg szólhatott volna Zaknek.

AGATHA ARRA ÉRT HAZA, hogy csörög a telefon. Felvette, és Roy Silver volt a vonalban.

– Csak úgy felhívtam, hogy mi a helyzet – mondta Roy vidáman.

– Gyilkosság- vagy vízügyben?

– Gyilkosságügyben.

Agatha mesélt neki Jamesről. Roy végighallgatta, majd így szólt:

– Ez nem volt valami szép tőle.

Agatha ettől menten ellágyult.

– Nincs kedve eljönni a hétvégére, hogy megnézzük a demonstrációt?

– Klassz! A kora reggeli vonattal érkezem.

Agatha jobb kedvre derülve tette le a telefont. Akármilyen gyalázatosan viselkedett is Roy a múltban, mindig újra előkerült, és Agatha örült a társaságának. Ekkor eszébe jutott Guy, és a bajsza alatt szitkozódott. Úgy le volt

taglózva, mikor kijött Jamestől, hogy meg se nézte, odakint van-e még a férfi kocsija.

– Guy! – kiabált fel a lépcsőn.

Nem jött válasz. Agatha apró, megkönnyebbült sóhajjal felment, lehúzta az ágyneműt, és tiszta lepedőt, párna- és paplanhuzatot tett fel. Azután levetkőzött, bebújt az ágyba, és azonmód álomtalan alvásba zuhant. Egy óra múlva halk telefoncsörgést hallott odalentről. A hálószobai készüléket korábban előrelátóan kihúzta. Feküdt tovább, míg meg nem szűnt a csörgés, aztán visszaaludt.

A szomszédban James helyére tette a kagylót. Azt tervezte, hogy elhívja magával Agathát Eveshambe, de amint bekapcsolt a rögzítő, letette.

ESŐ VERTE MORETON-IN-MARSH állomás peronját másnap reggel, miközben Agatha Roy Silver érkezésére várt.

Épp mielőtt elindult volna otthonról, egy hatalmas virágcsokor jött Guytól. Csak bedobta a csokrot egy vödör vízbe, hogy később majd vázába rendezi. De miért érzi olyan végtelenül lehangolónak, hogy egy jóképű férfiember virággal kedveskedik neki?

A Great Western szerelvénye elegánsan besiklott a vágányra. Roy ez egyszer átlagosra vette a figurát: esőkabátban, kordnadrágban, sportos ingben és V nyakú szvetterben jelent meg.

– Halihó, Aggie – kurjantotta, és nedves csókot nyomott a nő arcára. – Remélem, a mulatság napján nem ilyen idő lesz. Mihez kezdünk akkor?

– Már felvettem a kapcsolatot egy céggel, amelytől sátrat

lehet bérelni. Kidekoráljuk a sátrakat, és gondoskodunk valami fűtésről. Nincs lehangolóbb látvány, mint mikor csuromvizes sátrakba préselődnek az emberek, és ömlik az eső. Freemonték nagyon forszírozták, hogy zenekar is legyen, de meggyőztem őket, hogy a carselyi faluegyüttes jobban illene az alkalomhoz. Nem is játszanak rosszul. Egyébként sem kell flancolni. Ha szép az idő, olyankor úgy képzelem, hogy a mulatság napján is derült lesz az ég, de mikor olyan idő van, mint most, szinte látom magam előtt, hogy akkor is undorítóan nyirkos lesz majd, és bőgő gyerekek vannak mindenütt.

– Majd elválik – mondta Roy. – Hogyan tudnánk kideríteni, van-e pénze Mary Owennek, vagy nincs?

– Megkérdezhetnénk Angela Buckley-t. Ő nem köntörfalaz, bár, ha jobban belegondolok, egyszer már megpróbált engem elijeszteni.

– Na de miért? Biztos valami takargatnivalója van. Menjünk el hozzá.

– Rendben. Csak előbb letesszük a csomagját, és megkávézunk.

Roy először is felvitte a táskáját a vendégszobába, majd lement Agathához a konyhába.

Megpillantotta a csokrot a vödörben, és kézbe vette az üdvözlőkártyát, amit Agatha az asztalon felejtett.

– Tyűha – így Roy. – „Guytól, szeretettel”. Csak nem a szívdöglesztő Guy Freemont küldte?

– Szoros munkakapcsolatban állunk – felelte Agatha fagyosan.

– Ha maga mondja, szívecském. – Roy elfogadott egy

bögre kávét. – Szóval, ha végeztünk ennél az Angélánál, gondolom, utána rögtön a forráshoz megyünk csihi-puhi-nézőbe. Kíváncsi vagyok, van-e valóban pénze Mary Owennek. Nem kérdezzük meg Jamest?

– Nem.

– Ahogy akarja. Csak nem a nap sütött ki?

Agatha az ablakhoz ment és kitekintett. Esőcseppek csillámlottak a kert bokrain, virágain.

– Most már ki lehet engedni a cicákat – állapította meg az ajtót nyitva. Hodge és Boswell kicsusszant a résen, és eltűntek a növények között.

– Fabrikálhatnék magának egy macskaajtót – mondta Roy. – Ügyes ezermester vagyok.

– Soha nem tudtam rávenni magam, hogy felszereltessek egyet. Az a fixa ideám, hogy egy törpe termetű, sovány betörő éjnek évadján bemászik rajta.

– Maga tudja.

Fél órával később már Ancombe felé hajtottak, keresztül a szikrázó, eső mosta tájon. Agatha leengedte a kocsi ablakait. A levegő virágillattól volt terhes.

Pocsolyákon haladt át, magasra csapva a vizet a kocsi két oldalán. Roy sipító hangon dalolászni kezdett.

– A henyélés nem az én műfajom – mondta Agatha.

Roy beszüntette a kornyikálást.

– Hogyhogy?

– Azon gondolkoztam, hogy egy ilyen napon a kertben kéne üldögélnem a macskáimmal, olvasgatva vagy egyszerűen csak nézelődve. De én folyton csinálok valamit. Bűntudatom van, ha tétlenkedem.

– Kezdjen el sportolni, mondjuk, teniszezzen. Az apasztja a hájhurkákat. Jól látom, hogy magának ki van szíva a nyaka?

– Csak megcsípett valami.

– Egy vérszívó? Ismerem a fajtájukat. Londonban is előfordulnak.

– Ez már Ancombe – állapította meg Agatha, aki égett a vágytól, hogy témát váltsanak. – Buckley-ék tanyájához le kell majd térnünk a főútról.

Hamarosan a tanyához vezető behajtó úton zötyögtek.

– Látszik, hogy jól megy a soruk – mondta Roy.

– Ezeknél a gazdálkodóknál sose lehet tudni – mondta Agatha. – De nem élhet mindegyik nagylábon, különben nem lenne köztük olyan sok az öngyilkos.

– Na és amit az állatokkal művelnek. Szerintem nincs is annyi húsevő a világon. Én se eszem. És azt olvastam, hogy senki sem akar sertéshúst enni. A bacon még rendben van, de egyébként nem kérnek a disznóhúsból.

– Majd én megmondom, miért. Mikor evett utoljára olyan sertésszeletet, aminek íze is volt? Ugye, nem azt forgatja a fejében, hogy beáll valami állatvédő csoportba?

– Dehogy állok, mucikám. Épp csak nem rajongok a húsért. Egészségtelennek találom.

– Megjöttünk. – Agatha a tanya kapuja előtt félreállt. – És ott van Angela.

Angela Buckley csak állt ott, és őket figyelte, izmos karját összefonta kockás inggel fedett melle fölött, erős lábán kordnadrágot és cowboycsizmát viselt.

– Nem szívesen találkoznék vele sötét éjszaka –

dünnyögte Roy.

Kiszálltak a kocsiból. Agatha bemutatta Royt.

– Mit akarnak? – kérdezte Angela pattogón. – Csak nem még mindig olyan dolgokba üti bele az orrát, amikhez semmi köze?

– Tudta, hogy Mary Owen pénzelte a Mentsük Meg a Rókákat embereit, hogy demonstráljanak, és hogy ma délután is ott lesznek a kútnál, mert el akarják tömíteni cementtel?

– Micsoda? Jöjjenek be hamar. A tűzön hagytam a kannát.

– Aranyos – jegyezte meg Roy, ahogy körülnézett a konyhában. – Vitathatatlanul falusias.

Angela megvető pillantással sújtotta.

– Szóval, mi ez az egész Maryvel? – Lekapta a vízforralót az Aga tűzhelyről, és hozzálátott egy kancsó kávé elkészítéséhez.

Roy idegesen fixírozta. Angela úgy készítette a kávét, hogy darált kávét kanalazott a kancsóba, és arra öntötte rá a forró vizet. Roy remélte, hogy legalább hagyja leülepedni a szemcséket, de Angela egy hosszú kanállal összekavarintotta a mixtúrát. Agatha feketén kérte, Roy tejjel, aztán Roy törődötten bámulta a csészéjében kavargó zavaros löttyöt.

Angela megint Maryről beszélt.

– A vén kurva – mondta dühödten. – Remélem, letartóztatták.

– Igen, bevitték – mondta Agatha. – De nekem szöget ütött a fejembe, amit Fred Shaw mondott, hogy Mary le volt

égve, és éppen ezért akarta elvetetni magát Robert Struthersszel. Na de ha tényleg le van égve, akkor miből fizette ki a tüntetőket, a szállítást, a cementeszsákokról meg a bírságokról már nem is beszélve.

– Szerintem Fred Shaw csak kitalálta az egészet. Fúj Maryre, mert az a kúriában lakik, de láthatóan sajnál rá költeni. Ő maga takarít, meg ilyenek. Fred azt mondta, hogy Mary hozzá akart menni az öreg Roberthez?

– Igen, és azt mondta, hogy Jane Cutler is az öregre hajtott.

Angela arca elsötétült.

– Ezt még el is hiszem. Az egy pénzéhes szipirtyó.

– Nem gondolja, hogy Mary ölhette meg Strutherst? Nagyon fontos lehetett számára a forrás, ha fizetett a tüntetőknek. – Agatha zsebkendőt vett elő, és letörülgette a szája fölött megtapadó kávészemcséket.

– Marynek csak az volt a fontos, hogy senki se keresztezze a szándékát. Észrevettem, hogy mindig igyekszik jóllakatni Robertet, de azt hittem, azért csinálja, mert nem állhatja, ha nem az ő akarata érvényesül, és Robert egyfolytában azzal bosszantotta, hogy nem avatta be a döntésébe.

– Maga miért akart engem elijeszteni?

– Azért – mondta Angela türelmesen –, mert amint nekiállunk vájkálni az emberek magánéletében, sokaknak szenvedést okozunk, ráadásul szükségtelenül. – Haragosan Royra tekintett. – Ki a fene maga?

– Aggie barátja, a hétvégére jöttem. Aggie-nek és nekem nagy múltunk van.

– Maga túl fiatal ahhoz, hogy nagy múltja legyen. Előttem hiába próbálja tisztességes színben feltüntetni a viszonyukat.

– Az ég szerelmére – csattant fel Agatha. – Hát senkivel sem beszélgethetek el ebben az istenverte faluban anélkül, hogy ne sértegetnének?

– Ha nekiáll mások magánéletében kutakodni, hogy kiderítse róluk a legrosszabbat, cserébe ők is a legrosszabbat fogják feltételezni magáról – mondta Angela. – És most dolgom van, úgyhogy hordják el magukat!

– Hát! – szólalt meg Roy, amikor elhajtottak. – Vajon az itteni földben van valami, ami ennyire megkeseríti a népeket? Másokat is fel akarunk keresni?

Agatha a műszerfalon lévő órára nézett.

– Inkább ebédeljünk meg, aztán irány a forrás, hadd mulassunk egy jót.

Ebédnél Roy megkérdezte, kiderült-e már valami a fehér macskáról.

– Tudtommal nem – mondta Agatha. – Emlékszik, mi is hiába kerestük.

Rendőrségi szirénák vijjogása hallatszott a távolból.

– A csapatok már bevonultak – mondta Roy. – Ne búsuljon, Aggie. Legalább benne leszünk a hírekben.

Az autót a kocsma előtt hagyták, és gyalog sétáltak el a forráshoz. A szirénákra felriadó falubeliek ugyancsak oda tartottak.

Agatha Bill Wongot pillantotta meg, amint épp az egyik rendőrrel beszél, és odament hozzá. Bill félrevonta.

– Mary Owennek sziklaszilárd az alibije.

– A húga nyilván falaz neki.

– Látták őt a szomszédok. Nem húzták be a függönyöket este, így látni lehetett, ahogy a két nővér együtt vacsorázik.

– Francba. Vissza a kályhához. Letartóztatta Mary Owent?

– Nem, mivel nem ütközik törvénybe, hogy valaki pénzt adományozzon ezeknek a csoportoknak. Amíg egyikük azt nem vallja, hogy Mary Owen kifejezetten utasításba adta nekik, hogy lépjenek akcióba, addig semmi sincs a kezünkben ellene. Ő egyébként azt állítja, mesebeszéd, hogy pénzszűkében lenne, elég csak megnéznünk a bankszámláját.

– Mi van azzal a fickóval, aki elmondta Jamesnek, hogy Mary pénzeli őket?

– Billy Guide? Kis szerencsével ő is itt lesz majd a többiek között. De itt jön James.

James és Agatha fagyosan odabiccentettek egymásnak.

– Érkeznek a tiltakozók – jelentette Roy.

Az őket hozó busz valamivel távolabb állt meg az úton. Agatha jól látta, hogy többen is dühödten nézegetnek kifelé, meglepetésként érte őket a fokozott rendőri jelenlét. Pár percig vitatkoztak, aztán csusszanva nyílt a busz ajtaja. Négy férfi bukkant elő, közösen cipeltek egy cementeszsákot.

Társaiktól követve megindultak a forrás felé. James, aki időközben visszafestette a haját az eredeti színére, és a fülbevalóitól is megvált, így szólt Bill Wonghoz:

– Billy Guide nincs köztük, és hol van Zak?

– Ő már kiszállt. Az után, hogy ma itt láttak minket, tudni

akarják majd, hogy ki köpött. Feltehetően magára fognak gyanakodni, de lehet, hogy Zaket is kiszúrták, neki meg amúgy is tele volt már a hócipője ezzel az üggyel. Billy Guide-ot hasnyálmirigy-gyulladással kórházba szállították, miután maga nagyvonalúan megvendégelte.

Egy rendőr megállt a négy cipekedő előtt.

– Hová lesz a séta ezzel a zsákkal?

– Haladjatok tovább! – kiabálta Sybil a hátuk mögül. – Ne hagyjátok, hogy feltartóztassanak a rohadékok.

A tiltakozók meglepetten konstatálták, hogy a rendőr félreáll az útjukból. A forráshoz masíroztak, és egyikük felhasította a cementeszsák nyakát.

Ez volt az a pillanat, értette meg Agatha, amire a rendőrök vártak. Akció közben kellett fülön csípni őket. A férfiakat lefogták, a zsákot elkobozták. A többi tiltakozó, akik úgy húszan lehettek, nekitámadt a rendőröknek, rúgtak, martak, ütöttek.

Sybilt két rendőr vonszolta el James mellett. A nő ránézett az ezredesre, s ahogy felderengett benne a felismerés, telibe köpte James arcát.

– Kedvelem ezt a lányt – mondta Agatha.

HAT

A HÉTVÉGE UTÁN AGATHA Royjal tartott Londonba. Jól tudta, hogy az újságírók, ezek az örök állhatatlan lények, képesek és elfelejtenek megjelenni a mulatságon, ezért emlékeztetni kell őket, és újra ki kell erőszakolni belőlük, hogy eljöjjenek. Ez egyben ürügyként is szolgált a számára, hogy elmeneküljön Carsely, James és Guy elől.

Először úgy találta, hogy az újságírókat már nem villanyozza fel a lehetőség, hogy elbumlizzanak valami vidéki murira, ahol egy ásványvíz forgalomba hozatala miatt vigadnak a népek. Ezért aztán Agatha mindent elmesélt nekik a forrás elleni merényletkísérletről, amiről a televízió és az országos lapok csak megkésve értesültek, így nem forgathatták és fényképezhették le az eseményt. Agatha homályos célzásokat tett arra vonatkozóan, hogy a mulatság napján alighanem óriási csetepaté várható, és riasztó képet festett az édes kisgyermekekről, akiken a tüntetők a falusi asszonyok rémült visítozása közepette kíméletlenül átgázolnak. Ettől olyannyira újraéledt az érdeklődés a mulatság iránt, hogy Agathának már az is megfordult a fejében, hogy ő maga fogja lefizetni a demonstrálókat, nehogy még a végén távol maradjanak.

A hét végére úgy érezte, remek munkát végzett, mígnem aztán balszerencsés fordulat állt be, éppen mikor Agatha elutazni készült. Jane Harris, a filmcsillagocska, akinek meg kellett volna nyitnia a mulatságot, mégsem tud jönni.

Az ügynöke felhívta Agathát, és közölte vele, hogy Ms. Harris olvasott a lapokban az ancombe-i gyilkosságról, valamint a demonstrációkról is, és együtt érez a tüntetőkkel, úgy véli ugyanis, hogy az angol vidéki életformát igenis meg kell óvni.

– Az a liba felváltva él Chelsea-ben és Los Angelesben – tajtékzott Agatha.

Mire az ügynök lecsapta.

Kezd kicsúszni a kezemből az irányítás, gondolta Agatha nekikeseredve. Most kit kerítsek Harris helyett? Muszáj valami nagyágyúnak lennie, különben Freemonték felbontják a szerződésemet.

Ekkor megcsörrent a telefon. Mrs. Bloxby, a lelkész neje hívta.

– Honnét tudod ezt a számot? – kérdezte Agatha.

– Még te hagytad meg nekem, nem emlékszel? Mi újság?

– Semmi jó. Maradnom kell. Jane Harris lemondta. A palackozó vállalatnak még nem szóltam róla. Muszáj találnom valakit a helyébe.

Sokáig csönd volt.

– Ott vagy még? – kérdezte Agatha.

– Gondolkozom.

Agatha sóhajtott. Szívből kedvelte a lelkésznét, de mégis hogy tudna éppen ő segíteni?

– Megvan – jelentette ki Mrs. Bloxby.

– Mi van meg?

– Hát a Pretty Girls.

– Azok meg kik?

Mrs. Bloxby nevetett.

– Sose gondoltam volna, hogy egyszer még nálad is naprakészebb leszek. Ez egy popegyüttes. Első helyezettek a slágerlistán. Egészen új stílust képviselnek a popiparban. Szemrevalók, és régimódian öltözködnek. Sokat jótékonykodnak. Kié lesz a mulatság bevétele?

– Gondolom, a vállalaté.

– Ha azt mondod nekik, hogy a bevétellel az AIDS-betegeket segítitek, a Pretty Girls ugyanis előszeretettel karolja fel őket, akkor szerintem igent fognak mondani, ha nincs más dolguk. Meglátod, tömegeket fognak odacsábítani. Az állatfelszabadítást is támogatják, így a mulatságon való részvételükkel a környezetvédő csoportok száját is betapasztanátok.

– Zseni vagy – hálálkodott Agatha. – Most rögtön intézkedem.

Hosszas telefonálgatás után és Agatha legnagyobb örömére végül is sikerült megkaparintania a Pretty Girlst. Aztán felhívta a palackozó vállalatot Mircesterben, és bekapcsolták Peter Freemonthoz.

– Szerintem Jane Harris nem lesz jó – mondta Agatha füllentésre vetemedve. Úgy érezte, hogy Jane Harris visszatáncolása az ő üzletasszonyi képességeire vet rossz fényt. – Úgyhogy a Pretty Girlst hívtam meg helyette.

– Briliáns ötlet, Agatha. Mivel tudta rávenni őket, hogy eljöjjenek?

– A mulatságból befolyt pénzt felajánljuk az AIDS-betegek megsegítésére.

– De csak a költségek levonása után?

– Természetesen.

– Fel nem foghatom, hogy tudta megnyerni őket. Ezek slágerlista-vezetők.

– Tudom. – Agatha szégyellte magát, hogy nem Mrs. Bloxbyt nevezi meg ötletadóként, de ez egy cudar világ, és ő nem akarta beismerni, hogy soha életében nem hallott erről a popbandáról, ugyanis Agatha érdeklődése a popbandák iránt lezárult, amikor nyugdíjba ment és egyiküket sem kellett többé képviselnie.

Később tudta meg, hogy a Pretty Girls üstökösként robbant be a köztudatba, és egyetlen hónap leforgása alatt váltak híressé, s így már nem is érezte olyan kínosnak, hogy elszállt felette az idő. Mindenesetre Londonban maradt, hogy újabb köröket fusson a ropogós hírrel, ezúttal a szórakoztató lapok újságírói közül szemezgetve.

Agatha egy helyi arisztokrata, az öreg Lord Pendlebury részvételéről is gondoskodott, aki majd egy gyermek-tehetségkutató verseny díjait fogja kiosztani.

Mire hazautazott Carselyba, már úgy érezte, hogy píáros pályafutásának legnagyobb dobására készül.

JÚLIUSBAN GYÖNYÖRŰ IDŐ VOLT, egymást követték a napsütéses napok. Agathának egy perc nyugta sem volt. Eltökélte, hogy véget vet a viszonyának Guyjal, de James minden egyes hűvös, rideg pillantása, amikor útjaik keresztezték egymást, visszalökte Agathát Guy örökké készséges karjába. Gyűlölte a kettejük közti korkülönbséget. Lejárta elhalasztott kezeléseit a kozmetikusnál, mégis az volt az érzése, hogy véres

verejtékkel iparkodik fenntartani a látszatot. Azon kapta magát, hogy a vele egykorú nőket figyeli, rettegett tőle, hogy esetleg olyan ruhadarabot talál felvenni, amilyet középkorú nők szoktak hordani, ilyen volt például az említett bársony nadrágkosztüm. Igazság szerint, döntötte el Agatha, hacsak az a középkorú nő nem karcsú és fiatalos, a nadrágkosztüm mint olyan szóba se jöhet. Meg ott vannak azok a matrózcsíkos szvetterek. Olyat is csak bohókás középkorú nők hordanak. Na meg a Noel Coward-i Mrs. Wentworth-Brewster.

Ám az öregedés miatt érzett aggodalma meg a mulatság előkészületei legalább lefoglalták, és James eltűnt valahol a lelke legmélyebb bugyrában, ahol parányi, komor sajgássá enyészett.

A szép idő augusztusban is kitartott. A gyilkosság meg egy nem létező fehér perzsamacska feledésbe merült. A forrás elleni demonstrációk is abbamaradtak.

Végül elérkezett a mulatság előestéje. Agatha Roy kíséretében visszatért a terepszemléről, miután ellenőrizték a sátrakat, és meggyőződtek róla, hogy minden a helyén van. A meteorológia záporokat, zivatarokat jósolt, de csak másnap estére, amikor már túl lesznek a mulatságon.

Agatha és Roy egy-egy nagy pohár frissítővel kiültek a nő kertjébe.

– Nem kereste senki? – kérdezte Roy lustán.

– Igaz is, fel kéne hívnom a hangpostámat – felelte Agatha. – Mindjárt.

– Szóval, Jamesszel vége mindennek?

– Annak már rég vége van. Ne is beszéljünk róla.

Megyek, megnézem, jött-e üzenetem.

Agatha bement a házba, és beütötte a kódját. Hányszor, de hányszor pötyögte be ugyanezeket a számokat abban a reményben, hogy James hátha üzent neki.

– Önnek három üzenete van – közölte a fontoskodó hang. – Meghallgatja őket?

– Igen – mondta Agatha. Nem lett volna értelme ordítani: „hát persze, hogy meghallgatom őket, te liba!”, mivel a számítógépről leperegtek a sértések.

Az első üzenet Robina Toynbeetől érkezett. Feszültség érződött a hangján. – Kérem, hívjon fel, Mrs. Raisin. Nagyon fontos lenne.

A második üzenet Portiától, Freemonték mutatós titkárnőjétől jött. Ő nem állhatta Agathát, s a hangja kimért volt, és hideg.

– Mr. Peter Freemont délelőtt kilenckor várja magát a szervezői sátorban.

A harmadik üzenet a Pretty Girls ügynökétől jött.

– Katasztrófa, nem igaz? Így természetesen nem tudnak menni a lányok. Most mondja meg! Egy pillanat alatt odalett a nagy siker.

Agatha előkereste az ügynök munkahelyi számát, de a vonal foglaltat jelzett. Kiszólt Roynak:

– Se füle, se farka egy üzenetnek, amit Caroltól, a Pretty Girls ügynökétől kaptam, őt meg nem lehet elérni. Azt mondja, nem tudnak jönni a lányok, meg hogy elvágták a karrierjüket.

– Kapcsolja be a tévét. Mindjárt híreket mondanak.

Agatha bekapcsolta a készüléket, és mindketten leültek

elé, merev háttal, tekintetüket a képernyőre függesztve.

Rögtön az első hír volt. A rendőrség razziát tartott egy fulhami házban, ahol a Pretty Girls bulit rendezett, és töméntelen mennyiségű ecstasytablettát, heroint, stimuláló hatású kábítószereket, illetve füvet foglaltak le. Pretty Girl Sue-t, az együttes frontemberét egy szekrényben találták meg túladagolás következtében öntudatlan állapotban. A televízió ezután röviden bemutatta a banda történetét, amelynek tagjai az erkölcsös családi hátterükre építették fel a hírnevüket.

– Most mit csináljunk? – szólalt meg Agatha halottsápadt arccal. – Már késő bárkit is beszervezni.

– Marad Lord Pendlebury – mondta Roy.

– Hát nem érti, mit jelent ez? – csattant fel Agatha. – Nem fognak eljönni az újságírók, az országos lapoktól senki, legfeljebb a helyiektől. Csak azért nem vesződtem vele, hogy az utolsó pillanatban feltüzeljem a sajtót, merthogy úgyis itt lesz a Pretty Girls. Valahogy ide kell csalogatnunk őket. De mit mondjak nekik?

– Mit tudom én – mondta Roy. – Célozgasson rá, hogy újabb gyilkosság készül. Célozgasson rá, hogy tüntetés lesz.

Agatha nekiállt végigtelefonálni a lapokat és a televízióadókat. Olyasmiket mondott, hogy: „Remélem, nem fognak törni-zúzni ezek az állatvédők. Több száz tüntetőtől kell tartanunk. Egy gyilkosság már volt Ancombe-ban. Reméljük, nem lesz még egy.” Amikor belefáradt, Roy vette át tőle a stafétabotot.

Azután Agatha felhívta Guyt.

– Én is láttam a hírekben – mondta a férfi. – Reméljük a legjobbakat. Ez nem a te hibád, Agatha.

S hogy teljes legyen a katasztrófa, Agatha és Roy másnap reggel arra ébredt, hogy a beborult égből kitartóan szakad az eső.

Roy próbált lelket verni Agathába.

– Megtettük az előkészületeket rossz idő esetére. Emlékszik, Aggie? Az összes programot a sátrakban is meg lehet tartani.

– De úgy volt, hogy a faluegyüttessel az élen kivonulunk a forráshoz – kesergett Agatha –, és én úgy képzeltem, hogy sütni fog közben a nap. Ehelyett esernyős emberek kóvályognak majd jobbra meg balra.

– Mi megtesszük, ami tőlünk telik – sóhajtott fel Roy.

AGATHA ARRA SZÁMÍTOTT, hogy a Freemont fivérek őt hibáztatják majd az időjárásért, de mindketten nyugodtnak és vidámnak tűntek.

– Nagyon remek minden – mondta Guy –, és egyre több ember jön.

– Na és az újságírók?

– A sajtósátorban döntögetik magukba a piát.

– Jobb, ha csatlakozom hozzájuk. Jöjjön, Roy!

A sajtósátorba lépve Agatha végigjártatta értő tekintetét az összegyűlt firkászokon, és menten elszontyolodott. Jelen volt a *Birminghami Hírharsona* – az egy egész színvonalas újság –, a *Cotswoldi Hírmondó*, a *Gloucesteri Visszhang*, a Midlands TV, és így tovább, csupa helyi médium. Hol vannak a nagyhalak?

Agatha elvegyült, és kedélyesen tereferélt az emberekkel. A mulatságot Lord Pendlebury nyitja majd meg tizenegy órakor a nagysátorban, aztán szabad a vásár a standoknál. Tizenkettőkor a faluzenekar vezetésével kivonulnak a forráshoz.

Amikor Agatha átsétált a nagysátorba, hogy meghallgassa Lord Pendlebury beszédét, már tudta, hogy csúfos bukás elé néznek. Minden esőnedves volt, hiába tették be a sátrakba a virágokat meg a hősugárzókat. Talpuk alatt sáros és cuppogós lett a talaj, és az idő is hűvös volt. A cudar szélben nedvesen csapkodott a sátorponyva.

Lord Pendlebury hosszú és vontatott szónoklatot tartott a második világháborúban teljesített katonai szolgálatáról. A palackozó vállalatot meg se említette, és Agatha biztosra vette, hogy a lord egész egyszerűen elfelejtette, milyen alkalomból hívták meg. Felsírt egy kisbaba. Egy fiúcska sípcsonton rúgta a húgát; a kislány üvölteni kezdett, és a többi gyerek versenyt üvöltött vele.

Tizenéves fiatalok, akik abban a reményben utaztak ide Birminghamből, hogy láthatják a Pretty Girlst, dobozos sört vedeltek, és barátságtalan képet vágtak.

Amikor elérkezett az idő, hogy a menet kivonuljon a forráshoz, Agatha legszívesebben a föld alá bújt volna. A terv szerint neki, a Freemont fivéreknek és Lord Pendleburynek kellett vezetnie a menetet. Eredetileg a Pretty Girls haladt volna az élen. És Agatha mennyit dédelgette magában az eredeti elképzelést: embertömeg, nevetés, csinnadratta, szikrázó napsütés.

Látta, hogy James egy csinos nővel társalog a frissítősátorban. Az ezredes épp nevetett valamin, amit a nő mondott. Agatha szenvedése a tetőfokára hágott.

Egyszer csak Guy termett mellette.

– Hol voltál, mialatt Lord Pendlebury beszélt? – kérdezte tőle Agatha.

– Félrevonultam, hogy berúgjak, aztán mégse volt hozzá kedvem. Gyere, mi vezetjük a menetet.

– Hogy fog játszani a zenekar ebben az esőben?

– A vezetőjük esküszik, hogy hozzá vannak szokva. Szólj az újságíróknak, hogy indulunk.

Az újságírók szemlátomást úgy próbálták kárpótolni magukat a hírértékű történések hiányáért, hogy sztorizgattak és vedeltek. Vonakodtak megmozdulni, de kötelességtudóan megfogták a felszerelésüket, és követték Agathát az esőbe.

Ahogy közeledtek a forráshoz, a zenekar a Bridge Over Troubled Watert kezdte játszani. Ez olyan, mint egy gyászének, gondolta Agatha a sírás határán, és ez egy halotti menet.

– Te jóisten! – mondta Guy Agatha karjába kapaszkodva.

– Mi az?

– Odanézz!

Mögöttük elnémult a zene, egyedül a dobos folytatta, aki még nem láthatta, mi dermesztette kővé a többieket.

Robina Toynbee fejjel lefelé lógott a kertje falán. Tátongó fejsebéből vér csöpögött a forrás vizébe. Bumm, bumm, bumm, szólt a dob. Aztán az is elhallgatott.

Felsikoltott egy nő, élesen, hosszan, hangosan.

Elszabadult a pokol.

A felélénkülő újságírók lökdösődtek és tülekedtek, hogy fényképezhessenek.

GUY ELŐKAPTA és Agatha kezébe nyomta a mobilját.

– Keress egy nyugodt helyet, és hívd az országos lapokat – siess!

– De a rendőrség…

– Őket bízd rám. Menj már! – Azzal taszajtott egyet Agathán.

Agatha kiverekedte magát a tömegből, és a néptelen sajtósátorhoz rohant. Leült, és töltött magának egy konyakot, aztán nekiállt telefonálni, miközben heves utálat ébredt benne a munkája iránt.

Megjelent Roy is. Agatha odalökött neki egy listát azokról, akiket már felhívott.

– Hadd segítsek – mondta Roy. – Istenem, forog a gyomrom. Szerencsétlen nő.

– Tegnap este felhívott engem, de ez a Pretty Girls-ügy kiverte a dolgot a fejemből – mondta Agatha.

– Sebaj, haladjunk. Peter Freemont arra kéri, hogy üssön össze neki valami kis beszédet, amivel a sajtó elé állhat.

Agatha kinyitotta az aktatáskáját, elővette a laptopját, és bekapcsolta. Szinte nem is kellett gondolkoznia a szavakon: „Az Ancombe-i Víz, az Élet Vize sikeres lesz, mert ez a legjobb ásványvíz a piacon, és alávaló gyilkosok nem fogják megakadályozni a vállalatot abban, hogy forgalomba hozza a terméket, sem pedig, hogy továbbra is higgyünk a sikerben. Máris olyan híresztelések kaptak

szárnyra, hogy egy gátlástalan konkurens bármeddig hajlandó elmenni, hogy szabotáljon minket”, és így tovább.

Csak homályosan érzékelte Roy csivitelő hangját.

Az Agatha előtt sorakozó italosüvegek közül kitűnt fehérségében az Ancombe-i Víz, címkéjén fekete keretben díszelgett a koponya, és halálfejek pirinyó sormintája vicsorgott Agathára.

– Haza kell mennem, hogy ezt kinyomtassam – mondta.

– Én elhoztam – mondta Roy, aki éppen befejezett egy hívást. – Akarom mondani, az enyém itt van. A táskámban, ott tettem le a sarokban. Mindjárt adom.

– Mikor számíthatunk az országos lapokra?

– Az előőrs bármelyik percben itt lehet, de a többieknek is be kell futniuk, a forgalom függvényében, úgy másfél óra múlva. Hamarosan egy perc nyugtunk se lesz. Várjon, Aggie. Igyunk valamit, és üldögéljünk egy kicsit. Nem tudom, maga hogy van vele, de én e pillanatban utálom ezt a tetves melót, és be akarok lépni a békehadtestbe.

– Tudja, hogy maga egész rendes tag, Roy? Nekem is ugyanez járt a fejemben.

– Akkor hozzám jön?

Agatha nevetett.

– Ezt maga se gondolja komolyan. Az előbb már ittam egy konyakot, úgyhogy most is annál maradnék. Hosszú nap vár ránk.

Roy kitöltött két konyakot.

– Hallja az esőt? Egyre jobban szakad. Te jó ég, korábban azt mondtuk az országos lapoknak, hogy baljós események várhatók. A rendőrség azt fogja hinni, hogy

vagy mi vagy Freemonték végeztek azzal a szegény asszonnyal, hogy felhívják magukra a figyelmet.

– Ne túlozzunk. De egyvalamit bizton állíthatok, Roy. Végeztem Guy Freemonttal. Ó, tudom én, hogy neki elsősorban az üzletre kell gondolnia, de annyit azért igazán megtehetett volna, hogy felhívja a rendőrséget meg a mentőket, ahelyett hogy lepasszolja nekem a mobilját, és utasít, hogy értesítsem a lapokat.

– Szerelmes lett belé?

– Egy kicsit. Talán. Nem. Inkább csak imponáló volt, hogy ő jóval fiatalabb és irtó jóképű, ráadásul James levegőnek nézett, aztán meg lelépett és önálló nyomozásba kezdett. Ám mindez most már nem számít. Nem kedveltem Robinát, de ki tenne vele ilyet, és miért? Egyre-másra kapta a fenyegető leveleket, mégis elzárkózott tőle, hogy megmutassa őket a rendőrségnek.

– Ha már a rendőrséget említette, nyomtassuk ki hamar a halhatatlan irományát. Mindjárt itt lesznek. Látta valamelyik gyanúsítottat a közelben? A gyilkosságnak közvetlenül az előtt kellett történnie, hogy a menet megindult.

– Nem. De nem is nagyon kerestem őket. Örültem, hogy egyikük se jön oda hozzám, hogy sértegessen.

Roy csatlakoztatta a nyomtatóját Agatha számítógépéhez.

Ahogy a nyomtató kipréselte magából a szöveget, a sajtósátor kezdett tele lenni emberrel. Volt, aki mobilon beszélt, mások helyet kerestek a laptopjuknak az üvegek és poharak között.

– Az Élet Vize – hallotta Agatha az egyik riportert a

telefonjába kajabálni. – A főcím lehetne az, hogy: A halál vize.

Ekkor Portia jelent meg Agatha mellett. Tweedkosztümjét mintha ráöntötték volna, gondolta Agatha keserűen. Hogy hogyan lehet ennyire szűk, egyszersmind ennyire kecses a ruhája, ez biztosan valami szabászati trükk. – Megvan Mr. Peter beszéde? – kérdezte Portia.

Agatha összeszedte a lapokat a nyomtatótálcáról, és odaadta neki.

– Azt javaslom, hogy Guy mondja el a szöveget.

– Miért?

– Mert ő csinosabb. Jól mutat majd a tévében.

Portia közelebb hajolt, és odasúgta neki:

– Nem gondolja, hogy az ön korában kissé szánalmas a Guy iránti rajongása?

– Menjen a fenébe – mondta Agatha dühödten.

– Ez meg mi volt? – kérdezte Roy.

– Nem érdekes. Mindenkit felhívtunk?

– Igen, és mert ezek mindenről tájékoztatják a szerkesztőségeiket, azok meg továbbítják a híreket Londonba, szerintem már mindenki tudja. Nemsokára amúgy is bemondja majd a rádió.

Agatha számára a nap hátralévő része fejvesztett sürgés-forgással telt. Peter Freemont elmondta az általa megírt beszédet. Villództak-kattogtak a fényképezőgépek. A televíziós riporterek tették a dolgukat, vagyis minden szóba jöhető tanút meginterjúvoltak, amit az a bevett tévéfilmes klisé előzött meg, hogy az interjúalany besétál a képbe. Vajon miért szükséges látnunk, ahogy az emberek járnak,

mielőtt odaállnának a kamerák elé?, merengett Agatha.

Hosszúkás, szőrös mikrofonrudak emelkedtek a fejek fölé. Engesztelhetetlenül kopogott az eső. A gyerekek, akik megfosztattak a tehetségkutató versenyben való szerepléstől, sivalkodtak és bömböltek, ha a legkisebb korosztályba tartoztak, idősebb társaik pedig rosszkedvűen duzzogtak, vagy a füvet rugdalták a Martens bakancsukkal.

Agatha döbbenten hallgatta Lord Pendlebury nyilatkozatát a sajtónak.

– Mindenről a betolakodók tehetnek – mondta az öregúr. – Galád népség. Nem volt semmi baj, amíg a városiak megmaradtak a városokban.

Agatha fürgén az öregúr elé lépett, és kijelentette:

– Hálás köszönettel tartozunk Lord Pendleburynek, amiért támogatta az Ancombe-i Víz termékbemutatóját. Bizonyára ő is egyetért velem abban, hogy mindent örömmel kell fogadnunk, ami pénzt és munkalehetőségeket teremt egy vidéki térségben. Tudják-e, hogy az Ancombe-i Vizet kibocsátó vállalat elsőbbségben részesíti az ancombe-i munkavállalókat?

És így tovább, mígnem a lord zsémbesen elkullogott, és az újságírók ásítozni kezdtek.

Végül Agathát és Royt leültették egy rendőrségi teherkocsiban Bill Wonggal szemben.

– Na, két díszpinty – mondta ő szigorúan –, mégis mire céloztak, amikor olyan utalásokat tettek a sajtó képviselőinek, hogy valami rettenetes fog történni? Elárulom, sajtóberkekben máris arról pusmognak, hogy

Robina Toynbeet a közfigyelem felkeltése végett ölték meg.

– Nevetséges – mondta Agatha.

– Szóval, miért mondtak ilyet?

Agatha elkeseredettnek látszott.

– Az volt az érzésem, hogy a sajtó kezdi elveszíteni az érdeklődését. Gyilkosságról szó se volt. Én csak annyit mondtam, hogy esetleg újabb demonstráció lesz. Lehetett is volna. Ez a munkám, Bill. Valahogy ide kellett csalogatnom őket.

– Hát, ez sikerült – mondta Bill zordonan.

– Akárhogy is, Robina miért nem jött el ünnepelni? – kérdezte Roy.

– Úgy volt megszervezve, hogy Robina Toynbeenak a kerti falnál kell állnia, amikor a menet odaér a forráshoz. Legalábbis ő ezt mondta a szomszédjának.

– És ki szervezte meg ezt? – kérdezte Agatha. – Én erről semmit sem hallottam. Freemonték?

– Szerencséjükre nem, különben tényleg kezdeném azt hinni, hogy egy a médiafigyelmet felkelteni hivatott hátborzongató akciónak vagyunk tanúi. Az említett szomszéd, bizonyos Mrs. Brown szerint Robina találta ki az egészet. Megsértődött, mert nem kérték fel, hogy tartson beszédet, pedig az az ő vize. Így hát azt tervezte, hogy kiáll a kertfal elé, és mikor odaér a menet, elmondja nekik a beszédét. Meg is találták mellette a fűben; mármint a jegyzeteit.

– Jaj, nekem! – meresztette Agatha elkerekedett szemét Billre. – Robina tegnap este üzenetet hagyott nekem.

Kérte, hogy hívjam vissza. Utána kaptam a hírt, hogy a popegyüttes mégsem tud eljönni, és teljesen megfeledkeztem Robináról. Talán csak a beszédéről akart nekem szólni.

– Lehetséges – mondta Bill. – Elmentette az üzenetet?

– Igen, még meg kell lennie.

– Később majd benézek magához, és meghallgatom.

– Úgy néz ki, hogy ezzel visszakanyarodtunk a községtanács azon tagjaihoz, akik ellene voltak a palackozó vállalatnak – mondta Agatha. – Vagyis Bill Allenhez, Andy Stiggshez és Mary Owenhez. Ők hol voltak?

– Mary Owen otthon tartózkodott. Azt mondja, tudatosan vonta ki magát. Bill Allen saját állítása szerint a kertcentrumban volt, de mert két ifjú alkalmazottja egyórás kimenőt kapott, hogy elmehessenek a mulatságra, erre nincs tanú. Andy Stiggs a kertjében dolgozgatott.

– Ilyen időben?

– A zivatar állítólag leverte a futórózsáját, és azt kötözte fel. Robina Toynbee kertje annyira el van vadulva, hogy bárki elrejtőzhetett a bokrok között, és amint a nő a kertfalhoz ért, hátulról leütötte. A falubeliek többsége ekkor már a mulatságon volt.

– Igen, és mikor a forráshoz vonultunk, senki sem volt ott, kivéve persze azokat, akik együtt indultak el velünk a mulatságról – mondta Agatha.

– Mindkettejük vallomását felveszem – mondta Bill. – Szeretném, ha részletesen és világosan elmondanák, miért célozgattak rá a sajtónak, hogy baj lesz, valamint hogy mit csináltak a gyilkosság idején.

Rémesen sokáig tartott.

– Innom kell valamit – mondta Agatha, mikor végre megszabadultak. – Keressük meg Freemontékat. El akarok innen menni.

A sajtósátorban találtak rá Guyra, Peterre és Portiára. Portia éppen nevetett valamin, amit Guy mondott, keze a férfi karján. Agatha szeme haragos réssé szűkült. Aztán emlékeztette magát, hogy már nem akar Guytól semmit, mármint hogy semmi romantikusat. Arra vágyott, hogy újból olyan legyen és úgy viselkedjen, ahogy az a korához illik, és ne aggódjon többet a ráncai meg a megereszkedett bőre miatt.

– Agatha! – kiáltott fel Guy, elszakítva magát Portiától. A karjába kapta, és megcsókolta. – Hát nem szörnyű, ami történt? De te csodásan kezelted a helyzetet.

– Nem tudom – mondta Agatha, és feszengve bontakozott ki az ölelésből. – Hallottam, mit javasol az egyik riporter főcímnek: a halál vize.

– Nyugi. Tudhatnád, hogy amint elülnek a hullámok, már csak a névre emlékeznek majd az emberek. Holnapra bekerülünk a világhírekbe. Remek marketingesünk van. A környék összes éttermébe küldtünk promóciós ajándékot, meg a legmenőbb londoni éttermekbe. A csomagolást is jól kifundáltuk. Műanyag palackkal olcsóbb lett volna, de úgy véljük, a Perrier sikere is azt bizonyítja, hogy ha csavaros kupakkal ellátott üvegpalackokba töltjük a vizet, az tovább friss marad, mint a műanyag palackokban.

– Felvette már a rendőrség a vallomásotokat?

– Igen, túl vagyunk rajta. Ne aggódj, Agatha, minden

rendben lesz.

– Nos, úgy állapodtunk meg, hogy a mulatság után leteszem a lantot – mondta Agatha. – Nem hiszem, hogy még találkozunk.

– Tényleg így állapodtunk meg?

– Igen, így – lépett előbbre Roy. – Egész héten szabad vagyok, Aggie. Úgyhogy, ha el bírja viselni, hogy én még el bírnám itt viselni, akkor szívesen maradnék.

– Rendben – mondta Agatha.

– Várjon egy percet – vágott közbe Peter. – Hétfőn esetleg beugorhatna az irodába. Egyelőre nincs meg az utódja. Az indulásnál profi szakemberre volt szükségünk, de most, hogy itt ez a gyilkosság meg minden, még nem szeretnénk megválni magától.

– Adjon nekem egy hét szabadságot – mondta gyorsan Agatha –, és megfontolom a dolgot.

Royjal együtt elhagyta a sajtósátrat, és szikrázó napsütésbe léptek ki.

– Jellemző – mondta Agatha, és sírva fakadt.

HÉT

BILL WONG WILKES FŐFELÜGYELŐ és egy rendőrnő társaságában jelent meg Agathánál. Figyelmesen meghallgatták Robina hangüzenetét.

– Zaklatottnak tűnik – mondta Wilkes.

– Talán újabb fenyegető leveleket kapott – találgatta Agatha. – Többet is küldtek neki, és én a lelkére kötöttem, hogy vigye be őket a rendőrségre, de nem volt hajlandó. Ugye, említettem magának a leveleket, Bill?

– Az lesz a legjobb, ha a főfelügyelő úr kedvéért újból elmond mindent, amit megtudott.

Agatha az elején kezdte: olyan zavarosnak tűnt az egész, és ő képtelen volt elhinni, hogy az ancombe-i községtanács valamelyik megbecsült tagjából gyilkos lett.

Csöngettek.

Roy ment ki ajtót nyitni, és James társaságában jött vissza.

Agatha hidegen nézett az ezredesre, a szíve mélyén őt okolta, amiért viszonyt kezdett Guyjal.

– Remek – örült meg neki Bill a jegyzeteiből felpillantva. – Úgyis felkerestük volna, így legalább időt spórolunk. Gondolja, hogy bárki a Mentsük Meg a Rókákat csoportból van annyira őrült, hogy gyilkoljon?

– Előfordulhat – mondta James egy karosszékbe telepedve. – Ez megmagyarázná a második gyilkosságot, az elsőt azonban nem. Senki sem tudta, mire fog voksolni

az öreg Struthers.

– Kár, hogy Mary Owent kizárhatjuk – szólalt meg Agatha. – Nálam ő volt az első számú gyanúsított. Elég erős és elég komisz hozzá.

– Elegendő bizonyítékunk van rá, hogy ő ott volt, ahol mondja, a húgánál.

– A palackozó vállalatra nem gondoltak még? – kérdezte James. – A mai nap eseményei az egész világon ismertté tették őket. Ha nincs a gyilkosság, csúnyán lebőgtek volna. Az a popegyüttes se jött el.

– Szerintem ez nevetséges – heveskedett Agatha.

– Na persze. – Jamesnek fagyos volt a hangja. – De ha az érzelmeinket félretéve, tárgyilagosan közelítünk a dologhoz, a médiafigyelem milliókat hoz majd a Freemont fivérek konyhájára.

– Ha félreteszi a féltékenységét és belegondol – szólalt meg Roy –, rájön, hogy nem is járnak olyan jól. Már két halott folyatta a vérét abba a vízbe!

– Már miért lennék féltékeny?

– Mert Aggie Guy Freemonttal etyepetyél.

– Szamárság – így James.

– Semmi sincs köztem és Guy Freemont közt – tajtékzott Agatha.

– Á, tehát puszta véletlenségből áll a kocsija egész éjjel a házad előtt – jegyezte meg James rosszmájúan. – Mivel töltöttétek az éjszakát? Tán vizet ittatok?

– Takarodj innen! – üvöltötte Agatha könnybe lábadó szemmel.

– Mindenki higgadjon le – kérte Wilkes. – Holnap reggel

mindhárman befáradnak a kapitányságra, és újból átvesszük az egészet.

James a rendőrökkel együtt távozott.

– És most? – kérdezte Roy. – Elmegyünk valahová vacsorázni?

– Előbb kocsikázzunk egyet – mondta Agatha. – Ruccanjunk át Mircesterbe. Nyílt ott egy új kínai étterem.

– Nézze, milyen idő lett – fanyalgott Roy, ahogy a lenyugvó nap tűzbe vonta a cotswoldi hegyeket, és az első csillagok halványan pislákoltak a tiszta égbolton.

– Átok ül ezen az egész vállalkozáson – mondta Agatha mélabúsan. – Vacsora után sétálhatnánk egy nagyot, hogy jól kifárasszuk magunkat.

– Én már most is fáradt vagyok – ásított Roy.

– Én viszont kimerülten akarok ágyba bújni, másképp egyfolytában a halott Robinát látom majd.

Mircesterben a téren parkoltak le, és elsétáltak a kínai étteremhez. Agatha megragadta Roy karját, mielőtt a férfi beléphetett volna, és odasúgta neki:

– Nézze csak, kik ülnek az ablaknál!

Roy odanézett, és egy lógó bajszú, középkorú kínai férfit látott meg egy tipikus gloucestershire-i háziasszonyt.

– Na és?

– Ezek Bill Wong szülei.

– Az apja természetesen kínai. Ez jó jel.

– Nem, nem az. Ezek a pocsék ételek kedvelői.

– Ó. Akkor most hová? Én nem is vagyok éhes.

– Én se. Sétáljunk egy kicsit.

Nyugat felé indultak, céltalanul nézegették az üzleteket,

mindketten a saját gondolataikba merülve.

Végül elérték a külvárost, s egy villákkal szegélyezett, nyugalmas utcán sétáltak tovább.

– Képzelődöm? – törte meg Agatha a csöndet. – Vagy tényleg Mary Owen fordul be ott, azon a kapun?

Egy távolabb lévő utcalámpa fényében a magas alak valóban Mary Owenre emlékeztetett.

Agatha megszaporázta lépteit.

– Mary! – kiáltott a nő után.

Az megállt, keze a kapun, és visszanézett rájuk.

– Mary! – mondta Agatha ismét.

– Én Mary húga vagyok – mondta a nő. – A nevem Mrs. Darcy, hát a magáé?

– Agatha Raisin, ő pedig Roy Silver.

– Hallottam magáról. Maga az a minden lében kanál nőszemély, aki detektívnek hiszi magát. Jó estét. – Mrs. Darcy bement, és becsapta maga mögött a kaput. Agatha és Roy folytatta a sétát.

– Észrevette ezt az elképesztő hasonlóságot? – kérdezte Agatha izgatottan. – Ikrek is lehetnének. Bill miért nem szólt nekünk erről?

– Na és akkor mi van?

– Így teremthették meg az alibit. A szomszédok azt hihették, hogy Maryt látják, mikor az valójában Mrs. Darcy volt.

– Várjunk csak. A gyilkosság estéjén szét volt húzva a függöny. Látták a két nőt együtt vacsorázni.

– Egy vacsora nem tart olyan sokáig. – Agatha izgatottan szökellt egyet.

– Maga mikor ment ki a forráshoz?

– Éjféltájban. A rendőrség bizonytalan a halál idejét illetően, de valamikor az este folyamán történhetett. Na mármost, magának vagy nekem úgy este nyolc órát jelent a vacsoraidő, de sokan jóval korábban szoktak vacsorázni.

– Megkérdezhetnénk a szomszédokat.

– Van egy olyan érzésem, hogy ha ezt tesszük, akkor Mary és a húga feljelentenek minket magánélet megsértése miatt. Majd holnap megkérdezzük Billt. Tudja, Roy, engem már nem is érdekelt, hogy ki követte el az első gyilkosságot. Na de kettő egymás után! James meg nekiáll nélkülem nyomozni! Istenemre, már csak azért is szeretném megtalálni a tettest, hogy lássam James ábrázatát.

– Most már tényleg elfáradtam – nyafogott Roy –, és meg is éheztem. Nézze, mennyi az idő, Agatha. – Azzal Agatha képébe tolta a Rolex óráját. – Tizenegy óra. A legtöbb kocsma már bezárt. Jó, ha egyet is nyitva találunk.

Visszamentek a hosszú úton Mircester központjába. – A kínai még nyitva tart.

– Hát jó, akkor kapjunk be valamit – mondta Agatha.

Az étterem csaknem teljesen üres volt.

– Szerintem a menük közül kéne választani – javasolta Agatha. – Túl fáradt vagyok, hogy végigböngésszem az étlapot.

Az étel felséges volt.

– Vagyis feleslegesen bóklásztunk – állapította meg Roy.

– Nem igaz, hiszen megtudtuk, hogy Mary megszólalásig hasonlít a húgára.

– Innék valamit. Úgyis maga vezet.

– Azt hittem, leszokott az alkoholról.

– Feszült vagyok.

– Azt mondják, ha az ember egyszer elkezdi mondogatni, hogy szüksége van egy italra, akkor már baj van.

– Hisz maga is folyton ezt hajtogatja, drágám.

– Nos, ezek most rendkívüli körülmények. – Agatha odaintette a pincért, és elkérte a borlapot. – Majd taxival megyünk haza. James is be tud minket hozni reggel.

– Ejnye-bejnye! Azt hittem, befejezte vele.

– Ő most a riválisom, és tudni akarom, hogy miben sántikál.

AGATHA MÉLYEN ALUDT, és már kilenc óra volt, mire felébredt. Riadt nyikkanást hallatott, és felhívta Jamest.

– Igen, mi van, Agatha? – Feszes, nagyon feszes a hangja.

– Mircesterben hagytam a kocsimat, és arra gondoltam, nem vinnél-e be minket Royjal Mircesterbe ma délelőtt.

Rövid hallgatás után James velősen közölte:

– Tízkor indulunk.

Agatha felinalt az emeletre, és közben kiáltozott, hogy felébressze Royt. Megmosakodott, és nagy műgonddal kifestette magát.

Roy és Agatha pontban tízkor átsétált Jameshez. Az ezredes beült a kocsija volánja mögé. Roy már készült volna elfoglalni az anyósülést, de Agatha visszarántotta.

– Én csak meg akartam kímélni magát a feszengéstől, Aggie – mormogta Roy, ahogy beült hátra.

– Szóval, szerinted ki áll a gyilkosságok mögött? – kérdezte James.

– Mary Owen.

– Miért?

– Csak megérzés.

– Annál azért több – buzgólkodott Roy. – Tegnap este sétát tettünk Mircesterben, és belebotlottunk a nő húgába, Mrs. Darcyba. Kiköpött Mary.

Megfojtalak, Roy, gondolta Agatha, aki ezt az információmorzsát nem akarta kiszolgáltatni.

– De Bill valami olyasmit mondott, hogy a szomszédok látták őket együtt vacsorázni.

– Viszont Aggie csak éjfél körül fedezte fel Mr. Struthers hulláját. Mary átautózhatott Mircesterből, valahol végzett a pasassal, és a forrásnál hagyta a tetemet. De lehet, hogy a húga is besegített neki.

– Nem nagyon hiszem – mondta James. – Többet szeretnék tudni Freemontékról.

– Nem gondolhatod, hogy ők voltak – mondta Agatha.

– Miért nem? Talán tudták, hogy Struthers a vállalat ellen fog szavazni.

– Na és Robina? – kérdezte Agatha.

– Nos, lehet, hogy meggondolta magát.

– Késő bánat eb gondolat – mutatott rá Roy. – Nyilván aláírt valami nyilatkozatot, aztán meg ott az a beszéd – illetve a nő jegyzetei –, ha meg akarta volna állítani a vállalatot, ez benne lett volna a jegyzeteiben, és a rendőrség említést tett volna róla.

– Igaz. – James túl gyorsan vette be a kanyart, mire

Agatha egyensúlyát vesztve az ezredesnek dőlt. Hamar visszatornázta magát függőleges helyzetbe. Ahogy a válla James vállához nyomódott, az olyan volt, mintha áramütés érte volna.

– Mit lehet tudni Freemontékról, Agatha?

– Cégük volt Hongkongban. Ruhaipar. Aztán átjöttek ide.

– Ennyit én is tudok. Valami más? Nős valamelyikük, vagy az volt?

– Guy nőtlen – vágta rá Agatha. – Petert nem tudom.

– Honnan veszed, hogy Guy nőtlen?

– Tudom, és kész – mondta Agatha harapósan. – Jaj, vigyázz!

James rátaposott a fékre. Egy őz szökkent ki a kocsi elé, és eltűnt az út menti kiserdő pettyes árnyai között.

James lassabban hajtott tovább.

– Ugyebár – folytatta Agatha – nem is próbált rejtegetni engem.

– A feleségének nem muszáj a környéken élnie – mondta James.

– Én még mindig úgy gondolom, hogy a községtanácsból tette valaki – mondta Roy. – Mind igen kellemetlen emberek.

– Ha valamit utálok – szólalt meg Agatha –, hát a környezetvédő csoportokat nagyon, a lüke öltözködésükkel meg a lüke agyukkal.

– Tényleg fárasztók tudnak lenni. – A Fosse Streeten James nagyobb sebességre kapcsolt. – De néha muszáj valakinek a fékre lépnie. Tudod, mit műveltek Mayfairben azokkal a csinos György-korabeli házakkal? Meg kellett

volna óvniuk a homlokzatot, erre ledózerolják az épületet, és összeomlik az egész. Juj! Bocs, mondják, és valami modern kockaformedvényt húznak fel a helyére. Akkor már inkább a Greenpeace.

– Na de kérem – dünnyögte Roy sottovoce a hátsó ülésről.

– Gyakran alakul ki róluk olyan kép, hogy csak a médiafigyelmet hajhásszák, és nem csinálnak semmi hasznosat, mégis az ő panaszaik vezettek oda, hogy megkezdődött a szeméthegyek eltakarítása a brit tengerpartokról.

– Érdekfeszítő eszmefuttatás – sóhajtott Agatha. – De nem visz minket közelebb annak kiderítéséhez, hogy ki ölte meg Robinát és Strutherst.

– Nem tudnád valahogy összetrombitálni őket? – kérdezte James. – Például, mint a palackozó vállalat képviselője, meghívhatnád őket egy kis összejövetelre. Azzal a felkiáltással, hogy ideje lenne elásni a csatabárdot. Legyen pezsgő és büfé. Aminek nem tudnak ellenállni.

– Megfontolandó. – Agatha hamar átgondolta a dolgot. – Ha mind gyanúsítva érzik magukat, ez összehozhatja őket. Még gondolkozom rajta. Tudom már! Ott a gyönyörű kertem. Rendezhetnék egy garden partyt.

– Állom a költségek felét – mondta James. – Nem hinném, hogy a vállalat hajlandó lenne fizetni ezért.

– Talán mégis. – Agatha hangjában óvatosság érződött. – Elvégre azt akarják, hogy továbbra is nekik dolgozzam, szóval felvethetném, hogy így békét tudnánk teremteni. Ha a rendőrségen végeztünk, tulajdonképpen be is

ugorhatnánk az irodába, és rögtön elővezetem nekik a javaslatomat.

Még hogy riválisok Jamesszel!, gondolta Roy. De azt is tudta, hogy amennyiben Agatha egy darabig még folytatja a vállalatnak végzett munkáját, azzal Roy cége nagyot fog szakítani, neki pedig aranyba foglalják a nevét.

Agatha furcsának találta, hogy kedélyesen eldiskurál Jamesszel, hiszen nemrég még haragban voltak. De hát ez jellemző az ezredesre.

Miközben Agatha megtette a vallomását a rendőrségen, akaratlanul is felidéződtek benne a korábbi alkalmak, amikor ő és James vallomást tettek a rendőröknek. James gondol-e erre? Gondol-e azokra az időkre, amikor szeretkeztek?

Az ezredesen mindig nehéz volt kiigazodni.

A vallomástétel után kimentek a palackozó vállalathoz, amely most szorgos kaptárra emlékeztetett, semmi sem maradt abból az elhagyatottságból, amit Agatha az első ittléte során tapasztalt.

Míg James leparkolt, Agatha előkapta a púderjét, és aggodalmasan megszemlélte az arcát a kistükörben; most, hogy hamarosan találkozik Guyjal, megint visszatért a ránciszonya.

A recepción várakoztak, míg Portia elébük jött. Rámosolygott Jamesre és Royra, Agathára viszont nem. Méretre szabott zakót viselt a fekete harisnyába bujtatott hosszú lábát szabadon hagyó, méretre szabott sortja fölött.

Bevezette őket a tárgyalóba, ahol Guy és Peter már várt rájuk.

– Mi ez a tömeges bevonulás? – kérdezte Guy.

Agatha elmagyarázta, hogy a kapitányságon jártak vallomástételen, s mert Roy nemcsak a vendége, hanem egyúttal a cégénél dolgozik, a szomszédja, James Lacey pedig volt olyan szíves és idefuvarozta őket az autóján, Agatha úgy döntött, hogy őket is magával hozza.

– Tehát, hajlandó továbbra is nekünk dolgozni? – kérdezte Peter.

– Épp ezt szeretném megbeszélni. A gyilkosságok heves indulatokat keltettek Ancombe-ban. Remek PR-fogás lenne, ha rendeznénk egy kerti partit az ancombe-i községtanács tagjainak.

Úgy tűnt, Guy mulat az ötleten.

– Nem hiszem, hogy a sajtót érdekelné az ilyesmi.

– Ez inkább jószolgálati küldetés lenne, nem sajtórendezvény – mondta Agatha.

– Értékelem az igyekezetét – mondta Peter –, de mi már így is épp eleget tettünk a faluért, és a költségvetésre is gondolnunk kell. Nem látom be, miért adnánk pénzt olyasvalamire, ami nem tarthat számot a sajtó figyelmére.

– Akkor megcsinálom egyedül – mondta Agatha. Jamesszel az oldalán minden eddiginél jobban vágyott rá, hogy eltávolodjon Guytól. – Egyúttal bejelentem, hogy nem képviselem önöket tovább. A termékbemutató lezajlott. Az ásványvíz már forgalomban van. Nincs rá szükség, hogy ezután is az alkalmazásukban álljak.

Az asztal végében ülő Portia hirtelen így szólt:

– Nem győzöm hangsúlyozni, hogy tökéletesen el tudom látni a PR-feladatokat. A termékbemutató igazi fiaskó volt.

– Az eső, a gyilkosság, valamint a Pretty Girls botránya nem volt tervbe véve – mondta Agatha.

– Mondtam vagy nem mondtam, Guy, hogy a Pretty Girls rossz választás? – így Portia. – Korábban is hallani lehetett róluk *ezt-azt*.

– Igazán beavathatott volna az értesüléseibe – villogtatta a szemét Agatha.

Portia megrántotta kecses vállát.

– Nem szeretnénk téged elveszíteni – mondta Guy.

– Ez roppant hízelgő – állt fel Agatha. – De mostanában nagyon elfoglalt leszek. Legyen csak az állás Miss Gyönyörűségé.

Guy szaladt, hogy tartsa neki az ajtót.

– Együtt vacsorázunk? – kérdezte.

– Nem lehet – mondta Agatha. – Roy nálam vendégeskedik. Majd felhívlak.

Portia kikísérte őket a recepcióra. Agatha kurtán odabiccentett neki, és elsétált. Döbbenten hallotta, hogy James megkérdezi Portiát:

– Nincs kedve valamikor velem vacsorázni?

Agatha megtorpant, válla megfeszült.

Hallotta, hogy Portia felnevet, és azt feleli:

– A fiúm nem örülne neki, de azért csak adja meg a számát.

Agatha Royjal a sarkában kivonult James kocsijához, és majd szétvetette a méreg.

– James biztosra veszi, hogy az egyik Freemont tette – mondta Roy csitító hangon. – Azért hívta el a nőt.

Ám Agatha feje tele volt olyan képekkel, amint James

gyertyafénynél vacsorázik a szépséges Portiával, James hazakíséri Portiát, James nála marad éjszakára.

– Attól még megrendezzük a kerti partit? – kérdezte James, amikor csatlakozott hozzájuk.

– Miért is ne? Megpróbálom összecsődíteni őket a következő vasárnapra. Addig még marad, Roy?

– Ha nem haragszik, inkább még az este visszautaznék Londonba – mondta Roy. Arra jutott ugyanis, hogy más dolog Agatha Raisin, a palackozó vállalat felbecsülhetetlen píárosa társaságában időzni, és megint más lenne, legalábbis a főnöke szemében, a munka nélküli Mrs. Raisinnel.

Agatha lesújtó pillantást vetett rá. Roynál mindig is a karrierje állt az első helyen.

James kitette őket Agatha kocsijánál, és az ezredes nyomában hazaautóztak.

Carselyba megérkezve James így szólt:

– Mikor beszéljük át a kerti parti részleteit, Agatha?

Roy már kiszállt a kocsiból, és az ajtó előtt várta Agathát.

James és Agatha a járdán állt, ki-ki a maga kocsijánál.

– Majd ha hajlandó vagy velem együttműködni – mondta Agatha halk hangon.

– Kössünk fegyverszünetet – javasolta James. – Felejtsük el, miket vágtunk egymás fejéhez. Azelőtt jók voltunk együtt.

– Rendben van – mondta Agatha a lelkendezés és a rettegés között őrlődve, mert tartott attól, hogy James közelsége újból visszataszítja majd a búbánatba. – Akkor hát, telefonáljunk és hívjuk meg őket.

– Jó. Használjuk az én telefonomat.

– Jól van, csak szólok Roynak. Viszlát, nemsokára.

– Átszaladok Jameshez telefonálni – mondta Agatha Roynak. – Maga addig csomagoljon össze.

Nagy meglepetésére Roy nem tiltakozott, amiért őt kihagyják a buliból. Sőt még örült is a lehetőségnek, hogy felhívhatja a főnökét, anélkül hogy Agatha kihallgatná. Az esetleges dicséreteket majd ő besöpri a főnök úrtól; ellenben a szemrehányásokkal Agathának kell megbirkóznia.

Agatha átment Jameshez. Az ajtó sarkig ki volt tárva, Agatha besétált a könyvekkel telezsúfolt nappaliba.

– Ülj csak le, máris viszem a kávét – kiáltotta James a konyhából.

Agatha élt az alkalommal és bepúderezte az orrát.

Aztán elsuvasztotta a púdert a táskájába, mert már érkezett is James, a tálcán két bögrével.

– Na szóval – szólalt meg James –, vegyük sorra. A palackozó vállalat ellen van: Mary Owen, Bill Allen és Andy Stiggs. Mellette: Jane Cutler, Angela Buckley és Fred Shaw. – Noteszt vett elő. – Felírtam a nevüket és a telefonszámukat. Ha megittad a kávédat, végighívjuk őket. Ki beszél?

– Inkább te – mondta Agatha. – Én sajnos kihozom belőlük a vadállatot.

– És mit mondjak? Egyáltalán honnét tudjuk, hogy szép idő lesz-e egy kerti partihoz?

– Az lesz, és azt is megmondom, miért – szólt Agatha keserűen. – Mert az időjárás már kitombolta magát, hogy

tönkretegye a termékbemutatót, és a hosszú távú előrejelzés biztató. Szerinted eljönnek? Mary Owen biztos nem. Egyfolytában azon tűnődöm, ki ölhette meg Robinát. Vajon tényleg a víz miatt történt? Kié lesz most a nő háza meg a pénze?

– Úgy hallottam, hogy van egy fia. Na, gyerünk. A legveszedelmesebbel, Mary Owennel kezdem.

– Sok szerencsét. De nem hiszem, hogy sokra mész vele. Ismered a nőt?

– Tulajdonképpen igen. Jártam nála egyszer, mielőtt felcsaptam volna környezetvédőnek. Kellemesen elbeszélgettünk.

– Szólhattál volna!

– Fegyverszünetet kötöttünk, emlékszel?

– Jó, jó, de most muszáj rágyújtanom. Kimegyek a kertbe. Csak a községtanács tagjait hívjuk meg? Falubeli barátaink esetleg rossz néven vehetik, ha nekik nem szólunk.

– Akkor ne mondd el nekik, hogy otthagytad a palackozó vállalatot. Hadd higgyék, hogy ez üzleti ügy.

Agatha kiment James parányi előkertjébe, s a lépcsőre telepedve rágyújtott.

Hallotta, ahogy az ezredes a telefonba beszél. Milyen jóízűen nevet! James remek színész. Ha befejezte a telefonálást, kérdőre vonhatná, valahogy így: „Mi lesz kettőnkkel, James?”

De meglehet, azt a választ kapná, hogy nem lesz velük a világon semmi.

– Mary – gazsulált éppen James –, ez csak egy kis

összejövetel pezsgővel meg némi harapnivalóval, a palackozó vállalat fizeti az egészet. Nézze erről az oldalról: félre kell tenniük a nézeteltéréseket, hogy összefogjanak a község javára. Itt a nagyszerű alkalom, hogy békejobbot nyújtsanak egymásnak. Hogy hánykor? Hát úgy déltájban. Pompás, akkor viszlát.

Ezek szerint Mary igent mondott.

Agatha elszívta a cigarettáját, és átpöckölte a csikket a sövény fölött. Az az úton landolt Mrs. Darry lába előtt, aki felvette a csikket, és visszapöckölte.

– Nincs hamutartója? – kárálta. – Nem Londonban vagyunk.

– Ha így aggódik a tiszta környezetért, akkor talán nevelje meg a kutyuliját, hogy ne az otthonom elé piszkítson – kiabálta vissza Agatha.

– És tanúsíthatna némi illendőséget – acsarkodott Mrs. Darry lángvörös képpel. – Kilátszik a bugyija.

Agatha dühödten lejjebb rántotta a térde magasságáig felcsúszott szoknyáját.

Bárcsak kiderülne, hogy Mrs. Darry a tettes! Bárcsak történne valami, ami miatt kénytelen lenne eltakarodni Carselyból!

Rosszkedvében újból rágyújtott. A brit orvosok egy része nem hajlandó kezelni a dohányosokat. Miért? Abból a rengeteg adóból, amit a dohányos a bagója után fizet, első osztályú, ingyenes kezelést érdemelnének. Miért a dohányosokat pécézik ki? Miért nem az iszákosokat? Vagy a túlsúlyosakat? Istenverte dajkaállam. Mrs. Darry kihozta Agathát a sodrából. Az emberek hessegetik a

füstöt, és háborognak, hogy nem akarnak elpatkolni a passzív dohányzás miatt, aztán meg beülnek az autóikba és furikáznak, telepöfögve az éjszakai levegőt karcinogén mérgekkel. Nem esett jól neki a cigaretta. Jobban belegondolva a napi első három szál után már egy se esett jól. Az is igaz viszont, hogy valahányszor az ember eljátszik a gondolattal, hogy abbahagyja, mindig előugrik valami erkölcscsősz, és kenetteljes litániát tart a nikotin ártalmairól, ami rögtön elveszi az ember kedvét a leszokástól. Agathának csak és kizárólag a dohányzásmentes világnapon ízlett minden szál cigaretta. Vicces, mélázott. Ha „dohányozz, amennyit bírsz" világnapot tartanának helyette, alighanem sokkal többen szoknának le.

– Most már bejöhetsz – szólt ki neki James. – Ennyi volt. Mind eljönnek.

Agatha felállt, bement.

– Mi legyen az ételekkel? – kérdezte James.

– Rendes esetben megkérnék valakit, például Mrs. Bloxbyt, hogy segítsen – felelte Agatha –, de mivel ezt a partit állítólag a vállalat nevében adjuk, jobb, ha felfogadunk egy catering céget. Lehetne, mondjuk, hideg lazac és saláta, meg tejszínhabos eper.

– Már lecsengett az eperszezon.

– Az emberek soha nem mondanak nemet az eperre. Szeretik a gondolatát. Olyan ez, mint a hal sült krumplival. Milyen remek ötlet, főképp egy hideg este, gondolná az ember, ahogy forrón, aranylón, istenien illatozón maga elé képzeli. Aztán csak valami állott, zsíros vacakot kap, ami

meg is fekszi a gyomrát.

– Asztalok, miegymás?

– Ők hatan meg mi ketten, az összesen nyolc. Nekem elég nagy a konyhaasztalom, a pezsgőhöz meg majd elkérek egy asztalt az iskola nagyterméből. Nem lehetnek mind nagyivók. Fejenként egy üveg untig elég lesz.

– Rendben. Azt javaslom, hogy te fizess, aztán majd mondd meg, mennyibe került, és odaadom a felét.

– Talán mégis rá tudnám bírni a palackozó vállalatot, hogy ők állják a költségeket. Nem voltam elég rámenős.

– Aha, de lehet, hogy akkor Freemonték is eljönnének, márpedig mi azzal a céllal rendezzük ezt a partit, hogy tanulmányozzuk a viselkedésüket, amikor mind együtt vannak.

– Azt hittem, te Freemontékra gyanakszol.

– Velük majd később foglalkozom.

Agatha eltöprengve nézett rá.

– Szóval, újra együtt, James?

– Mmm? – James felnézett a jegyzetelésből. – Ja, igen, újra együtt.

– Te nem érzed feszélyezve magad?

– Ebbe most ne menjünk bele, Agatha.

Ne is, gondolta Agatha, a világért se beszéljünk az érzéseinkről, a szerelmünkről, a vitáinkról, meg a fájdalomról. Tegyünk továbbra is úgy, mintha csupán a bűnügyek iránti érdeklődés sodort volna egymás mellé.

– Megyek, beszélek Royjal.

– Menj csak – mondta James derűsen.

Minek kellett megszólalnom?, kesergett Agatha, ahogy

belépett a házába. Hiszen ígéretet tettem magamnak, hogy hallgatok. Mégis mire számítottam? Valami emberi reakcióra? *Jamestől?* A fene egye meg!

Roy trappolva jött le a lépcsőn.

– Na, mi volt a szívszerelmével?

– Ha Jamesre gondol, akkor ezt kikérem magamnak. Mindenki igent mondott.

– És velem mi lesz?

Agathát hirtelen zavarni kezdte Roy jelenléte. Máris azt tervezgette, hogy mit fog majd felvenni.

– Ezt most hagyjuk ki, Roy – mondta. – Nem lesz időm még magával is törődni.

Látszott, hogy Roy ezen felhúzta az orrát.

– Jól van. De ne feledje, hogy nem fogok minden füttyentésére ugrani.

– Azt hittem, csak arra kellek magának, hogy fellendítsem a karrierjét.

– Ha van korábbi vonat, azt hiszem, azzal megyek. – Roy sértettnek tűnt.

– Megebédelünk, és még épp eléri a délutáni vonatot.

Néma ebéd volt.

– Nézze – mondta Agatha megszelídülve a kávé mellett –, nem voltam őszinte magához. Igazából vissza akarom kapni Jamest.

– Kár a gőzért, mucikám.

– Lehet – sóhajtott Agatha. – Ne veszekedjünk. Elviszem magát Oxfordba. Onnan több vonat indul.

– Tehetne valamit, hogy kiengeszteljen.

– Mit?

– Mindig is szerettem volna kipróbálni azt a rúddal hajtható ladikot.

– Hol? Oxfordban? A folyón?

– Ott hát.

– Jól van. Igya meg a kávéját, és elmegyünk.

AGATHÁNAK SIKERÜLT a High Streeten parkolnia, aztán lesétáltak a Magdalen Bridge-ig, s ott lebattyogtak a lépcsőn a mólóhoz.

– Most vagyok itt először – mondta Agatha. – Nem is tudtam, hogy ennyire keskeny itt a folyó. És rengeteg ladikot látni. Biztos, hogy ki akarja próbálni?

– Igen, igen – szökdécselt Roy izgatottan. – Olvastam róla a vasárnapi számban.

Amikor ladikot akartak bérelni, a csónakos közölte velük, hogy nyolc fontba kerül egy órára, és huszonöt font meg valamilyen személyes irat a letét.

– Nálam nincs elég pénz – mondta Roy. – Fizetne maga?

– Hát jól van. – Agatha leperkálta az összeget, és leadta a jogosítványát.

– Szerintem hibát követünk el. – Agatha nagy üggyelbajjal bemászott a ladik ülésére. Roy megragadta a hosszú rudat. – Van evezőlapátunk is – mondta Agatha. – Nem lenne jobb kievezni egy nyugodtabb részre? – Nem csak ladikok, de evezős csónakok is szép számban nyüzsögtek körülöttük.

A csónakos lökött rajtuk egyet. Roy bemélyesztette a rudat a vízbe, és megtaszította a ladikjukat. Az sebes pörgésbe kezdett, és nekiütközött egy ladiknyi diáknak.

– Hozza egyenesbe! – kiabálta egyikük.

Roy irult-pirult szégyenében.

– Inkább majd az evezővel. – Bevonta a rudat, és a hajó orrába kuporodva evezni kezdett. További ügyetlenkedések és még egypár ütközés után megindultak a folyón felfelé.

Aztán Roy felállt, és újból kézbe vette a rudat. Agatha hátradőlt a ladikban, és elhatározta, hogy nem vesz tudomást Roy kétbalkezes próbálkozásairól. Szűrt napfény derengett át a fák lombján. Egyik oldalon melegházak verték vissza a sugarakat, a másikon krikettpavilon emelkedett, fűzfák hajoltak bele a vízbe, pettyes fényfoltok, áldott nyugalom. A látvány mégsem jellegzetesen angol, gondolta Agatha a diákokat elnézve. Én mindig úgy képzeltem, hogy tiszta fehérbe van öltözve mindenki, s a hölgyek napernyőt fognak a kezükben. A diákok mind borzasztóan fiatalnak és alultápláltnak tűntek, s a fekete inget, a szakadt farmert és a lófarkot favorizálták, mármint hogy a fiúk. Mindenféle náció megtalálható volt közöttük. Agathát egy ág zavarta fel a merengéséből, amely fejbe kólintotta.

– Jobban is vigyázhatna!

– Bocsánat, de csak most kezdek rájönni a forszára.

James. Vajon összejönnek még valaha? Lesz idő, amikor majd nem gondol már az ezredesre? Miért van az, hogy Guy szinte semmit se jelentett neki? Talán azért, mert a szex nem azonos az intimitással. A beszélgetés intim dolog. Meg a barátság is az. Talán ha Agatha azelőtt többet barátkozott volna, most ügyesebben kezelné az

ezredest. Vagy hagynád a fenébe, mondta egy cinikus hang a fejében. Beteges vagy. Ki kell űzni belőled az ördögöt.

– Már egészen belejöttem.

– Nem tudnánk egyenesen haladni? – kérdezte Agatha. – Majdnem nekiszaladtunk annak az evezős csónaknak.

– Megy ez, mint a karikacsapás, Aggie – mondta Roy. – Az ember csak lenyomja a rudat, és ellöki magát…

Agatha ijedelmére Roy valóságos rúdugrást mutatott be, és arccal előrefelé a füves partra zuhant, miközben a ladik Agathával együtt kilőtt az ellenkező irányba. Ahogy Agatha ösztönösen talpra ugrott, a ladik nagy erővel nekiütközött a túlsó partnak, és katapultálta Agathát, aki a folyóba esett.

Roy utánaugrott, hogy kimentse, odaúszott hozzá, és hasztalanul próbálta megmarkolni Agatha haját.

– Hagyjon békén! – ordította Agatha. – A táskám a ladikban maradt. Fogja meg. Fogja meg a ladikot.

Egy csónakrakomány japán jókedvű bámészkodásától kísérve Roy megragadta a ladik orrában lévő kötelet, és kivontatta a partra, ahol az imént pofára esett. Agatha úszva követte.

Roy kisegítette a vízből.

– Nem esett bajuk? – kiáltotta oda egy japán diák. – Nagyon vicces volt. Filmet forgatnak?

– Nem – vágta rá Agatha. Azzal nekitámadt Roynak. – Valahogy kepeszkedjünk vissza abba az istenverte lélekvesztőbe, és menjünk vissza.

A jól mulató japánok figyelő szeme előtt visszamásztak a fedélzetre.

– Szívesen elvontatjuk magukat – kiabálta az egyik.

– Megoldjuk – mondta Roy.

– Nem, nem oldjuk meg. Az nagyszerű lenne – kérte Agatha.

Csuromvizesen, szégyenpírban égve gubbasztottak a ladikban, míg a japánok elvontatták őket a mólóig. Ott egy angol diákcsoport várt japán cimboráikra, és a tenyerüket összecsapdosva hahotáztak, ahogy a két ázott verebet, Agathát és Royt kisegítették a ladikból.

A pórul járt páros egymástól tisztes távolságot tartva battyogott végig a High Streeten, és az emberek megfordultak utánuk.

– Most kiviszem magát a pályaudvarra – mondta Agatha, mikor beültek a kocsiba. – Itt van a csomagja. Majd a nyilvános vécében átöltözik.

– Úgy sajnálom – mondta Roy meghunyászkodva. – Ezt mindig is ki akartam próbálni.

Agatha mogorván hallgatott vezetés közben.

– Ide hallgasson, Aggie. Tizenöt évesen fejeztem be az iskolát, sose jártam egyetemre. Mindenkinek vannak álmai. Nekem ez volt az egyik.

Agatha lelassított.

– Megmondom, mit csinálunk – közölte. – Szárítkozzon meg és öltözzön át a pályaudvaron. Aztán taxizzon el a Marks & Spencerig, és vegyen nekem száraz ruhát, hogy én is átöltözhessek. Aztán meghívom teázni a Randolphba.

HÁROM ÓRÁVAL KÉSŐBB Agatha már Carsely felé hajtott vadonatúj toalettben: blúzban, szoknyában, továbbá új

alsóneműben, és egy új pár lapos talpú cipőben, amely végtelenül kényelmes volt. Roynak jólesett a tea, és folyami hőstetteik végül is víg nevetésre fakasztották őket. Agatha mosolyogva gondolt erre vissza. Nem is emlékezett rá, mikor nevetett utoljára ilyen jóízűt.

Ahogy a Carsely falvába vezető kacskaringós úton hajtott a zölden pompázó fák alagútja alatt, úgy érezte magát, mint valami állat, amelyik a kényelmes odúja felé igyekszik.

S mióta belepottyant a folyóba, egyszer sem gondolt Jamesre.

AZNAP ESTE AGATHA részt vett a carselyi nőegylet lelkészlakbeli ülésén. Mrs. Bloxby teával és szendviccsel kínálta őket a lelkészlak kertjében. Mrs. Darry nem jelent meg, és Agatha a ladikos kalandja gazdagon kiszínezett meséjével szórakoztatta a többieket.

Aztán rátértek a komolyabb témákra. A társaság úgy döntött, hogy koncertet fognak adni. Agatha felnyögött. Ezek a koncertek mindig rettenetesen unalmasak voltak. Egyikükbe sem szorult egy szemernyi tehetség se, sokan mégis örömmel álltak színpadra, hogy repedtfazék-hangon nyivákoljanak.

Ráadásul más falvak koncertjeire is ellátogattak, ahol hasonlóan borzalmas előadásokban volt részük. Mrs. Bloxby a maga szelíd módján már elmagyarázta Agathának, hogy titkon mindenki szerepelni vágyik, és ez az ő lehetőségük, hogy egy pillanatig sütkérezzenek a rivaldafényben. Agatha mindazonáltal észrevette, hogy hozzá hasonlóan a lelkész neje sem szokott soha „fellépni”.

A hivatalos ülés végén az ancombe-i gyilkosságokra terelődött a szó.

– Az egész községtanácsot meghívtam a házamba egy kerti partira – mondta Agatha. – A hölgyeknek csak azért nem szóltam, mert a palackozó vállalat fedezi a költségeket, így ez tulajdonképpen PR-rendezvény.

– Fura egy társaság az – mondta Miss Simms, a titkár. Fehér tűsarkú szandált viselt, sarkai sátorpeckekként fúródtak bele a lelkészlak sima gyepszőnyegébe. – Én sose szólok érte – mondta korábban Mrs. Bloxby. – Legalább szellőzik a gyep.

– Úgy értem – folytatta Miss Simms –, évek óta acsarkodnak egymásra. Szerintem csak azért nem mond le a posztjáról egyik se, mert nem akarják megadni a többieknek ezt az elégtételt. Együttérzésem, Mrs. Raisin. Ez lesz a világ legpokolibb kerti partija.

Agathának azonban már megint Jamesen járt az esze, és azon aggódott, hogy mit is vegyen fel, amivel elkápráztathatná.

A KERTI PARTI NAPJÁN gyönyörű idő volt. Tiszta kék ég és meleg napsütés.

Agatha virágmintás, habkönnyű selyemruhában és nagy selyemrózsákkal díszített, széles szalmakalapban felügyelte a felszolgálók ténykedését, és még egyszer utoljára körülhordozta tekintetét a kertben. Aztán felment, hogy vessen egy pillantást a sminkjére.

Kocsik zaját hallotta az ablaka alatti útról, mire lenézett. Úgy látszik, mind egyszerre érkeztek meg. Mary Owen

csíkos ingruhát viselt lapos talpú cipővel, Angela Buckley fehér pamutszövet nadrágot kék, ugyancsak pamutszövet felsőrésszel. Jane Cutler egyszerű nyomott mintás ruhában volt.

Agathának ettől mindjárt olyan érzése támadt, hogy nevetségesen túl van öltözve, így hát ledobta magáról a szalmakalapot és kibújt a ruhájából, hogy vászonszoknyát vegyen fel helyette egyszerű fehér blúzzal, azután lesietett a vendégek üdvözlésére.

James már a kertben volt a felszolgálókkal. Koptatott farmert viselt, hozzá nyitott nyakú inget. Agathának elszorult a szíve, ahogy megértette, hogy bizonyára azzal a kulccsal jött be, amelyet tőle kapott még a boldog időkben.

Felvértezte magát, és kiment a vendégeihez.

A férfiak, Bill Allen, Andy Stiggs és Fred Shaw, mintegy ellensúlyozva a nők és James lezser öltözékét, valamennyien blézert, galléros inget és nyakkendőt viseltek. Bill Allen blézerének szivarzsebén jókora, arannyal hímzett címer díszelgett.

Mindenki kapott egy pohár pezsgőt. Agatha megemelte a magáét.

– Az összefogásra – mondta. – Voltak ugyan köztünk nézeteltérések, de most már legyünk barátok.

– Miért? – szegezte neki a kérdést Mary Owen.

– Mert úgy kellemesebb.

Angela Buckley gyanakvással nézett Agathára.

– Maga ugye nem valami őrült szekta tagja?

– Szerintem ez inkább pszichoterápia – mondta Mary Owen. – A terápiás csoportokba járók mindenkivel össze

akarnak ülni. Bármelyik pillanatban felszólíthatnak bennünket, hogy alkossunk kört, és beszéljük ki magunkból, miféle szörnyűség történt velünk sok-sok évvel ezelőtt a fáskamrában.

– Ez jó – mondta Bill Allen felnyerítve.

– Nem csodálom, hogy maguk sorra gyilkolják egymást – mondta James hideg, messze hordó hangon.

– Álljon meg a menet – így Andy Stiggs, akinek vörös volt a képe fojtogatóan szorosnak tetsző nyakkendője fölött. – Mi mindannyian tiszteletre méltó állampolgárok vagyunk, és ha engem kérdez, szerintem a palackozó vállalat áll a gyilkosságok mögött.

– Egyetértek – mondta Bill Allen.

A markos Fred Shaw erősen izzadt.

– Maguknak elment az eszük, úgy gondolom. Maga gyűlölte Robinát, Mary, ahogy maga is, Angela.

– Nem gyűlöltem én – mondta Mary. – De egy utálatos perszóna volt mákszemnyi aggyal.

Maró szóváltásuk közepette mindannyian pezsgőt ittak, egy figyelmes pincér ugyanis gondoskodott róla, hogy egyetlen pohár se ürüljön ki.

– Maga meg Angela tanulhattak volna Robinától némi nőiességet – dobta be Fred. – Mert ő igazi nő volt, nem egy trampli, mint maguk ketten.

– Egy magafajta tuskó akkor se venné észre a nőies nőt, ha az fogná magát és jól zrityón rúgná – vágott vissza Angela.

– Hogy tudják intézni a község ügyeit, ha egyfolytában marakodnak? – tette fel a kérdést James. – Hát egyikük

sem kíváncsi rá, hogy miért ölték meg Robert Strutherst és Robina Toynbeet, és ki tette? Lehet, hogy a gyilkos önök között van.

Döbbent csend ereszkedett a társaságra.

– Hogyhogy közöttünk? – hőbörgött Fred Shaw.

– Miért is ne? – így Mary Owen. – Maga Robinánál járt a meggyilkolása előtti este, Fred. És ő alighanem elmondta magának, hogy beszédet készül tartani a kertfalnál.

– Én vagyok itt az egyetlen, aki kedvelte Robinát. – Fred leszaggatta magáról a nyakkendőt. Aztán levette a blézerét, és felgyűrte az inge ujját. – Gyakran átmentem hozzá, ahogy Bill és Andy is. Robina egyedül magának meg Angelának szúrta a szemét.

– Badarság. – Angela a büféasztalra pillantott. – Eszünk már végre? Éhen halok.

Átmeneti nyugalom állt be, míg teleszedték a tányérjukat. Noha Agatha tett ki székeket a kertbe, Angela és Mary a fűbe ültek, ami okos gondolat volt a részükről, hiszen így nem kellett a tányérokat a térdükön egyensúlyozniuk. A többiek követték a példájukat.

James arról kérdezgette őket, hogy mi a véleményük a tervezett ancombe-i elkerülő útról. Fred Shaw rögtön ágálni kezdett, hogy felháborítónak tartja az ötletet, mert ha elterelik az átmenő forgalmat, akkor tönkre fognak menni a helyi boltosok, köztük ő is, és a kertcentrumot vezető Bill Allen osztotta ezt a nézetet.

– Én örülök neki – vetette közbe Mary. – Legalább nem rohannak meg minket az amerikaiak.

– Mi a baj az amerikaiakkal? – szegezte neki a kérdést

Andy Stiggs. – Rosseb ebbe a nyakkendőbe. Neked van igazad, Fred. – Azzal ledobta a nyakkendőjét, majd a blézerét is.

Milyen távol áll a valóság az álomtól, ámuldozott Agatha. A kerti partiról szőtt álmában üdén, csinos ruhába öltözötten álldogált, miközben lágy szellő fodrozza a virágokat a kalapján. James fehér ingben, blézerben, selyemsállal a nyaka körül elismerő mosollyal hajol föléje. De James a fűben ült a többiekkel, hideg lazacot falatozott, pezsgőt kortyolt hozzá, s a jelek szerint csak és kizárólag a tanácstagok érdekelték.

– Jaj, ezek az amerikaiak. Nekik minden *nagyon érdekes* meg *igazán szép*. Bah!

– Azt hittem, manapság kimondottan idejétmúlt dolog az amerikaiakat szapulni – mondta Agatha. – Hiszen akik idáig eljönnek, azok általában kifinomult emberek, és többet tudnak a Cotswoldsról még a helyieknél is.

– Pimaszok és otrombák. – Mary odasandított Agathára. – Ez a zsák a foltját esete.

– Jaj, hallgasson már, és egyen – szólt rá James, és Agatha meglepetten látta, hogy Mary felnevet, és már-már kacéran pillant az ezredesre.

– Magának mi köze ehhez a vízügylethez? – kérdezte Andy Stiggs Jamestől.

– Ez Agatha ügylete. Én csupán lelki támaszt nyújtok neki.

Angela Agatháról Jamesre emelte a tekintetét. Majd így szólt:

– Nos, romantikáról aligha beszélhetünk önök között.

Mindkét faluban arról pusmognak, hogy Agatha viszonyt folytat Guy Freemonttal.

Legnagyobb bosszúságára Agatha érezte, hogy céklavörös lesz.

– Nincs viszonyom Guy Freemonttal – mondta.

– Semmi baj, Agatha – nyugtatta Mary. – Angela csak ugratja. Guy Freemont túlságosan fiatal magához!

– Na, ide hallgassanak! – Agatha óvatosan letette a fűre a tányérját meg a poharát. – Ennek a partinak az volt a célja, hogy összebékítsük magukat. Óriási tévedés volt. Mert gyilkosság ide vagy oda, maguk most is ugyanolyan gonoszak, kicsinyesek, komiszak és rosszindulatúak. Fel nem foghatom, hogy kerülhetett be ennyi hasonszőrű alak a községtanácsba.

Felállt, és bemasírozott a házba, fel a hálószobájába, ahol leült az ágy szélére, és üres tekintettel bámult maga elé. Fájón érintették a róla és Guyról mondottak. Persze ha azok a szavak nem James előtt hangzanak el, akkor vajmi keveset számítottak volna.

Nyílt a hálószoba ajtaja, és James lépett be csendesen.

– Csodás vagy, Agatha.

– Mit beszélsz? – nézett fel Agatha kábultan.

– A kifakadásod összekovácsolta őket. Gyere le velem, húzódjunk meg a kert egy csendes zugában, és hagyjuk őket. És füleljünk. Mert elkezdtek a gyilkosságokról beszélni.

– James…

De James már a lépcsőn trappolt lefelé. A sebzett lelkű Agatha a kertben érte utol. Együtt ültek le a fűbe, kicsit

távolabb a többiektől.

– Mennyi pezsgőt rendeltél? – kérdezte Agatha. Az italokért a férfi volt a felelős.

– Fejenként egy üveggel számoltam, de sokkal többet szállítottak ki, ami nem is baj, mert rengeteg fogy.

– A pincér miatt. Folyton újratöltögeti a poharakat.

– Azt hiszem, a pezsgő is olyan, mint a hal sült krumplival. Mindenkinek tetszik, de csak kevesek élvezik az ízét. Hallgasd csak!

– Szóval, Robina azt mondja nekem a meggyilkolása előtti este… – Fred Shaw-nak kipirosodott az arca, és némileg pityókás volt már. – Hogy aszongya, „Fred, bár soha ne engedtem volna meg nekik, hogy elvigyék a vizet”. „Mér’?”, kérdem tőle. „Eddig benne voltál a dologba’”. Ő meg aszongya: „Kapom ezeket a fenyegető leveleket, és már nem akarok mást, csak nyugalmat.”

– Ezt a beszédében is elmondta volna?

– Lehet. Megkérdeztem a rendőröket, hogy mi volt azokba’ a gépelt jegyzetekbe’, de nem mondják meg.

– Majd megkérdezzük Bill Wongot – suttogta James.

– Tudta valaki, hogy Robert mire fog szavazni? – kérdezte Bill Allen.

Csak a fejüket rázták.

– Maga közel állt hozzá, Mary – mondta Angela. – Valamit biztos mondott magának.

Mary megrázta a fejét.

– Nekem ugyan semmit. Jane?

Valamennyi tekintet Jane Cutler felé fordult, aki a parti kezdete óta eléggé csendes volt. A nap makulátlan

frizurájára sütött, megvilágította arca bizarr simaságát, melyből öreg, hirtelen megfáradt szempár lesett ki.

– Azt mondta, szereti homályban tartani az embereket. Jól felbosszantott. Meg is mondtam neki, hogy ez itt nem a titkosszolgálat. – Fred Shaw-hoz fordult: – Maga azt mondta, géppel írták Robina jegyzeteit. Honnét tudja?

– A rendőröktől.

– Ez fura – tűnődött Jane.

– Mi fura? Igen, kérek még – tartotta fel Angela a poharát.

– Nem emlékszem, hogy Robinának lett volna írógépe. Hisz folyton azzal kérkedett, hogy ő semmilyen kétkezi munkát nem végez. Emlékszik rá valaki, hogy lett volna Robinának írógépe?

Általános fej rázás.

– Talán valaki mással gépeltette le a szöveget – vetette fel Jane.

– A rendőrök szavából azt vettem ki, hogy azok csak jegyzetek, nem egy teljes beszéd – említette Fred Shaw.

– Nem értem, miért érdekes, hogy géppel írták-e azokat a jegyzeteket – mondta Angela Buckley. – Csak nem hiszik, hogy valaki azért ölte meg Robinát, mert gépelt? Nevetséges.

Fred Shaw szeme csillogott.

– Hát nem érti? Ha az eredeti, *kézzel írott* jegyzetekben volt valami olyasmi, hogy Robina meggondolta magát a vízzel kapcsolatban, valaki talán *más* szöveget gépelt le, hogy hamis nyomra vezessen bennünket.

– És ki tenne ilyet, ha nem a palackozó vállalat emberei? – így Mary Owen. – Nekem elejétől kezdve nem tetszenek.

– Azt mi is tudjuk – mondta Angela epésen. – Még egy csapat huligánt is lefizetett, hogy felfordulást csináljanak. Ennyit a maga úgynevezett környezettudatosságáról, Mary, *kedves*. Faragatlan bunkókat hozott a falunkba, akik *cementtel* akarták elrekeszteni a vizet. Az a *mi* forrásunk is, Mary, nem csak a magáé.

– Nem tudtam, mire képesek – magyarázkodott Mary.

– Jaj, dehogynem! – Angela szeme villámokat szórt. – Az első tüntetésnél jól láthatta, hogy mire képesek, de maga továbbra is fizetett nekik.

– Ahogy a rendőrségnek is elmondtam, én a pénzt egy általam nemesnek vélt célra adományoztam. Fogalmam sem volt, hogy tüntetés lesz.

– Mentsük Meg a Rókákat, Mary?*Mentsük Meg a Rókákat!* Ugyan, kérem. A rendőrség tud róla, hogy maga tagja a Cotswoldi Vadászegyesületnek?

– Már egy éve benyújtottam a lemondásomat.

– De nekünk azt mondta, hogy csak a kora miatt!

– Én ilyet nem mondtam. Nem éreztem szükségét, hogy elmagyarázzam az indokaimat egy magafajta szurtos nőnek. Beláttam, hogy hibát követtem el, és a Mentsük Meg a Rókákat embereinek nyújtott támogatással igyekeztem kiköszörülni a csorbát.

– Milyen furcsa – kuncogott Jane Cutler. – Nem tudom elhinni, hogy van magában akár csak egy szikrányi érzés is, Mary. Magából pompás gyilkos válna.

– Hah, csakhogy nekem van alibim – vágott vissza Mary. – Amit magáról már nem lehet elmondani.

– A bűnösöknek mindig sziklaszilárd az alibijük.

– Kérem, hölgyeim! – Bill Allen felemelte a két kezét, melyek pirosak és robusztusak voltak a napsütésben. – Nyughassanak. Igaz, hogy voltak köztünk súrlódások az eltelt években, de jóban-rosszban összetartottunk. Gyönyörű napunk van, meg egy csomó pezsgőnk. Egyszóval ássuk el a csatabárdot, és érezzük jól magunkat.

– Én megölöm ezt a pincért – dünnyögte Agatha Jamesnek. – Erre a gatyánk is rámegy.

– Egyetlen penny sem vész kárba. A pezsgőt majd én kifizetem.

A tanácstagok ezután ártalmatlan falusi ügyekről kezdtek pletykálkodni. Úgy látszott, Agatháról és Jamesről megfeledkeztek.

Mikor végül mindannyian kitámolyogtak a kocsijukhoz, részegségükben fel sem fogva, hogy jócskán átlépték a megengedett határt, James és Agatha búcsút intett nekik, aztán visszamentek, hogy felmérjék a romokat.

– Ha az volt a célunk, hogy újra összehozzuk ezt a kiállhatatlan bagázst, akkor ez sikerült – kezdte Agatha.

– Sok mindent megtudtunk. Próbáljuk meg elérni Bill Wongot, és tudjunk meg többet azokról a jegyzetekről. Aztán keressük fel Mary húgát. Ha fedezi Maryt, a viselkedése leleplezheti. Már csak egy ürügy kéne.

– Íme. – Agatha ezüst öngyújtót tartott a kezében. – Maryé. Majd azt mondjuk, hogy amúgy is Mircesterben volt

dolgunk. Vezetőképes állapotban vagyunk?

– Én igen – mondta James. – Szóltam a pincérnek, hogy nekem szénsavas almalevet szolgáljon fel. Gondoltam, jobb, ha tiszta marad a fejem.

– Nekem innom kell egy jó erős kávét, hogy az enyém is tiszta legyen.

NYOLC

A TÁGAS, SZELES COTSWOLDI ég alatt hajtottak. Az ősz előjeleként hidegen fújt a szél.

Agatha azon töprengett, hogy minél jobban öregszik, annál kurtábbak lesznek a nyarak, s hosszabbak és komorabbak a telek. Persze vidéken egész más. A fővárosban nem szúr úgy szemet az embernek a tél.

Amikor beértek a rendőrkapitányságra, megtudták, hogy Bill szabadnapos és otthon van.

– Semmi kedvem odamenni – morgolódott Agatha. – Bill szülei elveszik az életkedvemet.

– A biztonság kedvéért előbb hívd fel – javasolta James.

Agatha belépett egy telefonfülkébe, és tárcsázta Bill számát. Mrs. Wong vette fel.

– Már megint maga – mondta. – Mit akar?

– Bill-lel szeretnék beszélni – felelte Agatha türelmesen.

– Azt nem lehet… – kezdte Mrs. Wong, ám ekkor elvették tőle a telefont, és Bill szólt bele.

– Sajnálom, hogy pont a szabadnapján háborgatjuk – szabadkozott Agatha.

– Többes számban?

– James is velem van. Szeretnénk kérdezni magától valamit.

– Jöjjenek nyugodtan. Épp itt van a kedvesem.

– Ó, ez esetben inkább hagyjuk.

– Nem, dehogy. Amúgy is szeretném, ha megismerné őt.

Agatha azt mondta, tíz perc és ott lesznek, aztán visszament Jameshez.

– Azt mondja, mehetünk, de ott van náluk a kedvese.

– És az baj? – kérdezte James.

– Bizonyos szempontból. Őszintén kedvelem Billt, és nem akarom végignézni, amint a szülei ismételten romba döntik a szerelmi életét.

– Ha a lány tényleg szereti őt, akkor nincs, ami eltántorítsa.

– Ó, Mrs. Wong majd kitalál valamit.

Elhajtottak Bill szüleinek modern, téglaépítésű házához, amely hasonló formájú házak között állt egy rendezett lakótelepen.

– Épp az ebéd előtti aperitifet fogyasztjuk – mondta Bill, mikor ajtót nyitott. – Én örömmel meghívnám önöket, de anyám szerint nincs elég étel ennyi embernek.

– Semmi gond – vágta rá Agatha. – Csak pár percig tartjuk fel.

– Jöjjenek a társalgóba, bemutatom Sharont, aztán kimegyünk a hátsó kertbe, ott nyugodtan beszélhetünk.

Amikor beléptek a kicsi, hűvös társalgóba, nyomasztó csend volt odabent. Sharon, a csinos fiatal lány feltekintett, és megkönnyebbült mosoly ömlött el az arcán.

– Sherry? – ajánlotta Bill. Töltött két pohárka édes sherryt, s odanyújtotta Agathának és Jamesnek. – Ő itt Sharon Beck. Sharon, ismerd meg Mrs. Agatha Raisint és Mr. James Lacey-t.

– Nagyon Örvendek – dünnyögte Sharon.

– Ez a fiam szabadnapja – dohogott Mr. Wong. – Minek

jár mindenki a nyakunkra Bill szabadnapján?!

– Szeret a rendőrkapitányságon dolgozni? – kérdezte Agatha Sharontól.

– Ó, hogyne. A kolléganőim nagyon kedvesek.

– A nők ne dolgozzanak, ha már férjhez mentek – mondta Mr. Wong.

Kínos csönd után Mrs. Wong szólalt meg:

– Még szerencse, hogy van vendégszobánk.

Újabb csönd.

– Miért? – kérdezte Agatha kényszeredetten.

– Mert ha Bill megnősül, itt élnek majd az asszonykájával.

– Nem tudtam, hogy manapság is van még ilyen, hogy az ifjú házasok az egyikük szüleihez költöznek – kapcsolódott be James.

– Miért ne tennék? – így Mrs. Wong. – Ha Bill elveszi Sharont, a lánynak fel kell majd adnia a munkáját a gyerekek miatt, és Bill nem keres eleget.

Sharon riadt állatra emlékeztetett, amely próbál láthatatlanná válni.

– Kellemetlenül érint, hogy megzavartuk a vendégséget – állt fel Agatha. – Válthatnánk most egy szót, Bill?

– Persze. Menjünk ki a kertbe.

– Ne tartson sokáig – szólt utánuk Mrs. Wong. – Pásztorpite van ebédre.

A kert Bill felségterületének számított, szépsége éles kontrasztot alkotott a családi otthon fagyos levegőtlenségével.

– Tehát mire kíváncsiak? – kérdezte Bill.

– A jegyzetek, amiket Robina Toynbee hagyott – kezdte

James. – Írógéppel írták őket?

– Igen.

– De neki nem volt írógépe – mondta Agatha.

– Nem, írógépet mi se találtunk. Most érdeklődünk körbe a faluban, hátha megkért valakit, hogy gépelje le neki a szöveget.

– Mi áll a jegyzetekben?

– Nem valami sok. Rövid instrukciók a beszédhez. Mint például: üdvözölni az egybegyűlteket. Vázolni, milyen előnyökkel jár a falunak a palackozó vállalattal való együttműködés. Ilyesmi. Két nyúlfarknyi oldal az egész.

– Nem találja különösnek az írógép hiányát? – kérdezte Agatha.

– Épp azért vizsgálódunk.

– Fred Shaw Robinánál járt a gyilkosság előtti este – mondta James.

– Tudjuk. – Bill lecsípett egy elhervadt rózsafejet. – Elmondta nekünk. Azt is elmondta, hogy névtelen fenyegető levelekkel bombázták a nőt, de ő nyilván mindet elégette. Mi egyet se találtunk.

– Várjunk csak – ráncolta Agatha a szemöldökét. – Most jut eszembe. Fred Shaw. ő is szónokolni akart a mulatságon. Nem tudtam, hogy beszélhetném le. Azt mondta, majd felkeres, hogy átbeszéljük a szövegét, de ez soha nem történt meg.

– Talán meggondolta magát, mikor azt hallotta, hogy a Pretty Girls fogja megnyitni a rendezvényt.

– Ahhoz túlságosan hiú és erőszakos. És van itt még valami. Nem tudom, említettem-e már. Andy Stiggs és

Robert Struthers között feszült volt a viszony. Andy feleségül akarta venni a néhai Mrs. Strutherst, és állította, hogy Robert csapta le a nőt a kezéről.

– De miért ölné meg Robina Toynbeet? – kérdezte Bill.

– Azért, mert Andy Stiggs is a palackozó vállalat ellen volt.

– Bill! – Mrs. Wong jelent meg zsémbesen sipítozva az ajtóban. – Gyere már befelé! Épp most mondtam Sharonnak, hogy ha egybekeltek, az ő reszortja lesz majd, hogy idejében eléd rakja az ételt.

– Jövök már, mama.

– Még nem jegyezte el a lányt, vagy igen? – kérdezte Agatha.

– Egyelőre még nem – somolygott Bill. – De a mama már csak ilyen. Folyton reménykedik.

– A MAMA MÁR CSAK ILYEN – ismételte Agatha epésen, ahogy elhajtottak. – Hogyhogy Bill nem látja, hogy az anyja mindenkit elijeszt mellőle? Annyira imádja a szüleit, hogy nem vesz tudomást a hibáikról.

– Azt hiszem, e tekintetben Bill szerencsésebb az átlagnál. Te nem imádtad a szüleidet, Agatha?

– Majd mindig piásak voltak. Alig vártam, hogy lelépjek otthonról. Na és te?

– Az én szüleim remek emberek voltak. Apám tíz éve halt meg, és anyám csak egy évvel élte őt túl. Rajongásig szerette.

– Miben haltak meg?

– Apám agyvérzést kapott, anyám rákos lett.

– Milyen sokat beszélünk mostanában a rákról – sopánkodott Agatha. – Muszáj lesz leszoknom a dohányzásról.

– Van Mircesterben egy hipnotizőr, állítólag jó eredményeket ér el. A *Cotswoldi Hírmondó*ban olvastam róla. El is tettem azt a számot.

– Majd mutasd meg. Egy próbát megér.

– Emlékszel még, hol lakik Mrs. Darcy?

– Menjünk vissza a centrumba, és mutatom az utat.

Hamarosan már abban a nyugalmas utcában cirkáltak, ahol Mary Owen húga lakott. – Itt állj meg – kérte Agatha –, gyalog megyünk tovább. Nem biztos, hogy megtalálom. Sötét volt.

Kiszálltak, és gyalogolni kezdtek. – Itt lesz valahol. – Agatha megállt. – Igen, ott az utcai lámpa meg az orgonafa.

– Számos orgonafa van erre.

– Azért csak zörgessünk be.

Ám a nekik ajtót nyitó nő nem Mrs. Darcy volt. Mrs. Darcy, mondta készségesen, a 22-es számban lakik.

Tovább a 22-es számhoz.

Mrs. Darcy ajtót nyitott, és megvetően végigmérte őket.

– Megint maga – mondta Agathának. – És ez ki?

– Mr. James Lacey.

Mrs. Darcy teknőckeretes szemüveget és vastag szövetruhát viselt, és nappali világosságnál már nem is hasonlított annyira a testvérére. Ő valamivel alacsonyabb volt, mint a nővére.

– Mit akarnak? – kérdezte.

– Próbálunk tisztán látni ebben a rút bűnügyben – felelte

James megnyerő mosollyal. – És Mary Mrs. Raisinnél felejtette az ezüst öngyújtóját. Ha már úgyis itt vagyunk Mircesterben, gondoltuk, beadjuk önnek. – Azzal átnyújtotta az öngyújtót.

– Önnek mi köze a gyilkosságokhoz? Azt még csak-csak megértem, hogy ez a nő beleüti az orrát, ön viszont látni valóan úriember.

– Azt hittem, ha valaki, hát ön biztosan szeretné, ha tisztázódna végre az ügy.

– Miért pont én?

– Mert Miss Owen az ön nővére.

– Hát aztán?

Egy kutyasétáltató nő megállt a kertkapunál, és hegyezte a fülét.

– Jobb, ha bejönnek – mondta Mrs. Darcy kurtán.

Bevezette őket a nappaliba, egy meglehetősen sivár szobába, ahol silány olajfestmények lógtak a zöldre festett falakon.

Agatha és James a kanapéra telepedett.

Mrs. Darcy a kandalló elé állt.

– Szóval? Miért jön nekem Maryvel?

– A nővére – mondta James türelmesen – fizetett a Mentsük Meg a Rókákat embereinek, hogy demonstráljanak.

– Erre nincs bizonyíték! Marynek aranyból van a szíve. Ő azt a pénzt nemes célra adományozta.

– Nehéz elhinni, hogy Maryt egy fikarcnyit is érdekelte volna a rókák sorsa – mondta Agatha.

– Mit tudhat maga a vidéki életről! – Mrs. Darcy újból

James felé fordult.

– Ne gorombáskodjon Mrs. Raisinnel – mondta James, éllel a hangjában. – Ha meggondolom, nyilván csak azért ilyen goromba, mert aggódik a nővéréért.

– Semmi okom rá. Maguk el vannak tévedve. Nincs mit mondanom. Robert Struthers meggyilkolásának éjszakáján Mary itt volt nálam. Semmi oka nem lett volna rá, hogy megölje Robina Toynbeet. A feltételezés is szerfölött sértő, hogy a nővérem bárkit is megölt volna. Együtt vacsoráztunk. Nem húztam be a függönyöket, így több szomszéd is látott minket.

– Ez hány órakor volt? – kérdezte James.

– Úgy hét körül. Nem szeretek későn enni.

– És hánykor feküdtek le?

– Tíz körül. Mary reggel kiszaladt a sarki boltba tejért és újságokért, aztán rögtön reggeli után visszament Carselyba. Mindkettőjüknek azt javaslom, hogy hagyják a nyomozást a rendőrségre. Most pedig szeretném, ha távoznának…

ODAKINT AGATHA megszorította James karját, és azt mondta:

– Marynek rengeteg ideje volt rá, hogy meglógjon, átugorjon Carselyba, és végezzen Robert Struthersszel.

– Nem nagyon hiszem – ingatta a fejét James. – Valaki Ancombe-ban észrevehette volna a kocsiját.

– Nem kellett feltétlenül a saját kocsiját használnia. Mehetett a húgáéval is. Akit azért látogatott meg, hogy alibit teremtsen magának.

James vigyorgott.

– Tudom, te azt szeretnéd, hogy Mary legyen a gyilkos. De szerintem csak az időnket fecséreljük. Próbáljunk szerencsét Fred Shaw-nál.

– Azért csak kérdezzünk rá a sarki boltban, hogy Mary tényleg vásárolt-e náluk tejet és újságot.

– A rendőrök már biztosan megkérdezték.

– Akkor is…

– Jól van. Legyen, ahogy óhajtod.

A sarki bolt egy kipusztulásra ítélt fajtához tartozott. Nem csupán élelmiszert és újságot árultak benne, hanem képeslapokat, ajándéktárgyakat, de még kerti trágyát is.

Töpörödött kis ember állt a pult mögött.

– A rendőrség munkáját segítjük, kérdéseket teszünk fel – mondta James, s a bolt homályában egy pillanatra felmutatott egy hitelkártyát.

– Én már mindent elmondtam a rendőröknek, amit tudok. Mrs. Darcy nővére bejött az üzletbe a gyilkosságra következő reggel. Vett egy *Expresszt* meg egy *Daily Telegraph*ot, és egy üveg tejet.

– Biztos, hogy Miss Owen volt? – kérdezte Agatha.

– Igen, korábban is járt már itt. Azonkívül még mondta is, hogy a húgát jött meglátogatni. Panaszkodott, hogy neki kell bevásárolnia helyette.

– De Miss Owen és Mrs. Darcy olyan egyformák.

– Mrs. Darcy szemüveges. A nővére nem.

– Na és ha Mrs. Darcy levenné a szemüvegét? Akkor is meg tudná különböztetni őket?

– Meg hát. Miss Owen mindig nadrágban jár, Mrs. Darcy

meg szoknyában.

James meghúzgálta Agatha karját.

– Ennyi volt. Nem is háborgatjuk önt tovább.

– Na, látod – mondta Agatha, ahogy visszaballagtak a kocsihoz. – Mrs. Darcy könnyűszerrel falazhatott a nővérének. Ezt el kell mondanunk Billnek.

– Tudod, mit gondolok? – borongott James. – Szerintem a boltos szólni fog Mrs. Darcynak, hogy nála jártunk, a nő pedig panaszt tesz a rendőrségen, és a végén fejmosást kapok, amiért nyomozónak adtam ki magam.

– Á, dehogy.

– Ó, dehogynem. A boltos minden vevőjének el fogja újságolni, hogy gyakorlatilag bűnrészességgel vádoltuk Mrs. Darcyt. Remélem, nem a bíróságon kötünk ki. Jobb is, ha most rögtön elmegyünk Billhez, és beszámolunk neki.

BILL WONG ELKOMORULÓ ARCCAL hallgatta végig őket.

– Ezúttal túllőttek a célon – mondta. – Ha a nő panaszt tesz, nem tudom megvédeni magukat. Egyelőre ne csináljanak semmit. Ez nagy butaság volt.

– De hiszen kiderítettünk egy fontos részletet – hárított Agatha.

– Nem, ezt nem lett volna szabad. Semmit sem tehetek, hogy enyhítsem a bajt. Reménykedjünk, hogy elsikkad a dolog.

– MOST HOVÁ? – kérdezte Agatha. A parkolóban álltak a rendőrkapitányság előtt.

– Fred Shaw-hoz?

– Hülye érzésem van – mondta Agatha törődötten. – Mint akit most intett meg a tanár. Hitvány embernek érzem magam. Őszintén megmondom, James, soha életemben nem ért még engem ennyi sértés ilyen sok embertől egyszerre, mint amennyit azóta kaptam, hogy megtörtént az első gyilkosság.

– Rá se ránts – vigasztalta James, oda sem figyelve. – Most irány Fredhez.

Kihajtottak Mircesterből. Augusztus utója volt. A levelek már sárgulásnak indultak, és a levegő is hűvösebb lett. Agatha úgy érezte, vidéken minden egyes tél a ködökkel meg a jég borította utakkal egy újabb kis halál. Elutazhatna valami meleg helyre, ahol még hiányozna is neki a rossz idő meg a víg karácsonyi jókedv, csakhogy egyre nehezebben hagyta magukra a cicáit. Ha kimúlnak, fogadkozott, soha nem lesz másik háziállatom. Többé már nem jelentett kikapcsolódást az utazgatás, hiszen lelkének egy része szüntelenül a macskák miatt aggódott.

Gondolatai most Guy felé szálltak. Igaz, hogy a férfi megbizsergette, de az „ezt nézzétek, mim van!” érzését tompította az a másik érzés, hogy az emberek túl öregnek vélik Guyhoz.

Na és James? Az ezredes fesztelenül vezetett, mintha cseppet sem izgatná magát amiatt, hogy hamarosan szorulhat körülöttük a hurok. Megint le fog lépni, gondolta Agatha keserűen, őt meg pácban hagyja.

Már nem is tudta, mit érez James iránt. Minden kapcsolat előrehalad, még ha csak centiméterekkel is, vagy mint az a videokazetta, amit a kölcsönzőből vett ki, a film végén a

szalag magától visszacsévélődött – csakhogy Agatha fejében nem a boldogság, hanem a sorozatos elutasítások képei pörögtek.

Záruljon le ez a gyilkossági ügy, mert egyszer csak le kell zárulnia, és aztán elfelejti Jamest.

Behajtottak Ancombe-ba, és Fred Shaw boltja előtt álltak meg. Fred épp egy vevővel volt elfoglalva, de rögtön észrevette őket.

– Mindjárt jövök – szólt oda nekik.

Kiszolgálta a vásárlót, aki négy elemet vett, aztán elköszönt tőle, és odament hozzájuk.

– Mit akarnak? – kérdezte morózusan.

– Csak egypár kérdést feltenni – felelte James.

– Most készültem becsukni a boltot, míg megebédelek – mondta. – Jöjjenek hátra.

Bezárta az ajtót, és a rolót is lehúzta. Intett a fejével, mire Agatháék utánamentek a hátsó traktusba.

– Szóval, mit akarnak? – Ezúttal nem kínálta őket whiskyvel.

– Úgy gondoljuk, hogy amíg nem derül fény a gyilkosságokra, addig az ancombe-iak élete sem térhet vissza a rendes kerékvágásba – kezdte James.

– És nekem mi közöm ehhez? A rendőrség már dolgozik az ügyön.

– Igen, de maga tapasztalt ember, vág az esze – szólalt meg gyorsan Agatha.

Fred morózussága nyomtalanul eltűnt.

– Tényleg sok mindent észreveszek, amit mások nem – mondta kiengesztelődve.

– Rebesgetik, hogy Andy Stiggs belehabarodott Mrs. Struthersbe. Mrs. Struthers nyilván fiatalabb volt a férjénél.

– Úgy van. Egyébként Andynek az volt a véleménye, hogy őt kellett volna megtenni tanácselnöknek. Na, majd most.

– Gondolja, hogy Robinát is ő ölte meg? – kérdezte Agatha.

– Na, várjon. Én egy szóval se mondtam, hogy Robertet ő ölte meg. Viszont folyton Robinánál lebzselt. Talán látott valamit.

– Andy Stiggs a palackozó vállalat ellen volt, ez nyilván beárnyékolta a Robinával való kapcsolatát.

– Szerintem Andy azt hitte, rá tudja venni Robinát, hogy gondolja meg magát.

Agatha eltöprengve nézte a férfit, és azon tűnődött, mikor kérdezzen rá arra a bizonyos szónoklatra. De valami mást kérdezett helyette:

– Andy Stiggs volt valaha nős?

– Bánatában elvette Ethel Fairweathert rögtön az után, hogy Robert megnősült, és boldogtalanul élt, míg az a hárpia fel nem dobta a talpát. Andy bizonyos tekintetben Robertet okolta az elfuserált házasságáért, ugye, értik?

– Hol lakik? – kérdezte James. – Megvan a címe, csak nem tudom pontosan, hogy hol az a ház.

– A templom után balra a második.

– Végül nem jött el hozzám, hogy átvegyük a szónoklatát – mondta Agatha.

– Miféle szónoklatot?

– Amit a mulatságon akart elmondani.

– Amikor meghallottam, hogy idejön az a popegyüttes,

rögtön tudtam, hogy nem kérnének belőlem.

Csakhogy a popbanda az utolsó pillanatban került be a képbe, gondolta Agatha. És amíg úgy volt, hogy Jane Harris nyitja meg a rendezvényt, ez nem feszélyezte Fredet.

– Nem gondolja, hogy Mary Owen keze lehet a dologban? – kérdezte Agatha. – Tudtommal a legkevésbé sincs megszorulva. A tüntetőket is ő fizette.

– A termete, az ereje meg az álnoksága az meglenne hozzá – mondta Fred. – De én Andy Stiggsre szavazok.

– Nemrég még Mary Owenre gyanakodott.

– Igen? Nem emlékszem.

– TALÁN FOLYTASSUK ANDY STIGGSSZEL – mondta James, amikor elhagyták a boltot.

– Mit mondjunk neki?

– Ugyanazt, amit Frednek. Hogy szeretnénk megoldást találni.

Andy Stiggs háza cotswoldi kőből emelt, ódon épület volt, vadonatúj zsúpfedéllel. A kert a legegyszerűbb virágok tetszetős összevisszasága: viola, nebáncsvirág, sarkantyúvirág, csillagfürt, és rózsák, rózsák mindenütt.

Andy Stiggs épp az egyik virágágyat gyomlálta. Fölegyenesedett, mikor Agatháék beléptek a kertkapun.

– Mi van? – szegezte nekik a kérdést.

Ó, bárcsak a rendőrségtől lennénk, akkor fensőbbségesen közölhetnénk, hogy „csak egypár kérdést szeretnénk feltenni”, gondolta Agatha.

– A faluban volt dolgunk – mondta James és gondoltuk, benézünk magához.

– Minek? – veregette le lapátkezéről a földet Andy Stiggs.

– Mint a tanács alelnöke, hamarosan elnöke, nyilván sokat tud a falu ügyes-bajos dolgairól.

– És maguknak ahhoz mi közük? Hisz nem idevalósiak.

– Nyilván ön is azt szeretné, ha fény derülne a gyilkosságokra.

– Hát persze, és a válasz majd kiveri a szemüket. A palackozó vállalat csinálta. Biztos vagyok benne, hogy Robina, szegény, meggondolta magát, azok meg végeztek vele.

– Szerintem csak a tévében van olyan, hogy egy vállalat embereket öldös – ellenkezett Agatha.

– *Maga* nem látja a fától az erdőt, mert az a Guy Freemont elcsavarta a fejét – mondta Andy.

– Annak ehhez semmi köze! – Agatha arca lángba borult.

– Szerintem van hozzá köze. Másképp mit akarna egy olyan fiatal srác egy maga korabeli nőtől?

– Ebből elég – szólt rá James hűvösen. – Maga legalább olyan gyanús. Mint hallom, Robert Struthers lecsapta a kezéről élete nagy szerelmét.

– Az sok-sok évvel ezelőtt volt.

– A gyűlölet olykor az idő múlásával együtt növekszik.

Andy felkapott egy kapát, és meglóbálta előttük.

– Takarodjanak innen. Takarodjanak, és ne jöjjenek ide még egyszer, mert különben…

– Mert különben mi lesz? – kérdezte James. – Végez velünk? Gyerünk innen, Agatha.

– Kezd fájni a fejem – szólalt meg Agatha, ahogy

visszamentek a kocsihoz. – Ha nem bánod, szeretnék hazamenni, és ledőlni egy picit.

– Mára úgyis elég volt már – helyeselt James.

FÉL ÓRÁVAL KÉSŐBB AGATHA bebújt a paplan alá, és felhúzta a térdét az állához. Úgy érezte, képtelen lesz folytatni a nyomozást. A tanácstagoktól kapott sértésektől végül is inába szállt a bátorsága.

Hiába volt meleg a paplan, és hiába volt meleg az idő is, Agatha didergett. Mintha erőszakkal elragadták volna tőle Carsely nyugalmát, biztonságát, és ő újból egyedül maradt az ellenséges világ közepén.

Hangosan és követelődzőn megszólalt a telefon. Agatha fél könyékre támaszkodott, és ránézett. Mi van, ha James az? De nem, biztos csak Roy hívja, hogy visszacsábítsa dolgozni, vagy valami ilyesmi. Hadd csörögjön, majd pár perc múlva felhívja a hangpostáját, és mindjárt kiderül, ki volt az.

Várt, aztán hívta a 1571-et.

– Önnek egy üzenete van – közölte a fontoskodó hang. – Meghallgatja?

– Igen – mormogta Agatha.

– Kérem, ismételje meg. Meghallgatja az üzenetet?

– Igen! – ordította Agatha magából kikelve.

Aztán várt. Majd egy kemény hangot hallott:

– Itt Mary Owen. Keressen fel minél hamarabb.

Jaj, nekem, gondolta Agatha lelombozódva. Tehát a fülébe jutott, hogy kérdezősködtünk a kisboltban. Jobb, ha szólok Jamesnek.

De az ezredes nem vette fel. Agatha felkelt, megmosakodott és felöltözött. Nem akart Jamesre várni. Túl akart lenni a dolgon egyszer s mindenkorra.

Eltökélten hajtott az Ancombe Kúria felé, s közben egyfolytában az járt a fejében, mi lesz, ha Mary fel akarja jelenteni őt zaklatásért.

Mary ajtót nyitott, és csak annyit mondott:

– Kövessen. – Egy sötét szalonba vezette Agathát: gerendás mennyezet, nehéz függönyök, preparált állatok vitrinekben, rézurnából pampafű mered ki, akár egy horrorfilm díszlete.

– Üljön le – vakkantotta Mary.

– Inkább állok. – Agatha számolt vele, hogy esetleg gyorsan kell majd távoznia.

– Úgy is jó. Maga mindenfélét terjesztett rólam a húgom falujában, a helyi boltosnál kérdezősködött felőlem. Ha még egyszer ilyesmire vetemedik, csúnyán meg fogja ütni a bokáját.

Miközben beszélt, Mary egészen közel ment Agathához. ő hátrált egy lépést.

– Mi csak az elvarratlan szálakat próbáltuk meg helyre rakni – mentegetődzött. – Ha ön ártatlan, akkor nem lehet félnivalója.

– Kinek képzeli magát? – Megragadta Agathát a vállánál fogva, és odarángatta a kandalló fölött lógó nagytükörhöz. – Nézzen magára! Egy középkorú nőt lát, aki cseppet sem úri hölgy. Olyan dolgokba üti bele az orrát, amikhez semmi köze. – Megtaszította Agathát. – Hordja el magát, és ne feledje: ha tovább szaglászik, velem gyűlik meg a baja!

Agatha megsemmisülten támolygott el az ajtóig. Amikor elhajtott, nem nézett a visszapillantó tükörbe, nem akarta látni, hogy Mary figyeli-e. Soha többé nem akarta őt látni.

Épp a kocsijából szállt ki a háza előtt, amikor Mrs. Darry érkezett futólépésben, előtte ügetett a kutyája, egy csaholó szőrcsomó.

– Mrs. Raisin! – kiáltotta a nő.

Darry vagy Darcy, perszóna mind, gondolta Agatha, ahogy előkapta a kulcsait, benyomult a házába, és bevágta az ajtót.

Nekivetette a hátát az ajtónak, és mélyeket lélegzett.

Csöngettek.

– Menjen innen! – visította Agatha.

– Jól vagy, drága? – érkezett Mrs. Bloxby halk hangja a túloldalról.

Agatha kinyitotta az ajtót, és azonmód sírva fakadt.

– Gyere szépen a konyhába – mondta Mrs. Bloxby, és átfogta Agatha reszkető vállát.

A ruhája ujjával szemét törölgető Agatha hagyta, hogy a lelkészné bevezesse a konyhába, és gyengéden lenyomja az egyik székre.

– Készítek egy jó erős, édes teát – mondta a lelkész neje, azzal bedugta az elektromos vízforralót, és odaadta Agathának azt a doboz papír zsebkendőt, ami a pulton hevert.

Agatha kifújta az orrát, és elesetten mondta:

– Ne haragudj. Ez már sok volt nekem.

– Azonnal kész a tea, és mindent elmesélsz.

Hamarosan, kezét a teásbögrére fonva, Agatha már

öntötte is ki a lelkét: hogy szégyelli magát, amiért viszonyt kezdett Guyjal; hogy nem tudja, hányadán áll Jamesszel; s hogy Mary Owen megfenyegette.

– Ez nagyon érdekes – mondta Mrs. Bloxby. – Amit Mary Owenről mondtál.

– Arra gondolsz, hogy ha képes volt engem megfenyegetni, akkor ölni is képes lehetett?

– Nem egészen. De ha Mary Owen és a húga tényleg olyan egyenes emberek, és ki vannak kelve magukból, akkor miért nem tettek panaszt a rendőrségen?

– Lehet, hogy panaszt tettek.

– Ki tudod deríteni?

– Várj csak, felhívom Billt.

Agatha szerencséjére Bill Wong ezúttal bent volt a rendőrkapitányságon.

– Mi az már megint, Agatha? – kérdezte élesen. – Most mit művelt?

Agatha beszámolt neki Mary fenyegetéséről, majd megkérdezte:

– Mary vagy a húga nem tett panaszt a rendőrségen ellenem és James ellen?

– Nem, hála az égnek.

– Maga szerint ez nem furcsa? Ha csakugyan olyan ártatlanok, mint mondják, világos, hogy elmentek volna a rendőrségre.

Hallgatás. Aztán Bill lassan így szólt:

– De ön most panaszt kíván tenni Mary Owen ellen, amiért megfenyegette.

– Nem tudom, Bill. Nincs rá tanúm. De Mary felhívott és

üzenetet hagyott nekem, hogy menjek át hozzá.

– Megvan még az üzenet?

– Igen.

– Ne törölje le. Szeretném hallani. De előbb még elbeszélgetek a nővel.

– Biztos, hogy Mary Owen nincs pénzszűkében, Bill?

– Biztos. Ellenőriztük a bankszámláját. Szép vagyona van.

– Akkor Fred Shaw miért állította az ellenkezőjét?

– Rákérdeztem. Fred azt mondta, onnét gondolta, hogy Mary le van égve, mert maga végzi a ház körüli munkákat, csak nagyritkán fogad fel segítséget. Kérem, hagyja ezt rám.

Azzal Bill letette. Agatha visszament a konyhába Mrs. Bloxbyhoz.

– Egyik testvér sem tett panaszt a rendőrségen.

– Roppant különös – mondta Mrs. Bloxby. – Nem jó látni, hogy így ki vagy borulva.

– Rengeteg inzultus ért a Guyjal való viszonyom miatt. Ócska riherongynak érzem magam.

– Nem lenne szabad ennyire a szívedre venned. Az igazság az, hogy mind meg vannak ijedve. Valamennyien gyanúsítottak, amivel tisztában is vannak, és rajtad vezetik le a frusztrációjukat, mert ellenséget látnak benned, aki felkavarja az állóvizet.

– Nekem ez eddig eszembe se jutott. Mielőtt jöttél, Mrs. Darry képébe kellett vágnom az ajtót. Egy istencsapása az a nő.

– Sajnos tényleg az. De ne csüggedj. Nyafog, hogy

csalódást okozott neki Carsely, s hogy egyáltalán nem olyan kellemes itt élni. Szerintem nemsokára elhagy bennünket.

– Remélem is. Annak a nőnek nem a lehelete büdös, hanem a lelke.

MRS. BLOXBY TÁVOZÁSA UTÁN Agatha felment az emeletre, hogy megmossa és kikészítse az arcát. Mindjárt átmegy Jameshez, és beszámol neki a Marynél történtekről. Bárcsak James a karjába szorítaná!

Megacélozta magát, átbaktatott a szomszédba, és becsengetett.

James ajtót nyitott, idegesnek tűnt.

– Agatha, mi van?

– Nem hívsz be?

– Dolgom van, éppen csomagolok.

– Elutazol?

– Csak Londonba megyek egypár napra.

– Miért?

– Az magánügy.

Agatha oly elutasítva és elhagyatva érezte magát, hogy nem is tett neki említést Maryről.

– Szervusz – mondta bágyadtan, és elballagott.

James türelmetlenül nézett a letörten kullogó Agatha után. Nyitotta a száját, hogy visszahívja, aztán inkább becsukta, és visszament a házba, hogy befejezze a csomagolást.

OTTHON AGATHA TÁRCSÁZTA Roy munkahelyi számát. Nem

akart egyedül lenni. Biztos, hogy Roy csapot-papot otthagy majd a kedvéért.

Roy azzal kezdte:

– Meggondolta magát a palackozó vállalattal kapcsolatban, Aggie?

– Micsoda?

– Hajlandó továbbra is nekik dolgozni?

– Nem.

– Akkor ez csak baráti csevej?

– Arra gondoltam, hogy nincs-e kedve leugrani hozzám a hétvégére.

Ám Roy szombaton grillpartira volt hivatalos a főnökéhez, és eszében se volt visszautasítani egy ilyen fontos meghívást, főképp, mert a főnöknek eladósorban lévő a lánya.

– Bocs, mucikám, de nem érek rá. Majd legközelebb.

– Persze. Viszlát.

Agatha csak ült és a telefont bámulta. Felmerült benne, hogy neki is össze kellene csomagolnia, kimenni a reptérre, és felszállni a legelső gépre.

Aztán megcsörrent a telefon. Agatha félve vette fel, hátha harap a kagyló.

– Agatha! – Guy hangja. – Hiányzol. Velem vacsorázol szombaton?

– Nem is tudom…

– Ne kéresd magad. Jó lenne újra látni téged. Mit szólnál a francia étteremhez Mircesterben? Nyolckor nálad?

– Hát jó – mondta Agatha, s miközben elbúcsúzott Guytól és letette a kagylót, arra gondolt, az ördögbe is, másnak

úgyse kellek.

Péntekre Agatha úgy-ahogy megvigasztalódott. Egy-két üdítő séta meg a carselyi nőegylet nyugodalmas ülése sokat segített abban, hogy visszaszerezze a higgadtságát, na meg az a hír is, hogy Mrs. Darry elutazott vakációzni.

Péntek estére érett meg benne az elhatározás, hogy lemondja a randevúját Guyjal. Épp a telefonért nyúlt, mikor az megcsörrent.

Óvakodva vette fel, ahogy újból megrohanták a levedlett félelmek.

– Itt Portia Salmond – mondta egy hűvös hang. – Beszélnünk kéne.

– Beszéljen.

– Ezt nem lehet telefonon. Ide tudna jönni?

– Hol az az ide?

– A Glebe Street 5.-ben lakom. A mircesteri apátság mellett van.

– Tudom. Miért pont most? Későre jár.

– Nem tartom fel sokáig.

Agathát furdalta a kíváncsiság.

– Fél óra múlva ott vagyok.

Csendes, éjszakai utakon vezetett, aztán az A 44-esen hajtott tovább a Fosse Street felé. Hűvös volt a levegő. Elmúlt már a nyár.

Azon tűnődött, hogy vajon James végül is elvitte-e Portiát vacsorázni. Igazából csak ezt akarta kideríteni.

A Glebe Street szűk, macskaköves, sötét kis utca volt. A végében holdsarló függött az égen, és az apátság komoran tornyosult a bal oldali házak felett.

A nagy angol apátságok és székesegyházak Agathában sokkal inkább az állam, a korona és a hadsereg hatalmát idézték fel, mintsem a jóistenét.

Leparkolta a kocsit. Az 5-ös szám takaros, bár egyszerű kis háznak bizonyult.

Ablakai mögött világosság volt.

Agatha bezörgetett a vicsorgó démont formázó, hivalkodó sárgaréz kopogtatóval.

Magas sarkúk tipegése hallatszott a túloldalról, aztán Portia ajtót nyitott, szőke haja csak úgy csillogott az előszobai lámpa fényében.

– Jöjjön be, Mrs. Raisin.

Kicsiny nappaliba vezette Agathát, amelyet a zöld különböző árnyalatai uraltak: zöld szőnyeg, zöld és arany függönyök, zöld vászonkárpittal bevont kanapé meg két ugyanilyen kárpitozású karosszék. A falakon Portiáról készült fotók voltak láthatók.

– Üljön le – mondta váratlanul Portia. – Szeretnék végre túl lenni rajta.

– Ne kíméljen.

– Viszonyom van Guy Freemonttal – mondta Portia.

– Igazán? – Agatha azon tűnődött, hogy miért nem lepődött meg jobban.

– Igazán. Ő csak szórakozik magával. Szerintem anyakomplexusa van. Azt akarom, hogy szálljon le róla.

– Guy eljegyezte magát, vagy már össze is házasodtak?

– Nem.

– Akkor meg mit avatkozik bele, édesem?

– Lejáratja magát. Mindenki magán röhög. A minap is azt

mondta valaki az irodában: „Ki az az idős nő, akit a múlt este együtt láttam Guyjal? Csak nem az anyja?”

Agatha felállt. A lába mintha ólomból lett volna. Kimondhatatlanul fáradtnak érezte magát. Lenézett Portiára.

– Fordulj fel, te kis liba – mondta. – És te még azt hiszed, hogy képes lennél a helyembe lépni. A PR világában nem jutsz feljebb attól, hogy szétteszed a lábad. Nem te vagy az első kis kurva, aki hiába próbálkozik. Ne merj még egyszer felhívni, vagy akár csak hozzám szólni.

Harcos léptekkel az ajtóhoz masírozott. Portia utánatipegett és elkapta a karját. – Guy holnap este magával vacsorázik. Ne menjen el!

– Kopj le! – Agatha Portia bordái közé könyökölt, feltépte az ajtót, és nyitotta a kocsiját.

– Én figyelmeztettem! – visította Portia.

– Húzzál sorszámot, aranyom. – Agatha beült a kocsiba, és elhajtott, keze nyirkosan tapadt a volánra. Torkig volt már ezzel az üggyel. Most már csak azért is elmegy a randevúra Guyjal. Nem egy ilyen szőke lotyó fogja megmondani Agatha Raisinnek, hogy mit csináljon!

KILENC

MÁSNAP REGGEL BILL WONG kereste fel Agathát. A nyomozó lehangoltnak és fáradtnak tűnt.

– Mire jutott Mary Owennel? – kérdezte Agatha.

– Mindent letagadott. Azt mondta, hogy a maga vádja légbőlkapott, s hogy szerinte megháborodott. A többi sértést inkább nem ismétlem el.

– Ez az ügy nyomasztja magát.

– Nem is az ügy, Agatha. Sharon.

– Ó.

– Először arra hivatkozott, hogy azért nem ér rá találkozni velem, mert az anyja jön látogatóba, vagy hajat kell mosnia, meg ilyenek, úgyhogy nyíltan rákérdeztem, hogy szakítani akar-e, és igent mondott. Nem értem. Hisz olyan jól megvoltunk.

Agatha vett egy mély lélegzetet.

– Bill, nem gondolja, hogy a kedves mamája ijesztette el őt?

– A mama?

– Azzal, hogy a házasságot emlegette, meg hogy maga és Sharon ott fognak élni velük.

– Mi ezen olyan ijesztő?

– Bill, egy nő se akar az anyósával élni, ha mégoly kedvesek, akkor sem.

– De Sharon csak mondott volna valamit.

– Nem feltétlenül. Hisz még a kezét se kérte meg. Sharon

úgy érezhette, hogy bele akarják kényszeríteni a házasságba.

Bill dús, fekete hajába túrt.

– Erre nem is gondoltam.

Agatha megrázta a fejét. Bill roppant eszes volt rendőrnek, ám a nők tekintetében olyan buta, mint a sötét éjszaka.

– Mindegy, elég a szerelmi életemből. Mi van a magáéval?

– Az elég zűrös. James megint lelépett, szerintem azért, mert tartott tőle, hogy Mary Owen és a húga kiveri a balhét, úgyhogy elszelelt, magamra hagyott a bajban.

– Ez nem vall Jamesre.

– Nagyon is rá vall. Cipruson ugyanezt csinálta velem. Ma este meg Guy Freemonttal randevúzom, pedig nincs is hozzá kedvem. Csak közben Portia megpróbált eltántorítani…

– Portia? Portia Salmond, az a titkárnő?

– Igen, ő. Azt mondja, viszonya van Guyjal.

– Ez tényleg zűrös. Egyáltalán tetszik magának Guy?

Agatha felsóhajtott.

– Csak ha a lelkembe gázolnak, mint most is. Hízelgőnek találom, hogy egy fiatalabb férfi, aki még jóképű is, az én társaságomra vágyik. De ilyen megviselt lelkiállapotban nem akarom, hogy együtt lássanak Guyjal. Azt hiszem, átugrom Cheltenhambe, veszek valamit a Marks & Spencerben, és majd itt eszünk.

– Lehet, hogy ő már foglalt asztalt.

– Akkor majd lemondja. Nyugodt körülmények között,

négyszemközt szeretném elmondani neki, hogy köztünk mindennek vége.

– Szóval *mégiscsak* viszonya volt vele!

– Most megdöbbentettem?

– Nem. Nem igazán. Csak éppen, mivel mi barátok vagyunk, soha nem gondolok magára *úgy*. – Bill nevetett. – Ez olyan, mintha az anyámról derülne ki, hogy szeretője van.

Agatha előtt felködlött Bill besavanyodott anyjának képe. Nem lenne jobb elfelejteni a szerelmet és a romantikát, a diétázást és a kozmetikust, s helyette elhízni és megcsúnyulni, zsákruhában járni, és két pofára habzsolni?

Hirtelen arra vágyott, hogy Roy gondolja meg magát és utazzon le hozzá. Akkor lemondaná a randiját, és csapnának egy jó kis evészetet.

– Végül meglett az a macska?

– Nem, nyoma sincs fehér perzsamacskának.

Agatha a kezére támasztotta az állát.

– Gondolkodtam a községtanács tagjain. Először hihetetlennek tűnt, hogy efféle tiszteletre méltó állampolgárok gyilkosságot kövessenek el, de amint az ember megkapargatja a felszínt, haragra, irigységre, egy sor heves érzelemre bukkan. Kiderült már, hogy hol gépeltette le Robina a jegyzeteit?

– Nem, ott is zsákutcába futottunk.

– Kezdem komolyan azt hinni, hogy Andy Stiggs a tettes.

– Az alelnök? Miért éppen ő?

– Erőszakos ember benyomását kelti. Életre szólóan gyűlölte Robert Strutherst, mert az elvette tőle a nagy

szerelmét, Andy meg bánatában egy hárpiát vett feleségül, és Robertet okolta érte. Továbbá vadul ellenezte a palackozó vállalat tervét, azonkívül úgy vélte, hogy őt illetné az elnökség.

– Nincs ellene bizonyítékunk. Pont ez a bökkenő. Egyiküknek sincs olyasmi a múltjában, ami gyilkos személyiségre mutatna.

– Ugyanakkor ott van Mary Owen, aki fizetett a környezetvédőknek, hogy bajt keverjenek.

– Ő tényleg megéri a pénzét.

– Mind megérik a pénzüket – mondta Agatha. – Ami azt illeti, olyan sok fenyegetés és támadás ért az utóbbi időben, hogy van szerencsém bejelenteni: kiszállok a nyomozásból.

– Azt nagyon bölcsen teszi, Agatha. Lehet, hogy a rendőrség lassúnak tűnik, de mi csak alaposak vagyunk. Bár be kell vallanom, hogy kimerültem, és ma már nem is fogok csinálni semmit.

AGATHA ÁTUGROTT CHELTENHAMBE, és megvette a vacsoránakvalót: előételnek lazacpástétomot, utána narancsos kacsasültet – ellenőrizni a csomagolást, hogy beteheti-e a mikróba! – és karamellás pudingot. Ezenfelül vásárolt még gyorsfagyasztott zöldséget, meg egy csomag krumplit is sajtszószban. Nem volt egészen biztos benne, hogy a csőben sült burgonya megy-e a narancsos kacsához, de főzni amúgy se lett volna kedve.

Aztán berámolt mindent a kocsijába, és sétált egyet a korzón, benézett a drága butikokba, hátha meglát egy

ruhát, amely csodálatos módon évekkel megfiatalítja, de nem járt sikerrel.

Hazaérve berakta az ételeket a hűtőbe, aztán felment, hogy ledőljön egy órácskára olvasni. De menten elnyomta a buzgóság, és nem is ébredt fel este hatig.

Riadtan ébredt, és az éjjeliszekrényen álló órára pillantva halk sikkantással konstatálta, mennyi az idő. Leszaladt, hogy megterítse az ebédlőasztalt és kiporszívózzon a nappaliban, aztán bekészítette a tűzifát a kandallóba.

Majd újból felment, megfürdött, és átfésülte a ruhatárát valami elegáns, ámde kényelmes viseletet keresve. Végül rálelt egy arannyal hímzett hosszú, lila kaftánra, amit már évek óta nem hordott. Ez megteszi. Lezser és kényelmes darab, mégis estélyi jellegű.

Azután gondosan kikészítette az arcát, és kifésülte a haját.

Ahogy Agatha fel akart kelni a fésülködőasztaltól, ingerült sóhaj szakadt fel belőle. Az előző napi ruhája halomba hányva hevert a sarokban. Nem mintha megeshetne, hogy Guy újra belép a hálószobájába, de a ruháknak attól még a szennyestartóban van a helyük.

Felszedte hát a földről az alsóneműjét meg a tengerészkék blúzát, és bedobta a szennyestartóba. Aztán az erős fürdőszobai világításban – százwattos égő volt odabent, hogy semmi se maradjon rejtve a szem elől – lenézett a mosnivalóra.

Lassan kézbe vette a tengerészkék blúzt. Fehér szőrszálak voltak a hátuljára tapadva. Ez macskaszőr lesz!

Beszaladt a hálószobába, és előkereste azt a szoknyát,

amelyet előzőleg viselt. Két szőrszálat fedezett fel rajta.

Az ágyra rogyott. Mary Owen. Csak ő lehet.

De hirtelen felvillant előtte a kép, ahogy Mary Owen ráförmed, hogy üljön le, ő pedig nemet int. Na persze Mary jó közel jött hozzá, mikor odalökte őt a tükör elé.

Aztán egy másik kép ugrott be. Portia. Agatha Portia kanapéján ült, amikor a nő nekitámadt.

Fel kell hívni Billt. A nyomozó korábban azt mondta, hogy ma már nem dolgozik. Agatha fogta a telefonos regiszterét, és tárcsázta Bill számát.

– Tessék! – jelentkezett egy mogorva hang a vonal másik végén. Mrs. Wong.

– Itt Agatha Raisin, haladéktalanul beszélnem kell Bill-lel.

– A fürdőben van, és nem fogom kihívni.

Agatha mély levegőt vett.

– Azért keresem, mert Sharon terhes.

Elakadó lélegzet, majd eligyekvő léptek zaja hallatszott. Agatha tartotta a vonalat.

– Egy túrót! – hallotta Billt. – Csak viccel. – Aztán már a telefonból jött a hangja.

– Mi a fészkes fene ütött magába, Agatha? A mama kis híján szívrohamot kapott.

– Bill, figyeljen! Valahogy el kellett érnem, hogy a telefonhoz jöjjön. Fehér macskaszőrt találtam a ruháimon, amelyeket tegnap Portiánál viseltem!

– Őrá nem is gondoltunk – mondta Bill. – Azonnal intézkedem. Szép munka!

Bill ez egyszer fittyet hányt az anyja faggatózására, és elszántan öltözködött. Már épp indulóban volt, mikor újból

megszólalt a telefon. Fürgébb volt az anyjánál, és felkapta előle a kagylót.

– James Lacey – mondta egy sietős hang a vonal másik végén. – Figyeljen!

Bill figyelt. Majd így szólt:

– Krisztusom! És ma este Agathához hivatalos!

KORÁBBAN, A NAP FOLYAMÁN James egy régi barátjával ebédelt a belvárosban. A hajdanvolt időkről beszélgettek, míg végül James megelégelte az udvariaskodást, és nyíltan rákérdezett:

– Megtudtál valamit a Freemont fivérekről?

A barátja, Johnny Birrell azt felelte:

– Kérdezősködtem és kutakodtam. Óriási banki kölcsönöket vettek fel, hogy megalapíthassák a palackozó vállalatot.

– Ezek szerint nem gazdagodtak meg Hongkongban? Nyilván én vagyok a naiv, azt hittem, Hongkongból minden üzletember gazdagon tér vissza.

– Nem mind – mondta Johnny. – Magam is kint töltöttem pár évet. Volt akkoriban egy mendemonda Guy Freemontról, ami talán érdekelni fog.

– Érdekel hát.

– Szóval, a ruhaiparban tevékenykedtek, gátlástalanul kihasználták a munkásaikat, de Hongkongban ezt elnézték nekik. Ment is az üzlet. Aztán beütött a krach. Persze ez mind csak szóbeszéd.

– Mondd már! Mi történt?

– A pletyka szerint Guy belezúgott egy kínai lányba, az

meg előbb elhúzta előtte a mézesmadzagot, aztán kikosarazta. Rossz nyelvek szerint Guy Freemont megerőszakolta. Aztán egyszerűen továbbállt, mit neki egy kínai fruska! Az ilyen Guy Freemont-féle alakoknál a szerelem nem feltétlenül jelenti azt, hogy egy kicsit is tisztelik a nőt. Csakhogy a lány apja egy dúsgazdag és igen befolyásos kínai üzletember volt. A lány szaván kívül nem volt egyéb bizonyíték a nemi erőszakra, és ő több más férfit is bolondított. De akármi történt is, Guyt nyilván megfenyegették, nem tudom pontosan, mindenesetre az a pletyka járta, hogy a fivéreknek gyakorlatilag le kellett nullázniuk a céget, hogy kihúzzák Guyt a slamasztikából. Ez közvetlenül a kínai hatalomátvétel előtt történt. Mondom, lehet, hogy mindennek a fele se igaz. Te is tudod, milyenek ezek az expatrióta közösségek. Az ember hall egy sztorit és kiszínezi, aztán a másik is hozzátold valamit, és úgy adja tovább.

James az órájára nézve felállt.

– Kifizetem a számlát, és már itt se vagyok, Johnny. A lehető leggyorsabban vissza kell utaznom vidékre.

ÁMA VISSZAÚTON TÖRTÉNT VALAMI, ami miatt James kezdte azt kívánni, hogy ő is egy legyen a mobiltelefon-használók közül, akiket olyannyira megvet. A kocsija, amely eddig még sosem hagyta cserben, most leállt, és nem volt hajlandó moccanni. Egy autós megállt neki, és megengedte, hogy James használja a mobilját. Aztán Jamesnek meg kellett várnia az autómentőt. Mivel a kocsi forgalmi torlódást okozott, az autómentős ember azt

javasolta, hogy bevontatja a járművet a szervizbe, és ott majd átnézik neki.

A szervizben James fülig vörösödött, mikor a szerelő nevetve közölte vele, a kocsinak mindössze annyi baja van, hogy kifogyott belőle a benzin.

Már lemenőben volt a nap, mire James végre fel tudta hívni Billt, és időközben arra jutott, hogy feleslegesen esett pánikba. Igaz, kiderítette, hogy Guy Freemont becstelen üzletember és alighanem erőszaktevő, ám ez még nem teszi a fickót gyilkossá. Egyébként meg, gondolta James keserűen, Agathával nem kellett erőszakoskodnia, hogy megkapja, amit akar.

De mikor meghallotta Bill hangjában az idegességet, és megtudta, hogy Guy Freemont Agathához hivatalos, újból szétáradt benne a nyugtalanság.

– Nehogy felhívja Agathát – intette Bill. – Ha a fickó bűnös, ne keltsük fel az éberségét. A többit most nincs idő elmondani; már úton vagyok oda.

AGATHA AJTÓT NYITOTT és beengedte Guyt.

– Esik az eső? – kérdezte a férfi kabátján gyöngyöző vízcseppek láttán.

– Most kezdett rá. Kész vagy?

– Azt találtam ki, hogy együnk itt nálam – mondta Agatha. – Hadd vegyem el a kabátod.

Lesegítette róla a kabátot, és beakasztotta az előszobaszekrénybe. Mióta felhívta Billt, valamiféle dermedtség szállta meg. Egyfolytában azon tűnődött, hogy ha csakugyan Portia volt, vajon miért tette. Biztosan őrült.

Szóljon róla Guynak?

Hanem ahogy Agatha lassan eltette a kabátot, végre megvilágosodott előtte a dolog. Guy viszonyt folytat Portiával. Guy nyilvánvalóan járt már Portiánál. Guy felszedhetett némi macskaszőrt a ruhájára, és onnét került át egy szál a Robert Struthersére. Hányan is üvöltötték a képébe, hogy Freemonték bűnösök? De ő, a nagy píáros nem hitt nekik! Senki sem öl a hírverés kedvéért, vagy mégis?

Jobb, ha felhívja Billt. De ő most alighanem Portiánál van, s ha kiderül, hogy a nőnek van perzsamacskája, viszont ártatlan, akkor a rendőrök Guyra fognak koncentrálni, és hál' istennek Agatha elmondta Billnek, hogy Guy Freemontot várja a házába.

Komótos léptekkel bement a nappaliba, meggyújtotta a tüzet, aztán csak állt ott, és a lángokat bámulta.

– Nem adsz valamit inni? – érkezett Guy hangja a háta mögül.

Agatha összerezzent tőle.

– Ne haragudj, kicsit elábrándoztam. Whisky jó lesz?

– Jöhet. Egy kevéske szódával.

Agatha emberes adagot töltött neki, magának meg kevert egy gin-tonikot.

– Örülök, hogy még szóba állsz velem, Agatha – kezdte Guy. – Azt hittem, ejtettél.

– Ó, mi soha nem voltunk egy pár – mondta Agatha. Húznia kell az időt. Ha Bill megtalálja a macskát, és a nyomok elvezetik őt Guyhoz, nemsokára egy csomó rendőr lesz itt.

– Én ezt másképp látom.

– Érdekes. Portia Salmond magához rendelt engem tegnap este, és elmondta, hogy viszonyt folytattok.

– Agatha, Agatha. Az már nagyon rég volt.

– Nem lehetett olyan rég. A szemrevaló titkárnőcske új szerzemény a cégeteknél. Csak az idén vettétek fel Portiát.

– Ismertem őt már korábbról.

– Csak nem Hongkongból?

Guy szeme összeszűkült.

– Te nyomoztál utánam, Agatha?

– Természetesen. Amikor megkerestek engem azzal, hogy képviseljem a cégeteket, feltettem néhány kérdést a múltatokról.

– És mit derített ki az én szorgos kis angyalkám?

– Megtudtam, hogy azelőtt a ruhaiparban voltatok, és akkor jöttetek át ide, amikor a kínaiak átvették az uralmat Hongkong fölött. Szerencsétlen hongkongiak. És még brit útlevelet se kaphattak.

– Ugyan már, Agatha. Hiszen csak kínaiak.

– És? Azok is emberek, és valamikor brit alattvalók voltak.

Guy megrázta azt a szép fejét.

– Nem hittem volna, hogy liberális vagy.

– Én meg nem hittem volna, hogy rasszista vagy.

– Hagyjuk ezt. Unom a témát. Szóval, mostantól a nyugdíjas hölgyek zavartalan életét éled?

– Igen, és nagyon fogom élvezni. Hogy megy az ásványvízüzlet?

– Remekül. Az európai export mellett hamarosan már

Amerikába is fogunk szállítani. És mindezt a hírverésnek köszönhetjük.

– Ezt sose fogom megérteni. Nekem, ha meglátok egy üveg Ancombe-i Vizet címkéjén a vicsorgó koponyával, rögtön szegény szerencsétlen Mr. Struthers jut eszembe, ahogy a kútban hever, és a vére ott örvénylik körülötte a vízben.

– Hát nem érted, Agatha? Ez a titka.

– Minek a titka?

– A reklámnak. Van egy új energiaital, aminek kenderlevél díszeleg a címkéjén. Nincs drogtartalma, mert csak a termős virágzatnak van bódító hatása, és ebbe nem az kerül. Azt hiszed, azért veszik az emberek, hogy feltöltődjenek energiával? Nem, hanem mert azt remélik, hogy majd beállnak tőle.

– Továbbra sem értelek. Az Ancombe-i Vízben semmi más nincs, csak víz.

– Ezt már megbeszéltük. Minden ember önpusztító. Sokan járnak bioboltba, hogy vegyenek valamit, ami felélénkíti vagy épp ellenkezőleg, lenyugtatja őket, miközben azzal győzködik magukat, hogy amit *bio*boltban vásárolnak, az jót tesz nekik. Elisszák az eszüket a kocsmában, de lenézik a narkósokat. A vegetáriánusok tömik magukba a cukrot. És véleményem szerint a cigarettásdobozokon olvasható figyelmeztetés a létező legjobb reklámok egyike. Az embereket csábítja a halál, Agatha, éppen azért, mert félnek tőle, ahogy a szakadék széle is csábítja őket. És még soha nem féltek úgy a haláltól, mint korunkban.

– Ezzel nem tudok egyetérteni – mondta Agatha. – Az embereknek rövid az emlékezetük. Az Ancombe-i Vizet a gyilkosságok tették világhíressé, igen. De ez elfelejtődik, és csak a név marad meg. Nem hiszem, hogy az ember szívesen kockázna a halállal. – Agatha rágyújtott.

Guy újságkivágást húzott elő a zsebéből.

– Azt mondod? Hoztam neked egy cikket egy mircesteri hipnotizőrről. Le akarsz szokni a dohányzásról, így van?

– Így – hazudta Agatha, akinek valójában esze ágában sem volt leszokni. – Kapsz még egy italt, aztán előkészítem a vacsorát.

– Rendben. Majd kimegyek hozzád a konyhába.

– Inkább ne. Nem szeretem, ha néznek, amikor főzök.

Agatha adott még egy italt Guynak, aztán kiment a konyhába, és magára csukta az ajtót. Még hogy a halál a legjobb reklám! Akkor hát Guy a gyilkos?

A lazacpástétomot már korábban tányérokra rendezte. A kacsát csak fel kell majd melegíteni a mikróban, aztán mindkét adagot a már megmikrózott krumplival és zöldségkörettel együtt melegen tartani a sütőben.

Hogy lehetett ilyen ostoba! James egyfolytában azt hajtogatta, hogy Freemonték voltak. Most majd örülhet James, hogy neki lett igaza.

Hátranézett a csukott konyhaajtóra. Esetleg meg lehetne kockáztatni egy telefont a kapitányságra…

Óvatosan felemelte a kagylót, és tárcsázott. Billt kérte, de közölték vele, hogy házon kívül van.

– Mondják meg neki – mondta sürgetőn –, hogy itt van nálam Guy Freemont, és meg vagyok győződve róla, hogy

ő követte el a gyilkosságokat. Mrs. Agatha Raisin beszél. Nem, nincs időm megvárni, míg bekapcsolnak valakihez… – Neszt hallott a konyhaajtó előtt, és hamar helyére tette a kagylót.

A macskái odadörgölődztek a lábához. Agatha kinyitotta a konyhaajtót, és kizavarta őket a kertbe.

– Odakint biztonságban lesztek – suttogta, s csak később töprengett el azon, hogy vajon miért nem szaladt ki ő is a hátsó ajtón és keresett fedezéket.

Berakta a kacsát a mikrohullámú sütőbe, és a két tányér lazacpástétommal az étkezőbe indult.

Letette a tányérokat, és meggyújtotta a gyertyákat. Aztán átvonult a nappaliba.

– Telefonáltál? – kérdezte Guy. A kandallónál állt.

– Hallgatóztál? – kérdezte Agatha oldottan.

– Nem, csak amikor felveszed a telefont a konyhában, ez a készülék is kattan egyet.

– Igen, telefonáltam. A lelkész nejét, Mrs. Bloxbyt hívtam.

Guy arca megkeményedett, szeme furcsán csillogott a tűz fényében. Tett egy lépést Agatha felé.

Ekkor csöngettek.

A rendőrség, gondolta Agatha.

– Megnézem, ki az.

Guy elkapta a karját.

– Nem akarsz inkább kettesben lenni velem?

Közben Agatha arcát vizslatta, aki próbált olyan értetlen és sértett képet vágni, amilyet normális körülmények között vágott volna.

– Hát jó – mondta Guy, és eleresztette.

Agatha ajtót nyitott, és Mrs. Bloxbyt találta a küszöbön.

Agatha a szeme meresztgetésével jelzett neki, aztán megemelte a hangját. – Most mondtam Guynak, hogy biztos te vagy az, mert egy perccel ezelőtt felhívtalak. – Közben veszettül kacsingatott.

– Hoztam neked egy kis nyalánkságot. – Mrs. Bloxby öblös tálat nyújtott felé.

– Gyere, bemutatlak Guynak – mondta Agatha.

– Nem szeretnék alkalmatlankodni.

– Csak megiszol valamit – kérlelte Agatha.

– Pompás gondolat – bukkant fel Guy Agatha háta mögött.

– Örülök, hogy megismerhetem, Mr. Freemont – mondta Mrs. Bloxby. – Nem maradok sokáig. Mint azt egy perccel ezelőtt a telefonban mondtam Agathának, talán ízleni fog neki ez a kis nyalánkság, amit hoztam.

Guyon most semmi sem látszott a néhány pillanattal korábbi feszültségből.

– Te foglalkozz csak a nyalánksággal, Agatha, én addig töltök Mrs. Bloxbynak egy italt. – Mrs. Bloxby átadta a tálat, és az előszobai tartóban hagyta az esernyőjét.

– Csúnya egy idő lett, Mr. Freemont – mondta. – De itt nagyon kellemes. Szeretem a kandallótüzet. Csak egy sherryt kérnék.

Agatha jött be és leült. A tény, hogy Guy nagy valószínűséggel hidegvérű gyilkos, hányingert és félelmet keltett benne, ahogy lassanként felfogta az igazságot.

Mrs. Bloxby Agatháról Guyra emelte derűs tekintetét.

– Ön templomba járó ember, Mr. Freemont?

– Hogy mondja?

– Azt kérdeztem, szokott-e templomba járni.

– Miért?

– Mert én vagyok a lelkész neje, és igyekszem a templomunknak minél több hívet toborozni.

Mrs. Bloxby tudja, gondolta Agatha. Valahogy rájött. Nem vallott a lelkész nejére, hogy arról faggassa az embereket, járnak-e templomba.

Guy kínosan nevetgélt.

– Hát, karácsonykor meg húsvétkor; sajnos nem vagyok valami buzgó anglikán.

– És nem aggódik a halhatatlan lelkéért?

– Ez még nem jutott eszembe.

– Pedig a végítélet napján mindnyájan megítéltetünk.

– Nem akarom megbántani, Mrs. Bloxby, de ez egy nagy marhaság. Amikor meghal valaki, akkor csak meghal és kész, vége.

– Ebben téved.

– Honnét tudja? Csak nem Istentől?

Mrs. Bloxby kortyintott a sherryből, és elmélkedve bámulta a lángok lobogását.

– Nem, de volt rá alkalmam, hogy megfigyeljem az emberekben a jót és a gonoszat. Valamennyiünkben létezik egy darabka az isteni lélekből. És isteni igazságszolgáltatás is van a világon.

– Isteni igazságszolgáltatás? – így Guy, éllel a hangjában, és Agatha gondolatban felnyögött.

– Ó, igen. Láttam bűnös embereket, akik azt hitték, hogy megúszhatják, de a végén mindig szenvedniük kell.

– A pokol tüzében?

– Ott bizony, de még az életükben is. Szerintem az, aki megölte a szerencsétlen Mr. Strutherst és Robina Toynbeet, végül borzasztóan fog szenvedni.

– Kivéve, ha soha nem kapják el a rendőrök. – Guy felállt. – Bocsássanak meg, a kabátzsebemben felejtettem a cigarettámat.

– Szívd az enyémet – mondta Agatha. – Nem is tudtam, hogy dohányzol.

– Sok mindent nem tudsz rólam.

Azzal kiment. Agatha kétségbeesve pillogott a lelkész nejére, és hangtalanul tátogta:

– Ne vesd el a sulykot.

Guy visszajött és az ajtóban megállt. Kabátban volt, s egy kisebbfajta revolvert szegezett rájuk.

– Vége a mókának – mondta hidegen. – Most elmegyünk autókázni. Befelé, a kocsiba, és ha csak megnyikkannak, mindkettőjüket lelövöm.

– Miért csinálod ezt? – vonta kérdőre Agatha.

– Pofa be és indulás! Rajta!

Guy odakint ráreccsent Agathára.

– Te vezetsz, és a szentfazék ül előre. Egyetlen gyanús mozdulat, és mindkettőtöket kinyírlak.

– Ancombe felé menj – rendelkezett, ahogy Agatha elindult a kocsival.

Agatha érezte, amint meghal benne a remény. A rendőrség a másik irányból fog behatolni a faluba, vagyis pont elkerülik egymást. A revolver hideg csöve a nyakának nyomódott.

Mrs. Bloxby némán ült mellette, keze imára kulcsolva. Agatha legszívesebben ráordított volna: mire mész most ezzel?!

– Moreton irányába, aztán tovább a Fosse Streeten Stratford felé – utasította Guy.

Agatha engedelmeskedett. Nem tehetett mást. Mellette az ülésen ott volt a táskája, amit puszta megszokásból kapott fel. Akad benne bármi, amit fegyverként használhatna? Körömolló? Á, az nem jó! Viszont volt a táskájában egy kis flakon hajlakk. Ha valahogy meg tudná kaparintani, akkor lefújhatná vele Guyt. De hogyan?

Beszéltesd, gondolta.

– Szóval, te ölted meg őket – mondta.

– Vezess, és tartsd a szád.

A könyvekben, kattogtak Agatha agyában a fogaskerekek, a bűnözők hencegni szoktak a tettükkel, így teremtve lehetőséget a hősnek a menekülésre. Az ablaktörlők ritmikusan mozogtak, mint két metronóm.

Elmaradt mögöttük Moreton-in-Marsh, és a Fosse Streeten haladtak tovább, a római úton, amely, mint minden római út, felívelt a hegyekbe, és túloldalt alázuhant. A rómaiak nem vesződtek holmi elkerülő utak építésével.

– Itt fordulj le! – vakkantotta Guy.

– Ez az út Toddenhambe megy – mondta Agatha. – Budgens felől is megközelíthettük volna.

– Indíts!

Doris Simpson gondoskodik-e majd a cicáiról? Guy nyilván végezni akart volna velük.

– Állj meg! – vezényelt a férfi.

Agatha nagy fékcsikorgás közepette megállt.

– Előbb te – mondta Guy Mrs. Bloxbynak. – Ha meglépsz, őt kinyírom.

– Rohanj – nógatta Agatha a lelkész nejét. – Ez így is, úgy is végezni fog velünk.

Mrs. Bloxby azonban kiszállt, és alázatosan megállt a kocsi mellett.

– A mezőre – mondta Guy.

Agatha azon kapta magát, hogy még mindig a táskáját szorongatja.

Ahogy átbújt a kerítés alatt, kipattintotta a táska csatját, és kitapogatta a hajlakkos flakont.

– Most pedig álljatok oda egymás mellé. – Az eső már abbamaradt, és halovány csillagfény vetült a fekete revolverre Guy kezében.

Ő rájuk szegezte a pisztolyt.

Mrs. Bloxby ott hagyta Agathát, előrelépdelt, és Guy karjára tette a kezét.

– Ne tegye ezt – mondta szelíden. – Úgysem fogja megúszni.

Guy elrántotta a karját.

Ekkor Agatha előretört, és a férfi képébe fújta a lakkot. Az felüvöltött, a szeméhez kapott, és elejtette a revolvert.

A lelkész neje felkapta a fegyvert, és elkiáltotta magát:

– Hátrább, Agatha!

Guy a könnyeitől alig látva feltekintett.

– Rajta, lőjön le. – És megindult Mrs. Bloxby felé. – Úgyse teszi meg, nem igaz? Maga istenfélő asszony, maga nem tehet ilyet!

Kinyújtotta a kezét.

Mrs. Bloxby gondolkodás nélkül mellbe lőtte.

Guy szeme kimeredt a meglepődéstől, aztán lenézett a fehér ingén növekvő foltra.

– A pokolba – mondta Guy Freemont.

Mrs. Bloxby lerogyott a nedves fűbe.

– Minden bizonnyal – mondta bágyadtan, és a kezébe temette az arcát.

Guy arcra bukott, és nem mozdult többet. A hold kiúszott a tépett, fekete felhők mögül. A távolban megdördült az ég.

Agatha remegő lábbal odabotladozott Mrs. Bloxbyhoz, és felhúzta a földről.

– Segítséget kell hívnunk, és nem maradhatsz itt egyedül.

– Isten bocsássa meg – suttogta Mrs. Bloxby. – Megöltem egy embert.

– Nem olyan biztos – mondta Agatha. – De nem várjuk meg, míg kiderül.

Besegítette a lelkész nejét a kocsiba. A slusszkulcs még benne volt az autóban. Agathának úgy reszketett a lába, hogy alig bírta lenyomni a gázpedált.

Mégis sikerült elindítania a kocsit, és elhajtott Toddenhamig, ott is az első házig.

Amikor az ott lakó ajtót nyitott nekik, és megpillantotta a két nőt, majd a revolvert, amit Mrs. Bloxby még mindig a kezében tartott, visítva bevágta előttük az ajtót.

– Add ide a pisztolyt. – Agatha eltette a fegyvert a táskájába.

Átmentek a következő házhoz, ahol egy vézna fiatalember nyitott ajtót, aki miután meghallgatta a

kérésüket, hogy hadd hívják fel a rendőrséget a telefonjáról, beengedte őket. Agatha telefonált a rendőrségre és a mentőknek, egy pillanatig szünetet tartva, amíg megérdeklődte a fiatalember címét.

– Vissza kéne menni – mondta Agatha. – Te maradj itt, én kimegyek eléjük.

– Nem, én is veled tartok – felelte Mrs. Bloxby. – Én öltem meg.

A fiatalember, aki Gabriel Law-ként mutatkozott be nekik, már épp azon volt, hogy elkíséri őket, aztán meggondolta magát. Ha e két nő közül az egyik megölt valakit, akkor jobb lesz, ha ő itthon marad.

Csak egy rövid utat kellett megtenniük a mezőig.

Mindkét nő szótlanul ült a kocsiban.

– Meg kellett tennem – szólalt meg végül Mrs. Bloxby.

– Így van, különben már halottak lennénk. Hogy lehettem ilyen vak! Tudod, miből jöttem rá, hogy Guy tette?

– Nem.

– Bill Wong mondta, hogy megtalálták egy fehér perzsamacska szőrszálát az öreg Mr. Struthers nadrágjának hajtókája mögött. Fehér macskának azonban híre-hamva se volt. Egészen addig, amíg Guy az este meg nem érkezett hozzám. Előzőleg a titkárnőjénél, Portia Salmondnál jártam, aki közölte velem, hogy viszonya van Guyjal. Aztán észrevettem a blúzomon pár szál fehér macskaszőrt, azon, amelyikben elmentem Portiához. Bolond fejjel először azt hittem, hogy ő a gyilkos.

– Azóta Portia meg is szabadulhatott volna a macskától.

– De rá senki sem gyanakodott. A rendőrség egész

Ancombe-ban kereste a fehér macskát, de azt nem verték nagydobra, hogy miért. Te viszont tudtad, hogy Guy tette. Hogyhogy?

– Amikor beléptem a nappalidba, a gonosz jelenléte szinte tapintható volt. S te oly sápadt és rémült voltál. Veszélybe sodortalak, Agatha. Én is meg voltam ijedve, azért mondtam olyan dolgokat, amiből kiviláglott, hogy őt gyanúsítom. Milyen buta is voltam! Hallgasd csak! Ez rendőrségi sziréna?

Agatha letekerte az ablakot.

– Nem is egy – mondta.

Kiszálltak, és megálltak az úton.

Bill Wong pattant ki az első kocsiból kiabálva:

– Merre van?

– Arrafelé, a mezőn – mutatta Agatha.

Bill és Wilkes detektívfelügyelő számos rendőr társaságában behatolt a mezőre.

– Mentőt! – kiáltotta Bill.

A járőrkocsik félrehúzódtak, hogy átengedjék a mentőket.

Agatha és Mrs. Bloxby meg csak várt. Végül az emberek vigyázva átemeltek egy hordágyat a kerítés fölött, Guy Freemont feküdt rajta. Arcán lélegeztető maszk, karjában infúzió.

– Még él – mondta Mrs. Bloxby.

És sírva fakadt.

TÍZ

– TEHÁT TÚL FOGJA ÉLNI. – Agatha Bill Wonggal beszélgetett a konyhájában néhány nappal az után, hogy Guy Freemontot letartóztatták.

– Igen, csak szegényebb lett egy tüdővel.

– Örülök, Mrs. Bloxby miatt. Nem tudom, az a drága lélek hogy bírta volna feldolgozni, hogy megölt valakit. Guy vallott már?

– Rögtön miután magához tért a sürgősségi műtét után. Azt hitte ugyanis, hogy meg fog halni. Mióta rájött, hogy mégsem, felfogadott egy ügyvédet, aki arra fog hivatkozni, hogy védence sokkos állapotban volt.

– Nem úszhatja meg!

– Nem is fogja. Kulcsa volt Portia házához, ott ölte meg Strutherst. A nő nem volt otthon, ő meg felhívta Mr. Strutherst azzal, hogy menjen át. Amikor rájött, hogy Mr. Struthers meg akarja vétózni a vízeladást, fejbe verte az öreget a piszkavassal. Portia kocsikulcsai is nála voltak, úgyhogy begyömöszölte Robertet a csomagtartóba, kivitte a forráshoz, s ott megszabadult tőle. Hogy Robert biztosan halott legyen, még egyszer fejbe ütötte, azért volt annyi vér.

– Portia sem lehet teljesen ártatlan. Hol tartózkodott akkor, amikor Guy az ő kocsiját használta?

– Egy közeli étteremben vacsorázott, és ezt tanúk igazolják.

– Na és mi van Robinával?

– Itt megint csak Portiára kellett hagyatkoznunk – mondta Bill. – Azt vallotta, hogy Guy egy kocsmában találkozott Robinával egy héttel a mulatság előtt, de megeskette Portiát, hogy erről egy árva szót sem szól senkinek. Térjünk vissza Guy vallomására. Robina fel volt zaklatva. Váltig állította, hogy valami hibádzik a papírokban. Guy ezt tagadta, mire Robina közölte vele, hogy a mulatság napján nyilvános bejelentést fog tenni arról, hogy meggondolta magát, s már meg is írta a beszéd vázlatát.

– Guy tehát elillant a mulatságról. A jegyzeteket már korábban legépelte egy öreg írógépen, amit aztán behajított a folyóba. Leütötte Robinát a falnál, összeszedte a nő jegyzeteit, és kicserélte a sajátjaival.

– Szóval végig hazudott, mikor arról halandzsázott nekem, hogy a halál jó reklámfogás! – jött ki a sodrából Agatha.

– Nem egészen. Nekünk is azt vallotta, hogy jó reklám volt. Az ügyvédje természetesen úgy próbálja majd beállítani, hogy Guy a sokk és a gyógyszerek hatására félrebeszélt. De nem fogja megúszni. A törvényszékiek fenekestül felforgatták Portia házát, és vérnyomokat találtak a szőnyegen.

– Hol tartotta Portia a macskát? – kérdezte Agatha. – Én nem láttam sehol.

– Az első gyilkosság után átvitte a macskát az anyjához. Mondván, hogy nem ér rá törődni vele.

Agatha bőszülten ráncolta a homlokát.

– Nem tudom elhinni, hogy ártatlan. A rendőrség nem kürtölte világgá ugyan, hogy egy fehér macskát keresnek,

de Guy biztos tudott a dologról.

– Ezt elég bajos lesz bebizonyítani.

– Mi a helyzet a másik fivérrel, Peterrel?

– Úgy tűnik, ő tiszta. De szerintem a palackozó vállalat napjai meg vannak számlálva. Guy védelme minden befolyt hasznot fel fog emészteni.

– Várjunk csak – így Agatha. – Ki írta akkor a fenyegető leveleket?

– Egy rémült, félkegyelmű öregember Ancombe-ból. Bebattyogott a rendőrségre, és bevallotta. A neve Joe Parr, és már régóta nincs ki a négy kereke.

– Miatta halt meg Robina – mondta Agatha szigorúan. – Ha nem rémíti úgy meg, akkor Robina nem gondolja meg magát.

Bill együtt érzőn nézett rá.

– Kiheverte már a megrázkódtatást?

– Azt hiszem. – Agatha visszagondolt arra a borzalmas estére, ahogy James felbukkan a rendőrkocsik fényében, s csak néz, és egy lépést sem tesz, hogy megvigasztalja őt. – Rengeteget beszélgettünk erről Mrs. Bloxbyval. A tény, hogy mégsem ölte meg Guyt, nagy megkönnyebbülést hozott neki. De továbbra is bűntudata van, amiért majdnem a halálomat okozta, mikor a végítélet napjáról papolt Guynak.

– Mrs. Bloxby rendkívül bátor volt, ahogy ön is, Agatha.

– Én buta voltam. Úgy utáltam azokat az átkozott tanácstagokat, biztosra vettem, hogy köztük van a tettes. Mondott… Guy mondott rólam valamit?

Bill összefűzte a kezét, és leejtette a tekintetét. Tudniillik

Guy bevallotta, hogy csak azért tette a szépet Agathának, mert értesült az amatőr detektív-ként szerzett hírnevéről, és biztos akart lenni benne, hogy Agatha nem őt gyanúsítja. – Nem – füllentette. – Egy szót se.

– Olyan ostobának érzem magam – sopánkodott Agatha. – James számára napnál világosabb volt, hogy vagy valamelyik Freemont a tettes, vagy együtt csinálták.

– Igen, mondtam is magának, hogy James hasznos információkat szerzett róluk.

– Nekem miért nem adta le James a fülest? Azt se árulta el, hogy miért kell Londonba utaznia.

– Ha elmondja, maga hitt volna neki?

Agatha elpirult.

– Nem valószínű.

– Találkozott vele azóta?

– Csak a kapitányságon láttam pillanatokra. Ő nem hívott fel, és én se őt. Mi hír Sharonról?

– Most egy zsaruval jár. Nagyon boldognak tűnik.

Az a zsaru valószínűleg nem a szüleivel lakik, gondolta Agatha.

– James randevúzott valaha Portiával? – kérdezte. – Mert meghívni meghívta.

– Tudtommal nem találkoztak.

– Már csak azt nem értem – mondta Agatha hogy ha Mary Owen és a húga ártatlan, akkor ő miért követett el mindent azért, hogy megrémítsen engem?

– Mert egy erőszakos némber. Szinte sajnálom, hogy nem ő a tettes.

Ekkor csöngettek. Agatha ajtót nyitott, és Roy Silver állt a

küszöbön.

– Gondoltam, leugrom magához egy kicsit – mondta vidáman.

– Jöjjön be, Bill is épp itt van.

– Bill épp indulni készül – mondta az Agatha mögött megjelenő Bill Wong. – Később találkozunk.

– Bújjon be, Roy – mondta Agatha. – Igazából mi szél hozta?

– Felajánlom a vállamat, hogy legyen hol kisírnia magát – mondta Roy. – Mindent tudok a lapokból.

– A nehezén már túl vagyok – nyugtatta meg Agatha. – Meddig szándékozik maradni?

– Csak ma. És most meséljen el mindent.

A konyhában üldögéltek kávé mellett, miközben Agatha előadta igencsak kiszínezett beszámolóját arról, hogy rögtön gyanakodni kezdett Guyra, s csak szédítette, hogy kiugrassa a nyulat a bokorból.

– Nem éhes? – kérdezte végül Agatha.

– Meghívom magát ebédre, Aggie. Ruccanjunk át abba a kocsmába Ancombe-ban, és tudjuk meg, mit szólnak a fejleményekhez a helyiek.

Áthajtottak Ancombe-ba. Levelek zúdultak le előttük a fákról, s a virágok kezdtek megfeketedni az őszi fagytól.

– Azt hiszem, elutazom valahová a télen – mondta Agatha. – Nem állhatom a hideget.

– Ó, én maradok. Nem jön fel Londonba?

– Miért? – kérdezte Agatha gyanakvón.

– Csak úgy.

Egy sarokasztalnál ücsörögtek a kocsmában, amikor az

ancombe-i községtanács teljes létszámban felvonult. Mint kiderült, csak az imént választották meg Andy Stiggset elnöknek. Nagyon vígan voltak.

– Az ember el se hinné, hogy eddig gyűlölték egymást – álmélkodott Agatha.

Mind észrevették Agathát, de egyikük se vette magának a fáradságot, hogy odaköszönjön neki. Ittak egymás egészségére, s a kedélyességük már-már bicskanyitogató volt.

– Menjünk innen – javasolta Agatha, miután végeztek nem különösebben étvágygerjesztő ebédjükkel. – Látni se bírom ezt a színtársulatot. Pedig biztos voltam benne, hogy köztük van a gyilkos.

– Hát nem Guyra gyanakodott?

– Kezdetben nem – vágta rá gyorsan Agatha.

Amikor visszaérkeztek a nő házához, James épp az előkertjében dolgozgatott. Odament hozzájuk, hogy üdvözölje őket.

– Hogy érzed magad? – kérdezte James Agathától.

– Megvagyok – mondta Agatha a bejárati ajtó kulcsa után kotorászva. – Bár közvetlenül a történtek után jólesett volna egy barát társasága.

– Hát, tudod – mondta James könnyeden –, nagyon haragudtam rád. Igazán bután viselkedtél. Hányszor mondtam, hogy Guy Freemont tette? De te nem hallgattál rám. Világos, hogy csak azért kezdett ki veled, hogy elaltassa a gyanúdat.

Agatha megtalálta végre a kulcsát, és kinyitotta az ajtót.

– Bocsáss meg, James – mondta fagyosan. – De

nekünk dolgunk van.

Az ezredes megvonta a vállát, sarkon fordult és odábbállt.

Roy bement a házba Agatha után.

– Ideje lenne, hogy találjon egy férfit, aki értékeli magát – mondta.

– Ühüm. – Agatha felsóhajtott. Most csak arra vágyott, hogy egyedül lehessen. – Mikor indul a vonata?

– A negyed ötössel megyek.

– Kiviszem az állomásra.

– Tudja, Agatha, szerintem elpazarolja a tehetségét. Pedmanéknek van egy új megbízásuk.

Roy Pedmanéknek dolgozott.

– Igazán? – Agatha hangja feszes volt, és gyanakvó, ennek dacára Roy tovább ütötte a vasat.

– Egy új üdítőitalról van szó, a neve Healthbuzz, és a főnök ragaszkodik hozzá, hogy ön vegye a kezébe a dolgot. Most meg hová megy?

– Hívok magának taxit – mondta Agatha. – Maga nem azért jött ide, hogy vigaszt nyújtson nekem. Azért jött, mert a főnöke utasította rá!

Azzal ment taxit hívni.

Roy még a távozásakor is azt bizonygatta, hogy őt tényleg a barátság hozta ide.

Pár perccel később megszólalt a telefon. James volt az.

– Nézd, Agatha – mondta –, dőreség civódni. Mit szólnál egy vacsorához?

– Jó.

– Nyolcra érted megyek.

Agatha letottyant a telefon melletti kisszékre, és a kezébe hajtotta a fejét. Miért nem örvendezik, miért nem lelkes?

Összerándult, ahogy a telefon újból megcsörrent.

– Itt Charles – mondta egy előkelő hang. Sir Charles Fraith, a baronet.

– Á, Charles, csakhogy végre előkerült – lelkendezett Agatha.

– Utazgattam. Volna kedve ma este velem vacsorázni?

Agatha már nyitotta a száját, hogy sajnálattal nemet mondjon, aztán megkeményedett az arca, és azon kapta magát, hogy így felel:

– Az pompás lenne.

– Hol találkozzunk?

– Szépen idejön értem a kocsijával nyolc órára, Charles – közölte Agatha kategorikusan –, és amikor meghozzák a számlát, nem illan el a mosdóba, és nem találja ki, hogy otthon hagyta a tárcáját.

– De hisz ismer – nevetett Charles. – Viszlát, nyolckor.

Agatha letette, majd felhívta Jamest.

– Ne haragudj, mégse jó nekem a ma este – darálta. – Elfelejtettem, hogy valaki mással van találkám. Szervusz, James. – Azzal határozott mozdulattal letette a kagylót.

Szóval, újabb vacsora egy fiatalabb férfival, gondolta, amint fáradtan felvonszolta magát a lépcsőn, hogy ránctalanító krémet pacsmagoljon a képére.

James LACEY MEGFIGYELŐÁLLÁSBA helyezkedett házának annál az ablakánál, ahonnét Agatha bejárati ajtajára lehetett látni. Nyolc órakor Sir Charles Fraitht látta

megérkezni.

Nos, erről ennyit, gondolta búbánatosan. Eredetileg azt tervezte, hogy vacsora közben megérteti Agathával, belefáradt már a vitáikba, és azt szeretné, ha megint együtt lennének.

De Agatha nem érdemli meg őt, hisz fűvel-fával flörtöl!

Az eszébe sem jutott, hogy Agatha Raisinnek nincsenek telepatikus képességei.